

MASARYKOVA UNIVERZITA

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Katedra výchovy ke zdraví

Život a pocity nekriminálních pedofilů

Diplomová práce

Autor práce: Bc. Karel Žák

Vedoucí práce: PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová, Ph.D.

Brno 2012

Bibliografický záznam

ŽÁK, Karel. *Život a pocity nekriminálních pedofilů: diplomová práce*. Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Katedra výchovy ke zdraví. Brno, 2012, 135 stran. Vedoucí diplomové práce: PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová, Ph.D. Dostupné na internetu: <http://is.muni.cz/th/174448/pedf_m/>.

Anotace

Diplomová práce pojednává o životě a pocitech nekriminálních pedofilů, tj. osob, jejichž sexualita je zaměřena směrem k nedospělým osobám (dětmi). Zabývá se, podobně jako předchozí bakalářská práce, především těmi pedofilně orientovanými jedinci, kteří se dokázali se svou odlišnou sexuální orientací vyrovnat a svým chováním se snaží nepřekračovat obecně respektované právní i morální normy. V teoretické části tato práce opakuje základní fakta o pedofilii, zároveň uvádí nové aktuální informace o jevech souvisejících s pedofilií, které nebyly uvedeny v bakalářské práci. Výzkumná část práce se pokouší formou kvantitativního dotazníkového výzkumu a dvou kvalitativních kazuistik nahlédnout hlouběji a podrobněji do života a pocitů nekriminálních pedofilů, prožívání jejich odlišné sexuální orientace, vztahů s dětmi, problémů, se kterými se setkávají a které je trápí, i názorů na různé společenské jevy, které mohou s pedofilií souviset. V závěrečné části se práce pokouší stručně shrnout nejdůležitější a nejzajímavější fakta, která vyplynula z výzkumné části, včetně jejich případné aplikace v rámci osvěty veřejnosti a v preventivní práci s těmi pedofily, kteří zatím neměli či nemají důvod vyhledat odbornou pomoc.

Klíčová slova

pedofil, pedofilie, sexuální orientace, deviace, parafilie, dítě, děti, nedospělý, pohlavní zneužívání, dětská pornografie, girllove, boylove

Abstract

The diploma thesis deals with lives and feelings of non-criminal paedophiles, i.e. people whose sexuality is focused on minors (children). It deals mainly with those paedophilic individuals who were able to cope with their different sexuality and who try not to violate widely respected law and moral standards. In the theoretical part the thesis revises basic facts about paedophilia as well as introduces new information on phenomena related to paedophilia which were not mentioned in the bachelor thesis. In the practical part the thesis using data from a quantitative survey and two case studies tries to look deeper and more precisely into lives and feelings of non-criminal paedophiles, their experience with their different sexuality, their relationships with children, the problems they have to face and their opinions on various social phenomena possibly related to paedophilia. In the last part the thesis tries to briefly summarize the most interesting and important facts emerging from the research part and apply them to raise public awareness of the issue and improve preventive influence on those paedophiles who have not had reason to contact professional help.

Keywords

pedophile, paedophile, pedophilia, paedophilia, sexual attraction, child, children, underage, sexual abuse, child pornography, girllove, boylove

Poděkování

Na tomto místě bych rád poděkoval především vedoucí práce PhDr. Mgr. Jitce Reissmannové, Ph.D. za její podporu při vytváření další práce, věnující se nekriminálním aspektům pedofilie. Děkuji také nejen těm pedofilně orientovaným mužům, kteří v rámci kvantitativního dotazníkového zkoumání zodpovědně vyplnili můj internetový dotazník či vytvořili podrobné kazuistiky, ale také všem ostatním, kteří se mnou komunikovali.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci vypracoval samostatně a všechny použité prameny řádně citoval a uvedl.

V Brně dne 20. dubna 2012

Bc. Karel Žák (karelzak@kazaweb.cz)

Obsah

PŘEDMLUVA	8
ÚVOD	11
1. FAKTA O PEDOFILII.....	13
1.1. DEFINICE	13
<i>Specifické příznaky nositele pedofilie.....</i>	<i>15</i>
1.2. JE PEDOFILIE NEMOC?.....	17
<i>Příprava nového DSM-V</i>	<i>18</i>
1.3. ROZDĚLENÍ PEDOFILIE.....	19
1.4. ETIOLOGIE A VÝSKYT V POPULACI.....	21
<i>Etiologie pedofilie.....</i>	<i>21</i>
<i>Výskyt v populaci</i>	<i>21</i>
<i>Výskyt pedofilie u žen.....</i>	<i>22</i>
1.5. LÉČBA	23
1.6. SOUVISLOST PEDOFILIE S POHLAVNÍM ZNEUŽÍVÁNÍM DĚTÍ	24
1.7. SOUVISLOST PEDOFILIE S DĚTSKOU PORNOGRAFIÍ	26
1.8. PEDOFILIE V MÉDIÍCH.....	27
<i>Akce „Vilma“</i>	<i>27</i>
<i>Registr „pedofilů“</i>	<i>28</i>
<i>Kauzy „pedofilních“ kněží.....</i>	<i>29</i>
<i>„Úchylné“ fotografie</i>	<i>30</i>
1.9. PEDOFILIE A PREVENCE POHLAVNÍHO ZNEUŽÍVÁNÍ DĚTÍ.....	31
1.10. PEDOFILIE A LEGISLATIVA	35

2. VÝZKUMNÁ ČÁST PRÁCE – KVANTITATIVNÍ VÝZKUM.....	36
2.1. STRUKTURA RESPONDENTŮ – ZÁKLADNÍ CHARAKTERISTIKY	38
<i>Průměrný věk</i>	38
<i>Zaměření respondentů dle preferovaného pohlaví.....</i>	38
<i>Rodinný stav</i>	39
<i>Pracovní stav.....</i>	40
<i>Nejvyšší dosažené vzdělání</i>	40
<i>Počet sourozenců</i>	40
<i>Vztah k náboženství.....</i>	40
<i>Dětství respondentů</i>	41
<i>Práce s dětmi</i>	41
2.2. PŘIDRUŽENÉ DEVIACE.....	41
2.3. VZTAH RESPONDENTŮ A JEJICH NÁZORY K UŽÍVÁNÍ NÁVYKOVÝCH LÁTEK	43
<i>Kuřáctví.....</i>	43
<i>Alkohol.....</i>	44
<i>Drogy.....</i>	44
<i>Názory respondentů na konzumaci omamných látek.....</i>	44
2.4. VĚKOVÉ PREFERENCE	45
<i>Spodní věková hranice přitažlivosti.....</i>	45
<i>Horní věková hranice přitažlivosti</i>	46
<i>Věk dětí, které pedofily přitahují nejvíc</i>	46
<i>Subjektivní míra přitažlivost dle věkových kategorií</i>	46
<i>Přitažlivost dospělých.....</i>	47
2.5. PARTNERSKÝ ŽIVOT RESPONDENTŮ.....	48
2.6. POHLAVNÍ ŽIVOT RESPONDENTŮ.....	51
<i>Věk zahájení pohlavního života</i>	52
<i>Věk prvního sexuálního kontaktu</i>	52
<i>Nejčastější sexuální chování respondentů.....</i>	53
2.7. VZTAH RESPONDENTŮ K DĚTSKÉ PORNOGRAFII.....	54
<i>Názory respondentů na dětskou pornografii.....</i>	55
2.8. POČÁTKY ZJIŠŤOVÁNÍ ODLIŠNÉHO SEXUÁLNÍHO ZAMĚŘENÍ.....	59
<i>Sověření.....</i>	60

2.9. NÁZORY RESPONDENTŮ NA ODBORNOU POMOC	61
<i>Přímé zkušenosti s odbornou pomocí</i>	<i>61</i>
<i>Návrhy na vylepšení odborné pomoci</i>	<i>62</i>
2.10. VZTAH RESPONDENTŮ K DĚTEM	64
<i>Citové vztahy respondentů k dětem</i>	<i>64</i>
<i>Vztah k dětem, do kterých se pedofil zamiluje</i>	<i>67</i>
<i>Průběh vztahů s dětmi, do kterých se pedofil zamiluje.....</i>	<i>68</i>
<i>Obecné charakteristiky erotické přitažlivosti respondentů k dětem</i>	<i>71</i>
<i>Nejčastější aktivity respondentů s dětmi.....</i>	<i>73</i>
2.11. RIZIKOVÉ SITUACE	73
2.12. NÁZORY PEDOFILŮ NA VĚKOVOU HRANICI PRO „LEGÁLNÍ POHLAVNÍ STYK“ ..	77
2.13. NEJČASTĚJŠÍ UVĚDOMOVANÉ PROJEVY PEDOFILIE	79
2.14. DALŠÍ OBECNÉ OTÁZKY – KVALITATIVNĚ.....	80
<i>Vztah respondentů k pedofilii</i>	<i>80</i>
<i>Názory respondentů na etiologii pedofilie</i>	<i>82</i>
<i>Pocity a obavy pedofilů.....</i>	<i>83</i>
<i>Smysl života pedofilů</i>	<i>85</i>
2.15. ZÁVĚREČNÝ KOMENTÁŘ	86
3. VÝZKUMNÁ ČÁST PRÁCE – KVALITATIVNĚ-KAZUISTICKÁ	89
3.1. PROBANDI A FORMA VÝZKUMU.....	90
3.2 KVALITATIVNÍ KAZUISTIKA Č. 1 – PAN JIŘÍ.....	90
<i>Závěrečný komentář</i>	<i>101</i>
3.3 KVALITATIVNÍ KAZUISTIKA Č. 2 – PAN PETR	103
<i>Závěrečný komentář</i>	<i>119</i>
ZÁVĚR.....	120
POUŽITÁ LITERATURA	122

Předmluva

Když jsem před třemi roky napsal bakalářskou práci na téma pedofilie (Žák, 2009a), netušil jsem, jaký ohlas to způsobí. Nejenže byla práce pozitivně hodnocena vyučujícími na Katedře výchově ke zdraví, ale zároveň dílem náhody došlo k tomu, že jsem začal být s tématem pedofilie zván na různé odborné semináře a vzdělávací konference. Poprvé se tak stalo dne 19. září 2009, tedy tři měsíce po obhajobě bakalářské práce, kdy jsem byl pozván na celostátní 17. kongres k sexuální výchově v Pardubicích, kde následovalo pozvání na další odborné setkání – na Bohnické sexuologické dny, kde jsem 25. února 2010 vystoupil s krátkým patnáctiminutovým sdělením v podobě referátu na stejné téma. V rámci mého úvodního referátu Pedofilie (Žák, 2009b) vždy osobně vystoupil s krátkým životním příběhem i heterosexuální pedofil Jiří Fx100d (2012). Považuji především za jeho zásluhu, že moje referáty nabyly skutečné vážnosti, kterou by pravděpodobně postrádaly, kdybych vystoupil pouze sám s teoretickými závěry své bakalářské práce. Je to také on, jehož zásluhou vlastně došlo k prvnímu pozvání na kongres v Pardubicích, neboť v reakci na článek *Přístup k dětské sexualitě*, jehož autorkou je paní PhDr. Dana Štěrbová (2005), uvedl odkaz na mou bakalářskou práci, na základě čehož paní PhDr. Štěrbová navrhl, zda bych nechtěl závěry z bakalářské práce prezentovat na pardubickém kongresu k sexuální výchově.

V mém úvodním referátu (Žák, 2009b) jsem se snažil poukázat na několik problémů, především však na fakt, že ačkoliv se ví, že pedofilové mezi námi žijí, neexistuje pro ně žádná dostupná odborná literatura, která by jim sdělila, jak mají se svou odlišnou sexuální orientací naložit, jak s ní mají žít – v podstatě je ponecháváno „náhodě“, zda mladý člověk, který cítí, že jej děti eroticky přitahují, narazí na nějaké informace, které mu dopomohou pochopit, co je to pedofilie, a navést jej na způsob života s touto deviací, který nebude působit újmu jemu nebo jeho okolí, nebo se s tím faktem, že na něj děti eroticky působí, vyrovná nějak sám. Bohužel vyskytují se však i případy, kdy to pedofilně zaměřený jedinec sám nezvládá, ovšem lékaři se takovému člověku po odborné stránce začnou věnovat až v momentě, kdy je vlastně pozdě – kdy spáchá sexuální delikt.

Překvapením pro mne byly ohlasy odborníků nejen v diskuzi po referátu, ale také v rámci kuloárů. Mezi nejhodnotnější reakce řadím po mém bohnickém referátu reakci pana sexuologa prof. PhDr. Petra Weisse, který uznal, že „*sexuologové mají dluh vůči pedofilům*“, a pana sexuologa MUDr. Slavoje Břichcína, který přislíbil odbornou spolupráci na vytvoření příručky pro pedofily. Zmínil však, že sexuologové jsou příliš vytížení – v České republice jich není mnoho – a že vytvoření „příručky pro pedofily“ se rád zúčastní ve smyslu korektury případně recenze již vytvořené publikace. Je to tedy sice takové zvláštní, že příručku pro pedofily má napsat člověk, který není úplně fundovaný a odborně vystudovaný sexuolog, na druhou stranu je to pro mne výzva – neboť taková příručka v ČR a pravděpodobně i v jiných okolních státech neexistuje.

Jako další v pořadí proběhly dne 27. dubna 2010 první dvě přednášky s účastí Jiřího Fx100d na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně pro studenty Katedry výchovy ke zdraví, o den později jsem spolu s Jiřím odjel do Hradce Králové, kde měla mít přednášku o pedofilii paní sexuoložka MUDr. Hana Fifková. Když jsme dorazili na místo, ihned za námi přišla paní Mgr. Zuzana Prouzová, výkonná ředitelka Společnosti pro plánování rodiny a sexuální výchovu, jež pořádá pardubické celostátní kongresy k sexuální výchově, s informací, že paní doktorka nedorazí a zda-li bychom nebyli ochotní vzít přednášku o pedofilii za ni. Jiří měl tentokrát více času na odpovědi dotazů posluchačů z publika, kteří jej na závěr odměnili poměrně dlouhým potleskem. Pár dní na to přišla reakce jedné z účastnic přednášky – vrchní sestry gynekologicko-porodnického oddělení oblastní nemocnice Náchod, paní Jany Křivské, která si přála, abychom spolu s Jiřím prezentovali stejnou přednášku na V. ročníku Náchodských mezioborových dnů, k čemuž došlo dne 12. listopadu 2010.

Do odevzdání této práce jsem přednášel celkem 18krát na různých odborných konferencích či pro studenty univerzit, z toho dvakrát bez účasti Jiřího Fx100d a jednou s účastí jiného heterosexuálního pedofila, který na internetu vystupuje pod přezdívkou MR_Xguard (2012). Především jim patří poděkování za dosavadní spolupráci, neboť, jak jsem již zmínil, trůfám si tvrdit, že bez jejich účasti by moje referáty neměly tu vážnost, kterou mají. Jejich vystoupení na mých referátech se tak již stalo tradicí. Seznam všech veřejných vystoupení a dalších mých odborných aktivit je uveden v příloze této diplomové práce.

Nezůstalo však jen u ohlasů odborníků. Po účasti na Bohnických sexuologických dnech jsme byli pozváni paní redaktorkou Lucií Vopálenskou (2011; 2012) z Českého rozhlasu 6 na krátké interview, ze kterého vzešlo jedno z témat jejího pořadu Zaostřeno na občana. Dostal jsem také mnoho emailů od prostých lidí, pedofilů samotných, dokonce i od jedné maminky, jejíž syn je pedofil. Většinou mi děkovali za bakalářskou práci, která jim podle jejich slov hodně pomohla.

Po posledním vystoupení s účastí Jiřího Fx100d na 5. moravském regionálním kongresu k sexuální výchově (10. února 2012) a na Bohnických sexuologických dnech (23. února 2012) jsme byli pozváni paní PhDr. Lenkou Kubrichtovou (2012) na Fórum výchovy ke zdraví do Benešova u Prahy a také na Střední zdravotnickou školu v Ústí nad Orlicí, kde by měla proběhnout přednáška v březnu 2013.

Ještě bych rád zmínil poslední úspěch, který stojí za zvláštní zmínku – na Bohnických sexuologických dnech v minulém roce došlo též k navázání spolupráce s Fakultou humanitních studií Univerzity Karlovy v Praze, kam jsem byl 4. května 2011 spolu s Jiřím pozván, abychom přednášeli o pedofilii studentům předmětu Lidská sexualita. Kromě několika emailových ohlasů po přednášce mi napsala i jedna studentka, která chtěla přispět k mé práci svým osobním příběhem. V srpnu jsme se setkali – svěřila se mi s tím, jak ji od jejích 10 do 17 let zneužíval její vlastní otec, a v předminulém roce začal zneužívat i její mladší 11letou sestru. Bylo nelehké

nabídnout pomocnou ruku a bylo též velmi těžké sledovat, jaká muka ta dívka prožívala nejen v době, kdy ji otec zneužíval, ale i v době, kdy váhala, zda otce udat nebo neudat – bála se, že přijde o svoje nejbližší: že se na ni její mladší sestra bude nakonec zlobit, že jim rozbila rodinu – že si maminka vezme život a otec bude ve vězení. Nakonec po intervenci Fondu ohrožených dětí vypovídala na kriminální policii, otce zatkli, pár dní před odevzdáním této práce proběhl soud, kterým byl její otec uznán vinným a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 8 let. I toto je vlastně zvláštní shoda okolností a ani ve snu by mě nenapadlo, že budu mít přímou možnost pomoci konkrétnímu dítěti od pohlavního zneužívání, zatímco moje bakalářská i diplomová práce i kongresová přednášková případně publikační odborná činnost mají za cíl spíše nepřímou a hlavně preventivní pomoc případným obětem pohlavního zneužívání dětí, a to ještě navíc pouze ze strany sexuálních deviantů, kteří mají na pohlavním zneužívání dětí podíl výrazně menšinový (asi 10%, viz Weiss in Novinky.cz, 2007; iDnes.cz, 2007; Kolář, 2008).

Zároveň musím s politováním ale i s upozorněním konstatovat, že – jak praví jedno přísloví – není všechno zlato, co se třpytí. V rámci bakalářské práce jsem spolupracoval celkem s pěti pedofily, z nichž jeden byl v průběhu minulého roku zatčen a odsouzen za zneužívání dětí, a to na rok nepodmíněně. Musím říci, že můj postoj k pedofilům se tím nijak nezměnil, avšak nastalá situace mi určitě dopomohla k vytvoření opět o něco realističtějšího náhledu na celou věc. Pedofilie proto určitě není záležitostí, nad kterou můžeme mávnout rukou – ať na jednu (odsuzující) nebo na druhou (bagatelizující) stranu – přesto však bohužel tak mnoho lidí stále činí, především prvním způsobem. Myslím si, že je důležité k tématu i k lidem, kteří jsou nositeli jakékoliv parafilie – nejenom pedofilie – přistupovat s vážností, úctou, pochopením a důvěrou. To je základní předpoklad pro to, aby člověk, který cítí ne svou vlastní vinou, že je na okraji společnosti (a to dokonce i v případě, aniž by této společnosti jakkoliv škodil), měl motivaci žít život, který pro něj bude mít smysl a bude pro něj naplněním, a zároveň život, který bude přínosem i pro lidskou společnost, pro jeho přátele, kamarády a další osoby z jeho okolí. Zároveň je však třeba mít i zdvižený prst – pedofilie, ostatně jako každá sexuální orientace, má velký vliv na jednání a prožívání člověka, a zde, myslím si, je třeba, aby se měl dotýčný jedinec vůči svým „neobvyklým“ objektům svého sexuálního zaměření o něco víc na pozoru. Tento přístup bych rád zahrnul i do již zmíněné „příručky pro pedofily“.

Na závěr této předmluvy bych chtěl poděkovat všem, kteří v průběhu času vyjadřovali podporu nebo jakkoliv spolupracovali nejen na kongresové činnosti, ale také na vytvoření tohoto pokračujícího díla – především Jiřímu Fx100d, MR_Xguard, Petru Kaszovi, Tomáši Efixovi a dalším. Zvláštní poděkování pak patří také mé vedoucí práce paní PhDr. Mgr. Jitce Reissmannové, Ph.D., zastupující Katedru výchovy ke zdraví Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, jež umožnila nejen vytvoření závěrečných prací na téma pedofilie, ale také umožnila věnovat se tomuto tématu na odborné úrovni nejen přímo na Pedagogické fakultě, ale i jinde na odborných konferencích.

Úvod

V diplomové práci *Život a pocity nekriminálních pedofilů*, jak už sám název napovídá, se budu věnovat – podobně jako v bakalářské práci – podrobněji především těmi pedofilně zaměřenými jedinci, kteří se dokázali se svou odlišnou sexuální orientací vyrovnat a svým chováním se snaží nepřekračovat obecně respektované právní nebo morální normy. Samozřejmě nelze s určitostí zjistit, zda tito pedofilové, se kterými jsem se setkal nebo se kterými spolupracuji při psaní této práce, jsou opravdu zcela „čistí“ – tedy nekriminální, jak o nich uvádím. Je docela možné, že každý z nich se za svůj život (a pravděpodobně více v počátcích odhalování své odlišné sexuální orientace) mohl dostat do kritické situace, která byla když ne z trestně-právního, tak alespoň z hlediska morálního více či méně zneužitím (co je a co není zneužití, bude v této práci opět podrobněji připomenuto a rozebráno v samostatné kapitole – situace zde není vůbec jednoduchá, jak by se mohlo neinformovanému čtenáři po prvním přečtení zdát). Nicméně jedno je zatím jisté – nemám informace, že by tito „nekriminální“ pedofilové v současné době páchali nějakou trestnou činnost. Nelze však vyloučit, že se nějaké drobné trestné činnosti dopouštějí, ani nelze předem vyloučit, že mohou být v budoucnu pachateli závažnější trestné činnosti, například i v podobě pohlavního zneužívání dětí. Podotýkám však, že toto nelze vyloučit nejen u pedofilů, ale do jednoho také u kteréhokoliv jiného člověka, který pedofilně zaměřen není, protože – jak už bylo citováno – 90% případů pohlavního zneužívání dětí nemají na svědomí pedofilové, nýbrž osoby po sexuální stránce „normální“ (Weiss in Novinky, 2007; iDnes.cz, 2007; Kolář, 2008).

Říká se, že opakování je matkou moudrosti. Protože se stále nejen v médiích, ale především mezi laickou veřejností objevuje nesprávné používání pojmu pedofilie jako označení pohlavního zneužívání dětí, v první části práce opět připomenou a shrnu základní fakta o pedofilii, která byla podrobně rozebrána v bakalářské práci – považuji za důležité znovu uvést některé definice, poznatky a statistiky, případně odkázat na nové zdroje informací, které se od doby napsání bakalářské práce objevily.

Mnoho lidí mezi veřejností má jasno v tom, co si pedofil myslí, jak žije, případně jaké má názory na některé skutečnosti. Nelze samozřejmě mluvit za úplně všechny pedofily, nicméně od několika odvážných z nich, kteří byli ochotni zodpovědět můj ne zrovna krátký a jednoduchý dotazník, se mi podařilo získat informace, které jistě budou pro mnoho čtenářů zajímavé, místy možná překvapivé. Abychom si tedy dokázali udělat určitý obrázek o větší skupině pedofilů, druhou část práce tvoří pokus o malý kvantitativní výzkum 36 pedofilů, kteří tvoří vzorek zástupců z české a slovenské internetové komunity pedofilů. Ptal jsem se jich nejenom na to, co si myslí o užívání návykových látek, sexuálních aktivitách s dětmi,

jaké situace vnímají jako rizikové, nebo zda by byli pro snížení věkové hranice pro legální pohlavní styk, ale také se zajímám o to, čeho by chtěli v životě dosáhnout, zda by chtěli mít vlastní rodinu a děti nebo co je nejvíc trápí. Rovněž se pokusím předložit jejich zkušenosti a názory k záležitostem více nebo méně souvisejících s tématem pedofilie – dotknu se nejen klasických mýtů, rozšířených o pedofilech, ale také jak hodnotí svůj dosavadní život, rozeberu s nimi podrobněji také tematiku dětské pornografie a pohlavního zneužívání dětí.

Ve třetí části této diplomové práce se pokouším nahlédnout do života pedofilů a pocitů, které prožívají, o něco hlouběji prostřednictvím podrobných kvalitativních kazuistik dvou nekriminálních zástupců z řad heterosexuálních pedofilů. Nahlédneme například na skutečnost, proč se pedofilové obecně bojí vyhledat odbornou pomoc, ačkoliv to, že jsou pedofilové, o sobě vědí a dokonce mnozí z nich cítí určitý tlak společnosti – rozšířený názor mnoha lidí, známý především z diskuzních fór – že ten, kdo je „na děti“, by měl vyhledat odbornou pomoc, tj. navštívit sexuologa, pod jehož vedením by se snažil svou deviaci „držet pod kontrolou“. Kvalitativně-kazuistická část práce se dále pokouší nastínit průběh života pedofilů, problémy, radosti i strasti, které může člověk s pedofilním zaměřením prožívat a zakoušet na vlastní kůži. Pro ilustraci si zkusme představit hypotetickou situaci, jak bychom se my sami vyrovnávali s tak zásadní odlišností, kterou mnoho lidí považuje za nebezpečnou nemoc, jejíž nositele by bylo nejlepší, bez ohledu zda se jim daří s touto deviací žít bez porušování morálních nebo zákonných norem, někam zavřít a doživotně izolovat. Cílem této části je nejen nastínit skutečný stav věci, ale také přivést čtenáře k zamyšlení a snad alespoň částečné změně náhledu nejen na pedofily, ale obecně na všechny parafiliky, o jejichž parafilii nevíme, ale přitom mezi námi – a možná někteří z nich i s námi – žijí.

V závěru práce se snažím shrnout nejdůležitější poznatky z kazuistik i z dotazníkového zkoumání, uvádím několik obecných doporučení a především vyjadřuji naději, že vytvoření této práce a následně plánované „příručky pro pedofily“ přispěje nejen k pochopení poněkud obtížné situace našich pedofilně zaměřených spoluobčanů a spokojenějšímu životu lidí, kteří si své odlišné zaměření sexuality dobrovolně nezvolili, ale také hlavně a především bych byl rád, kdyby všechna tato práce opravdu přispěla ke snížení výskytu pohlavního zneužívání dětí, byť jen z jejich strany. Jsou to sice veličiny špatně měřitelné (jsou-li vůbec měřitelné), ale přesto věřím, že tato práce je dalším krokem k tomuto cíli, neboť informací o pedofilii i o tom, co má člověk, který zjistí, že je pedofil, dělat nebo jak se chovat, je stále velmi poskrovnu.

1. Fakta o pedofilii

Vzhledem k tomu, že je téma pedofilie stále velmi tabuizované a veřejností se stále šíří spíše zkreslené informace o pedofilii nežli fakta o ní, chtěl bych v této kapitole znovu zopakovat některá základní fakta o pedofilii, ačkoliv již v podobném znění zazněla v mé bakalářské práci (Žák, 2009a). Některé texty z bakalářské práce přebírám po úpravě, některé uvádím v původní podobě. Na rozdíl od bakalářské práce v této diplomové práci však uvádím základní fakta jen stručně, některé kapitoly se naopak pokouším obohatit o nové informace, případně uvádím odkazy na nové informační zdroje, které se mi podařilo od vydání bakalářské práce nově najít.

1.1. Definice

Termín *paedophilia erotica* poprvé použil rakousko-německý psychiatr Richard Freiherr von Krafft-Ebing ve svém díle *Psychopathia sexualis* (1886) necelých 20 let po prvních pokusech o rozlišení heterosexuality a homosexuality jako vrozených sklonů (Kertbeny, 1869). Krafft-Ebing použil původně starořecký výraz *paidofilia* (παιδοφιλία) = láska k dětem, složeného ze slov *pais* (παῖς) = dítě, chlapec a *filia* (φιλία) = láska, přátelství. Za typické pro *paedophilia erotica* považoval intenzivní citový vztah a genitální vzrušení – *Lustgefühlen* (pocity radosti, slasti), *seelische Befriedigung* (duševní uspokojení) a *Reize* (půvabnost, přitažlivost), přičemž vycházel z toho, že samotná pedofilie není ve většině případů příčinou pohlavního zneužívání dětí, pokud není vůle jedince, který je jejím nositelem, oslabena (jinou) duševní poruchou.

Jak bude patrné z dalších zdrojů, které jsou v této diplomové práci uvedeny, zjištění, že pedofilie sama o sobě nebývá hlavní příčinou pohlavního zneužívání dětí, je odborníky potvrzováno i dnes – je tedy zajímavé, že je mezi veřejností rozšířen názor spíše opačný.

V bakalářské práci (Žák, 2009a) uvádím hned deset různých definic pedofilie. Zde připomenu a krátce okomentuji dvě nejprotikladnější definice. Ta první a zcela nesprávná je uvedena v Novém akademickém slovníku cizích slov:

„Pedofilie – med. psych. sexuální úchylka, při níž jsou zneužívány děti.“ (Kraus a kol., Nový akademický slovník cizích slov, 2005, str. 607)

Naproti tomu uvedu definici pedofilie z otevřené encyklopedie Wikipedie v aktuálním znění:

„Pedofilie je v odborném pojetí trvalá nebo dlouhodobá náklonnost či reaktivita s erotickým rozměrem převážně nebo výlučně vůči nedospělým osobám, chlapcům nebo dívkám. Jako pedofil bývá označován člověk, u něhož je taková náklonnost rozeznána.“ (Wikipedie, článek Pedofilie, 2012)¹

Na první pohled je patrné, že na rozdíl od první definice z Nového akademického slovníku cizích slov v definici podle Wikipedie není o pohlavním zneužívání dětí žádná zmínka – platí totiž, že ne všichni pedofilové zneužívají děti a ne všichni, kdo zneužívají děti, jsou pedofilové; o tom bude v této práci ještě zmínka. Definici z Wikipedie považuji za nejsprávnější, protože je nejbližší původnímu významu pojmu pedofilie, jak jej zavedl Krafft-Ebing (1886), a zároveň je nejbližší obecně uznávané definici pedofilie (podobně pedofilii definují např. Berlin, 2000; Edwards, 2004; Musk a Swetz, 1997; Jones, 1990; Weiss, 2002). Na jejím základě bychom tedy ve vší stručnosti mohli pedofila charakterizovat jako člověka, který **cítí erotickou přitažlivost vůči dětem.**

¹ Definice pedofilie z Wikipedie je nápadně podobná definici pedofilie, kterou uvádí Antropologický slovník (Malina a kol., 2009), vydaný Přírodovědeckou fakultou Masarykovy univerzity:

„Pedofilie – (z řečtiny: paidofilia, „láska k dětem“; složeno ze slov: pais, „dítě, chlapec“ a filia, „přátelství, náklonnost, láska“) náklonnost či reaktivita s erotickým rozměrem převážně nebo výlučně vůči nedospělým chlapcům nebo dívkám. Jedinci s tímto sklonem bývají nazýváni pedofilové. Původně starořecký výraz zavedl jako součást psychiatrického termínu „paedophilia erotica“ v roce 1886 ve spise Psychopathia Sexualis rakouský psychiatr Richard von Krafft Ebing.“

Domnívám se, že autory slovníku došlo k převzetí pojmu z Wikipedie, neboť slovník byl vydán v roce 2009 a v historii verzí na Wikipedii je definice verze článku Pedofilie z 13. 6. 2006 1:42 hod., tedy celé 3 roky před vydáním slovníku, velmi podobná:

„Pedofilie je náklonnost či reaktivita s erotickým rozměrem vůči nedospělým chlapcům nebo dívkám. Člověk, u něhož je taková náklonnost rozeznána, bývá nazýván pedofil. Označení pochází z řeckého slova paidophilia (παιδοφιλία) = láska k dětem, složeného ze slov pais (παῖς) = dítě, chlapec a philia (φιλία) = láska, přátelství. Původně starořecký výraz uměle zavedl jako součást psychiatrického termínu „paedophilia erotica“ v roce 1886 ve spise Psychopathia Sexualis vídeňský psychiatr Richard von Krafft-Ebing.“

Z dalších novějších verzí článku Pedofilie na Wikipedii je patrné, že pak ještě dochází ke zpřesňování definice až k definici shodné s definicí v Antropologickém slovníku, a to ještě v roce 2006.

Specifické příznaky nositele pedofilie

Zásadním nedostatkem všech současných definic je nemožnost striktně oddělit erotickou náklonnost k dětem od náklonnosti k dospívajícím či adolescentům. Zatímco nespecifických příznaků pedofilie je celá škála (např. že jedinec se v přítomnosti dětí cítí dobře, s dětmi si rozumí, rád jim věnuje svůj čas, je okouzlen dětskou myslí, citovými projevy dětí, dlouhodobě se mu nedaří navázat partnerský vztah s dospělou ženou apod.), specifických příznaků pedofilie je velmi málo – navíc žádné z nich nejsou pouhým okem viditelné a dokonce i sám nositel si jich nemusí být vědom. Byť v dostupné literatuře není popsán žádný pro pedofilii vyloženě specifický příznak, mohli bychom nalézt tři hlavní specifické příznaky, přičemž pouze jeden z nich je možný s určitou mírou přesnosti ověřit na daném jedinci i zvenčí:

- 1) děti se mu fyzicky velmi líbí
- 2) genitální reaktivita na děti (pohlavní vzrušení)
- 3) erotická fascinace dítětem, zamilování se do dítěte

Je zřejmé, že specifické příznaky 1) a 3) nelze zvenčí zjistit, pokud se nám s nimi dotyčný člověk sám nesvěří. Je ale zároveň také možné, že se někdo zamiluje do „dítěte“, ale přitom se bude jednat jen o jakousi mimořádnou výjimku z jeho jinak běžného gynekofilního heterosexuálního nebo androfilního homosexuálního programu – připomeňme, že nikde není (a ani nemůže být) stanoveno, jaký jedinec se komu může nebo má líbit, a může tak docházet i k určitému prolínání: Jedinec s většinou sexuální orientací se může zamilovat do dospívajícího „dítěte“², protože v něm vidí mladou zanedlouho dospělou ženu nebo muže, zároveň se ale do stejného „dítěte“ může zamilovat i pedofil, protože jej na něm mohou zaujmout mnohé ještě dětské rysy nebo projevy.

Jediným zvenčí zjistitelným specifickým příznakem tak zůstává genitální reaktivita na děti. Tu lze zjistit pomocí penilního pletysmografického vyšetření (PPG), kdy se měří objemové změny penisu v reakci na erotické vizuální podněty, většinou obrázky. Míra objektivit takového měření je však omezená; Freund a Blanchard (1989) odhadují spodní hranici spolehlivosti zjištění věkové preference touto metodou pouze na 55%, platí přitom, že probandům se úspěšněji daří úmyslně potlačit sexuální vzrušení na preferované podněty, zatímco předstírání vzrušení na podněty nepreferované nebo neutrální je pro ně obtížnější (Mahoney a Strassberg, 1991).

² Stejně jako v bakalářské práci, připomínám i zde, že pojem *dítě* v kontextu tématu práce používám pro označení nedospělého jedince se specifickými dětskými projevy. Tuto „definici dítěte“ zde uvádím především proto, aby nedocházelo k zaměňování s pojmem *dítě*, jak jej definuje např. Úmluva o právech dítěte (1991), na základě které je za dítě považována osoba mladší osmnácti let.

Definice pedofilie bývají hodně často motivovány zejména přáním definovat pedofilii tak, aby se nijak neprolínala s „normální“ sexualitou, jiné definice zase zahrnují do pedofilie i náklonnost k dospívajícím, zejména v rané pubertě. Doposud se však nenašla mezi vědci shoda na nějaké objektivní a přesně vymezující definici pedofilie.

Za důkaz, že hranice mezi pedofilem a „nepedofilem“ není ostrá, považují výzkumy Briera a Runtzové (1989), Smiljanichové a Briera (1996) a Halla (1995), který zkoumal dobrovolníky též falometricky, přičemž přibližně 20 % probandů všech tří výzkumů přiznávalo *nějakou* sexuální přitažlivost k prepubertálním dívkám, a dokonce skoro třetina (32,5 %) vykazovala při PPG vyšetření ve vztahu k heterosexuálním prepubertálním objektům **stejnou nebo větší** míru sexuálního vzrušení než ve vztahu k dospělým objektům. Přitom je jasné, že málokdo z těchto probandů sám sebe bude považovat za pedofila. Připomeňme také zjištění Freunda (1965, 1972), z jehož výzkumů vyplývá, že při vizuální stimulaci obrázky nahých předpubertálních dívek falometricky reagovali penilními tumescencemi i muži s nepedofilní objektovou preferencí, i když samozřejmě v mnohem menší (téměř zanedbatelné) míře než v případě vizuální stimulace obrázky nahých dospělých žen.

Neméně zajímavé je i tvrzení Brichcína (in Alexa, 2002), že v podstatě každý člověk může ve větší nebo menší míře genitálně reagovat na podněty, které nejsou hlavním objektem jeho sexuálních preferencí: *„Muž s normálním sexuálně motivačním systémem reaguje v sestupném pořadí nejvíc na dospělé ženy, méně na dospívající dívky, na děvčátka a nejméně na chlapce. U pedofilních mužů je zájem o ženy nižší než o děvčátka nebo o chlapce.“*

Zdá se tedy, jakoby „kousek“ pedofilie měl v sobě téměř každý člověk.

Na tomto místě považuji za důležité připomenout, že zjištění nebo potvrzení pedofilního sexuálního zaměření ještě neznamená, že je dotyčný člověk dětem jakkoliv nebezpečný. Bohužel však kvůli rozšířenému ztotožnění pojmu pedofilie s pohlavním zneužíváním dětí může dojít i k ne příliš rozumným reakcím. Jedna taková dle mého názoru přehnaná reakce se například objevila v diskuzi s názvy *Mám strach, že by přítel mohl být pedofil* (30. 9. 2010 17:05:01, autorka lenkadivna1) a *Mám strach, že by přítel mohl být pedofil – podezření se potvrdilo* (26. 11. 2010 13:04:45, autorka LenkaDivna2) na serveru Rodina.cz (2010): Paní, která měla dítě (syna) z předchozího vztahu, se seznámila s mužem, o kterém se později, když se jim narodil jejich vlastní syn, začala domnívat, že by mohl být pedofil, protože si párkrát všimla jeho erekce při koupání obou synů. Situaci řešila návštěvou psycholožky, která jí doporučila, aby se „na 100 %“ přesvědčila tak, že po koupání, když budou

synové ještě nahatí, je na partnera pošle se slovy „ať ho jdou namočit“. Partner se po tomto „útoky“ vzrušil, což bylo pro maminku obou dětí dostatečným důkazem, že je dotyčný pedofil, a to byl pro ni zase dostatečný důvod k tomu, aby po něm požadovala odchod z domu, navzdory tomu, že v první části diskuze psala, že *„Přítel je perfektní, o děti se stará, když ho o něco požádám, udělá to, říkala jsem si, že jsem našla ne dokonalého, ale perfektního muže pro život.“* Dokonce si nejspíš byl tento muž svého sexuálního zaměření vědom a sám se raději záměrně vyhýbal rizikovým situacím, což rovněž z textu autorky diskuze vyplývá: *„Začali mi „nesedět“ i jiné věci – nikdy se s dětmi nechtěl koupat (i když můj syn kolikrát chtěl), když byl můj syn mladší, nikdy mu nechtěl šahat na přirození (chtěla jsem tenkrát, aby mu zkusil stáhnout předkožku, protože mně to nešlo – tvrdil, že to nechá radši na mně).“* Bohužel v tomto případě došlo díky ztotožnění pojmu pedofilie s pohlavním zneužíváním dětí k fatálnímu a dle mého názoru velmi nespravedlivému odsouzení bezúhonného člověka jen na základě zjištění, že má erekci v přítomnosti dětí, tedy že je s největší pravděpodobností pedofil.

1.2. Je pedofilie nemoc?

Již v bakalářské práci jsem psal, že pedofilie jako vlastnost sama o sobě tak, jak ji definuje Wikipedie (článek Pedofilie, 2012), nemůže být nemocí – za nemoc však bývá označována a může být považována v momentě, kdy působí svému nositeli nebo jeho okolí problémy.

Připomeňme tedy, že Moser a Kleinplatzová (2005) tvrdí, že žádné parafilie nenaplňují samy o sobě znaky duševní poruchy, rovněž Weiss (2002) v úvodu své knihy uvádí, že v rozlišení deviací a psychické choroby či poruchy, v definici sexuálního zdraví i v definici vlastní sexuální deviace přetrvávají nejasnosti, a píše: *„Podle obou v současnosti používaných mezinárodních klasifikací nemocí (DSM-IV i MKN-10) lze parafilii považovat implicitně za poruchu pouze v případech, kdy způsobuje svému nositeli distres a osobní či sociální problémy. Z tohoto hlediska by například egosyntonní nekriminální pedofil (tedy pedofil, který je – na rozdíl od pedofila egodystonního – vnitřně se svou odlišností plně srovnaný a je schopen naplňovat své potřeby některou sociálně akceptovatelnou náhradní sexuální aktivitou) vlastně nebyl deviantní, a to přesto, že by ze sexuologického hlediska vykazoval celoživotní preferenci dětí jako sexuálních objektů.“*

Příprava nového DSM-V

Pracovní skupina pro přípravu 5. revize Diagnostického a statistického manuálu (DSM-V, 2011) zveřejnila 14. října 2010 návrh nových diagnostických kritérií, podle kterých má být dosavadní porucha „pedofilie“, uvedená pod kódem 302.2, nahrazena diagnostickou jednotkou „pedohebefilní porucha“ (Pedohebephilic Disorder) a diagnostická kritéria mají být rozšířena i na přitažlivost nebo chování vůči dospívajícím dětem (definice v 10. revizi Mezinárodní klasifikace nemocí přitažlivost k raně pubertálním dětem již zahrnuje).

Návrh DSM-V dále rozděluje pedohebefilní poruchu na klasický typ (sexuální zaměření vůči prepubertálním dětem, typicky do 11 let věku), hebefilní typ (sexuální zaměření vůči pubescentům, typicky od 11 do 14 let věku) a pedohebefilní typ, který zahrnuje obě dvě předchozí věkové kategorie.

Diagnostická kritéria, která uvádí DSM-V u položky U 03 Pedophilic Disorder (pedofilní porucha) podle návrhu z druhé poloviny roku 2011, jsou následující:

- A) Po dobu nejméně 6 měsíců opakující se intenzivní sexuální vzrušení z předpubertálních nebo raně pubertálních dětí, projevující se fantaziemi, touhami nebo chováním nebo rozsáhlým používáním pornografie zobrazující děti tohoto věku,
- B) Osoba uskutečnila tyto touhy nebo sexuální přání a fantazie jí způsobují zřetelný distres nebo zhoršení (postižení) v sociální, pracovní nebo jiných důležitých oblastech fungování,
- C) Věk osoby je nejméně 18 let a je nejméně o 5 let starší než děti podle kritéria A nebo kritéria B.

Přejmenování diagnostické jednotky „pedofilie“ na „pedofilní poruchu“ a obdobná změna u ostatních parafilí je v návrhu DSM-V zdůvodněna konsensem pracovní skupiny, že **pouhá parafilie (kritérium A) není psychiatrickou poruchou a nevyžaduje psychiatrickou intervenci**. Parafilní poruchou je až současné splnění kritéria B případně C. Ve vlastním nově navrhovaném textu však pojem pedofilie a jeho vztah k pojmu pedofilní poruchy není vůbec zmíněn (Wikipedie, článek Pedofilie, 2012).

Diagnostická kritéria Mezinárodní klasifikace nemocí (2000), kterou uvádím v přehledu definic v první kapitole své bakalářské práce, na rozdíl od DSM-IV nebo DSM-V, zahrnují do položky pedofilie i ty osoby, které jsou primárně sexuálně přitahovány k dospělým partnerům, avšak dítě v případě pohlavního zneužití použijí jako náhradní sexuální objekt – Weiss (2002) používá pro tyto případy jedinců označení „nepravý (situační) pedofil“, či „nepravá (situační) pedofilie“.

1.3. Rozdělení pedofilie

V této kapitole stručně připomenou základní rozdělení pedofilie. O něco podrobněji je rozdělení pedofilie popsáno a okomentováno v bakalářské práci.

- ▶ Z hlediska zaujetí pohlavím rozlišujeme pedofilii:
 - **heterosexuální** – jedinec preferuje děti opačného pohlaví, než je on sám (pedofilní muž preferuje nedospělé dívky (děvčátka), pedofilní žena nedospělé chlapce).
 - **homosexuální** – jedinec preferuje děti stejného pohlaví, jako je on sám (pedofilní muž preferuje nedospělé chlapce, pedofilní žena preferuje nedospělé dívky).

- ▶ Sami pedofilové vedle již uvedeného používají další dva pojmy k rozlišení svých preferencí z hlediska zaujetí pohlavím:
 - **boylove** – jedinec (bez ohledu na to, zda se jedná o muže nebo ženu) preferuje nedospělé chlapce; pedofilové pro tento pojem často používají zkratku „BL“.
 - **girllove** – společné označení jak pro muže, tak pro ženy, preferující nedospělé dívky; pedofilové pro tento pojem často používají zkratku „GL“.

- ▶ Pedofily lze dále dělit podle toho, jak jsou se svou pedofilií vnitřně vyrovnáni:
 - **egosyntonní pedofil** – je se svou odlišnou sexualitou smířený, vyrovnaný, považuje ji za součást svého já, překážkám, které jsou před něj z důvodu jeho odlišné sexuální orientace kladeny, dokáže čelit.
 - **egodystonní pedofil** – se svou odlišnou sexualitou vyrovnaný není, chce být „normální“, společenské normy pro něj znamenají nepřekonatelnou překážku na cestě k osobnímu štěstí.

► Jemnější dělení pedofilie podle věku preferovaných objektů:

- **nepiofilie** – označuje zaujetí pro kojence a batolata; protože somatické i behaviorální intersexuální rozdíly jsou u takto malých dětí zanedbatelné; tito pedofilové podle Brichcína a Kolářského (2000) většinou rozlišují mezi pohlavími méně, lze je tedy označit za **bisexuální**; děti po začátku puberty je zajímají méně, často vůbec.
- **infantofilie** – někdy se užívá jako synonymum pro nepiofilii, jindy pro označení náklonnosti ke starším předškolním dětem.
- **pedofilie v užším smyslu** – zaměření na prepubertální děti v mladším školním věku, se středem zájmu kolem 9 let.
- **zaměření na děti na počátku puberty** – možná nejtýpější pedofilní zaměření se středem zájmu kolem cca. 11–13 let, avšak zároveň již z některých definic pedofilie vybočuje, protože mu nejsou na překážku první známky dospívání; někdy může být diagnostikováno již jako hebefilie nebo efebofilie.
- **hebefilie** resp. **efebofilie** – označuje náklonnost k dospívajícím jedincům ženského resp. mužského pohlaví; leží na pomezí mezi „normální“ gynekofilií (orientací na dospělé ženy) či androfilii (orientací na dospělé muže) a pedofilií, zejména zaměření na mladší dospívající jedince bývá ještě běžně řazeno k pedofilii; po biologické stránce mohou být tito nedospělí jedinci již plodní, ačkoliv jejich tělesný ani duševní vývoj ještě není zcela ukončen; Kolářský (2008) označuje obě zaměření souhrnným názvem **adolescentofilie**; pro označení lesbické hebefilie se někdy užívá pojem **korofilie**.

1.4. Etiologie a výskyt v populaci

Etiologie pedofilie

Etiologie pedofilie není známa. Ostatně i o vzniku jiných sexuálních deviací³ toho sexuologie mnoho neví. Weiss (2002) ve své knize uvádí na patnáct různých druhů etiologických modelů (některé z nich jsou podrobněji rozebrány v bakalářské práci), nicméně konstatuje, že ačkoliv zatím sexuologie nemá k dispozici komplexní a všeobecně uznávanou koncepci vzniku a vývoje sexuálních deviací, vrozené dispozice budou pravděpodobně hlavní příčinou všech variací sexuality, byť zatím nejsou na odborné úrovni ani potvrzeny, ale ani vyvráceny.

Výskyt v populaci

Výskyt pedofilie v populaci rovněž není znám, odhady odborníků se pohybují v rozmezí 0,1 – 1 % populace, např. Sexuologický slovník autorů Capponi, Hajnová a Novák (2000) uvádí 1 až 2 % populace, Okami (in Levine, 2002) odhaduje 1 %. Vzhledem k tomu, že tyto údaje nejsou podloženy žádným výzkumem, lze je považovat za spekulativní. Rovněž nevíme, zda je v populaci více homosexuálních nebo heterosexuálních pedofilů.

Avšak na základě již uvedených studií, v nichž Briere a Runtzová⁴ (1989), Smiljanichová a Briere (1996) či Hall (1995) uvádějí přibližně pětinu mužů ze zkoumaného souboru, kteří přiznali *nějakou* sexuální přitažlivost k dětem, se lze domnívat, že pedofilní dispozice budou pravděpodobně rozšířené v poměrně velké části populace. Nutno také poznamenat, že pedofilie se nevyhýbá žádné sociální skupině lidí – pravděpodobně bude rovnoměrně zastoupena ve všech společenských vrstvách, náboženstvích i rasách.

³ V aktuální odborné terminologii se pro označení sexuálních deviací používá termín *parafilie*, Weiss (2002) navrhuje do budoucna k použití pojem *sexuální variace*; Kolářský (2009) termín *sexuální variace* ve své knize používá jako označení pro kterýkoliv typ sexuální orientace, tedy i pro běžný „normální“ typ.

⁴ Autoři poznamenali, že vzhledem ke společenské nepřijatelnosti podobných přiznání lze předpokládat, že skutečné počty budou ještě vyšší.

Výskyt pedofilie u žen

Výskyt parafilii u žen se obecně udává jako podstatně méně častý než u mužů. Weiss (2002) k této problematice zmiňuje, že nekonformní sexuální projevy žen vnímá společnost podstatně tolerantněji. Navíc parafilní žena je pravděpodobně více než parafilní muž schopna realizovat své odlišné sexuální potřeby na fantazijní úrovni nebo v rámci partnerského vztahu. Rovněž falometrická diagnostika není u žen v případě vulvopletysmografie dostatečně spolehlivá. Weiss připomíná, že je-li žena nositelkou parafilie, je málokdy delikventní; v úvodní části své monografie však uvádí obdobné tvrzení obecněji bez rozdílu příslušnosti k pohlaví.

Wikipedie, článek *Pedofilie* (2009) k výskytu pedofilie u žen uvádí, že *„pedofilii žen se téměř žádné výzkumy nezabývají mimo jiné i proto, že genitální erotické projevy jsou u žen méně zřetelné a příznačné. Citové a vztahové projevy vůči nejen vlastním, ale i cizím dětem jsou od žen očekávány a jsou mnohem snáze považovány za přirozené a normální i v případech, kdy by obdobný kontakt nebo vztah ze strany muže byl již považován za podezřelý nebo nepatřičný.“*

Host (2002) vysvětluje, že se málokterá žena považuje za pedofila *„nejspíš proto, že pokud se ráda mazlí s dětmi nebo pokud touží více po dětech než po manželovi a vidí v nich hlavní smysl svého života, považuje se to za normální.“* Liddel (2009) zastává podobný pohled: *„Žena, která cítí lásku k deťom a aj ju nejakým spôsobom fyzicky prejavuje, je v našej spoločnosti na rozdiel od muža vnímaná bez podozrenia.“*

Málokterá žena se bude považovat za pedofilní i z toho důvodu, že fyzický projev sexuálního vzrušení nemusí být pro ni samotnou na první pohled patrný, zatímco muž vzhledem k specifickému somatickému charakteru vnějších pohlavních orgánů si je své erekce většinou vědom a snáz si tak může všimnout, co bylo příčinou toho, že se sexuálně vzrušil.

1.5. Léčba

Pedofilie se objevuje u jedince jako danost, kterou nelze žádnými léčebnými postupy změnit: „*Přimět dospělého pedofilního muže, aby eroticky preferoval dospělou zralou ženu a neobracel se za zvědavou dětskou tváří, nikdo nedokáže,*“ (Brihcín in Alexa, 2002). Léčba se tak týká především těch pedofilně orientovaných osob, u kterých jejich odlišná sexuální orientace působí potíže jim samotným či lidem v jejich okolí.

V zásadě existují dva způsoby, jak lidem, kteří zakoušejí obtíže spojené s odlišnou sexualitou, pomoci. První z nich spočívá ve snaze sexualitu potlačit, vytěsnit ze života, k čemuž podle názoru tradiční sexuologické psychiatrie mohou být nápomocny léky nebo v krajním případě též kastrace (přesněji testikulární pulpektomie). Zpravidla se klientovi doporučí vyhýbat se dětem, učí se považovat své city a touhy za nebezpečné. Tento přístup vychází z představy, že cokoliv, co je motivováno pedofilií, směřuje ke zneužití dítěte, a jen potlačením těchto tendencí se může parafilní jedinec chovat společensky přijatelně.

Druhý přístup spočívá v sebpřijetí a integraci odlišné sexuality. Gieles (2001) uvádí dva cíle takové léčby: Prvním je egosyntonní náhled – aby si pedofilně orientovaní své vnitřní cítění uvědomili, přijali je jako součást sebe samých a nebojovali proti němu. Druhým cílem je poznávání a objevování alternativ, jak mohou se svým cítěním žít ku prospěchu nejen svému, ale též celé společnosti.

Názory našich předních českých sexuologů jsou podobné: Trojan (2007) považuje za podstatu léčení „*získání náhledu, porozumění vlastní sexuální motivaci a hledání cesty, jak žít a neškodit ani sobě ani lidem kolem.*“ Weiss (2002) mezi cíli léčby jmenuje získávání informací o normální i parafilní sexualitě, vytvoření kritického náhledu na vlastní parafilní motivaci, změnu postojů a chování, posílení vědomé kontroly, sexuální adaptaci a sociální reintegraci. Želmíra Herrová (in Tomanová, 2009) vidí podstatu léčby v hledání realizace sexuality v mezích zákona.

Trojan a spol. (1990) také uvádí, že nevyhnutelným předpokladem práce terapeuta v rámci léčby parafiliků je zájem o pacienta, schopnost empatie a absence předsudků. Dále uvádí, že pro léčbu může být přínosný i laický terapeut, který je v egosyntonní formě sám nositelem příslušné sexuální odlišnosti, protože se dokáže vcítit do pocitů léčeného parafilika lépe než terapeut s „normální“ sexualitou.

1.6. Souvislost pedofilie s pohlavním zneužíváním dětí

Velmi často veřejnost chybně považuje pojem pedofilie za totožný s pohlavním zneužíváním dětí. Weiss (in Novinky.cz, 2007; iDnes.cz, 2007) či Dušková (2011) uvádí, že odhadem 90 % vyšetřovaných případů pohlavního zneužití dítěte nemá na svědomí pedofil, nýbrž člověk po sexuální stránce normální, který je však defektní jinak – osobnostně, sociálně apod. Policejní vyšetřovatelka Alena Kolářová (in Nejezchlebová, 2009) udává zmíněné procento dokonce ještě vyšší, cca 95–97 %. Kolářský (2008, str. 43) píše, že „*podstatou sexuální deviace není sklon páchat sexuální delikt.*“ Někteří sexuologové, např. Brzek (in Nejezchlebová, 2007) nebo Weiss (in Máte slovo, 2008, 22. minuta; in Taněv, 2008a), dokonce tvrdí, že většina pedofilně orientovaných lidí se trestného činu sexuálního zneužití dítěte nikdy nedopustí. Stručně by se tedy dalo říci, že pedofilie má se sexuálním zneužíváním a znásilňováním dětí společného přibližně tolik, co heterosexuální gynekofilie (tj. „normální“ mužská heterosexuality) se znásilňováním či obtěžováním žen.

Čírtková (2008) sexuálním zneužitím dítěte rozumí jakoukoliv interakci mezi dospělým a dítětem, při níž je dítě degradováno na pouhý objekt uspokojení sexuálních potřeb dospělého. Je tedy potřeba rozlišit, zda fyzický kontakt s dítětem je dospělou osobou veden s primárním cílem navodit sobě vzrušení příp. sexuální uspokojení, nebo zda je případné vzrušení (u mužů nejčastěji se projevující erekcí) pouze průvodním jevem. **Každý člověk** (bez ohledu na to, zda je či není pedofilně orientován) **musí sám zvážit konkrétní situaci** a zachovat se vždy k dobru dítěte – především s ohledem na svou vnitřní motivaci, se kterou jedná.

Často se předpokládá, že jakýkoliv sexuální kontakt dospělého s dítětem musí dítěti zákonitě ublížit. Na druhou stranu si někteří pedofilové myslí, že určité sexuální projevy jsou ve vztahu k dítěti přípustné a uškodit mu nemohou, a tudíž není důvod se takovým projevům oboustranné náklonnosti vyhýbat.

Rind, Tromovitch a Bauserman (1998) ve své metaanalýze došli k závěru, že sexuální kontakt dospělého s dítětem ve vyhodnocovaných případech ublížil přibližně ve čtvrtině případů, častěji u děvčat, přičemž v případech, kdy se zjistilo poškození, bylo rodinné prostředí desetkrát silnějším faktorem této újmy než sexuální zážitky. Browne a Finkelhor (1986) ve své studii uvádějí, že charakteristické následky ve formě klinicky významnějších příznaků lze pozorovat u 20–40 % zneužitých dětí a i v dospělosti lze zjistit vážnější psychopatologii pouze u necelé pětiny z nich.

Výsledky národního výzkumu o sexuálním zneužívání v České republice, který provedli Weiss a Zvěřina (2011), uvádějí vliv zneužití na další život jako negativní u 33% v dětství zneužitých mužů a 51% v dětství zneužitých žen, 54% mužů a 43% žen uvedlo žádné negativní následky, 13% mužů a 6% žen uvádí dokonce pozitivní vliv pohlavního zneužití na další život. Negativní následky trvalého charakteru uvádí 22% mužů a 32% žen. Jak si můžeme všimnout, tato data korelují s daty u předchozích uvedených výzkumů.

Je tedy patrné, že sexuální kontakt s dítětem dítěti ublížit nemusí, ale také může. Avšak vzhledem k tomu, že i oboustranně dobrovolný sexuální kontakt může dítěti ublížit, je **striktní požadavek na zdrženlivost v genitálních sexuálních aktivitách s dětmi oprávněný**, a to **nejen** vůči pedofilně orientovaným osobám.

Brzek (1999) uvádí, že společenská nebezpečnost nenásilného pohlavního kontaktu pedofila s dítětem je veřejností přeceňována: *„Nejsou žádné skutečné důkazy o tom, že by ojedinělé nenásilné pohlavní zneužití ze strany pedofila, které není spojené se zavražďováním nebo vydíráním dítěte, muselo vést k nějakému vážnějšímu poškození duševního nebo sexuálního zdraví dítěte. To, co však k takovým poškozením nesporně vede, je právě ona dramatizace případu, přílišné upoutání pozornosti. To musí mít na mysli především orgány zúčastněné v trestním řízení, aby necitlivými výslechy nezpůsobily větší škodu, než sám pachatel.“*

Kdybychom však aplikovali tvrzení Brzka bez kontextu k dalším faktům, mohl by pedofil, který dítě zneužil nebo zneužívá nenásilně, snadno nabýt alibistického dojmu, že on sám za ublížení dítěti vlastně nemůže, že za to může hlavně „společnost“ či orgány činné v trestním řízení, když dítě opakovaně vyslychají a vlastně mu způsobují tzv. sekundární traumatizaci, jak ji popsal Brzek. Zora Dušková (2011), ředitelka Dětského krizového centra, na tiskové konferenci k zahájení kampaně Stop sexuálnímu násilí na dětech uvedla: *„Vinu za zneužívání nese vždy dospělý, a to i v těch situacích, kdy by dítě provokovalo, hecovalo, svádělo a jakkoliv jinak se pokoušelo experimentovat s oblastí sexuality.“* Na tomto místě proto i já považuji za nutné zdůraznit, že primárním viníkem všech následků zneužívání včetně sekundární traumatizace je ten člověk, který dítě zneužil, nikoliv někdo jiný. **Pedofil** (ale opět i nejen takto zaměřený jedinec) by si měl být vědom, jaké následky jeho případný sexuální kontakt s dítětem může mít, a zcela bezvýhradně **by se měl jakýchkoliv** (i oboustranně dobrovolných nebo dítětem chtěných) **sexuálních aktivit s osobami pod zákonnou věkovou hranicí vyvarovat**.

1.7. Souvislost pedofilie s dětskou pornografií

Dětská pornografie se velmi často mezi veřejností i v médiích objevuje v souvislosti s pedofilií. Např. v rámci tzv. akce Vilma, která byla zaměřena proti držitelům a šířitelům dětské pornografie, vyšel v Deníku i jeho internetové podobě Denik.cz článek s názvem „Policie rozbila síť pedofilů, zatkla jich na 160“ (Krupka, 2009).

Zatímco výroba a šíření dětské pornografie je kriminálním činem již velmi dlouhou dobu, přechovávání dětské pornografie je trestné teprve od prosince 2007. V rámci nového Trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., platného od 1. ledna 2010, je pak trestný čin výroby a nakládání s dětskou pornografií, kam spadá i výše zmíněné přechovávání dětské pornografie, uveden v § 192. Vystává zde však otázka, zda zákaz i pouhého přechovávání dětské pornografie opravdu povede ke snížení výskytu pohlavního zneužívání reálných dětí. Proti kriminalizaci přechovávání dětské pornografie totiž vystoupili někteří odborníci z řad sexuologů (např. Brzek in Nejezchlebová, 2007; Trojan, 2007), kteří poukazovali na to, že pornografie (obecně) snižuje počet sexuálních trestných činů.

Uzel (2005, str. 153) zastává názor, že zatímco výroba a šíření dětské pornografie jsou zřetelně škodlivé, její přechovávání pro soukromou potřebu je eticky indiferentní. Přechováváním dětské pornografie totiž není páchána žádná konkrétní škoda, společenská nebezpečnost ani chráněný zájem zde není zřejmý a následky činu jsou velmi sporné (Adlatus, 2004). Pedofilovi může dětská pornografie ve spojení s masturbací sloužit jako náhražková sexuální aktivita a představovat tak prevenci zneužívání skutečných dětí (Christensen, 1990); např. když byla v 60. letech v Dánsku dětská pornografie jednu dobu tolerována, klesl počet sexuálních deliktů vůči dětem (Kutchinsky, 1985).

Herrová (2012) v rozhovoru pro magazín Ona Dnes uvádí, že „kvůli nesmyslnému zákazu držení dětské pornografie případy ublížení bohužel přibudou“. Podobně také Weiss (in Bumba, 2010) v rozhovoru pro Český rozhlas uvádí, že „pro mnohé pedofily právě dostupnost dětské pornografie je tím faktorem, který jim brání v tom, aby šli a zneužili dítě.“ Odkazuje přitom na studii s názvem *Pornography and Sex Crimes in the Czech Republic* (Diamond, Jozífková, Weiss, 2010), již je sám spoluautorem a která poukazuje na fakt, že dostupnost dětské pornografie snižuje sexuální násilí na dětech. Weiss (in Jílková, 2007; in Bumba 2010) proto navrhuje, aby byl zákon

tolerantnější v případě produkce dětské pornografie, při jejíž výrobě nebylo zneužito žádné reálné dítě, tedy například v případě pornografie kreslené, počítačově animované nebo písemné. Také Zuzana Baudyšová (in Bumba, 2010), ředitelka Nadace Naše dítě, vyjádřila s tímto názorem souhlas: *„Pozorování dětské pornografie deviantními nebo nemocnými osobami může znamenat určité odreagování jejich fantazie a zákon o jejím držení by tak opravdu mohl obsahovat určité výjimky vůči nemocným lidem. Je to otázka pro širokou diskuzi. Rozhodně by se ale mělo jednat o takový druh projekce, při jehož výrobě nebudou zneužívány děti.“*

Soudní znalec v oboru psychiatrie a sexuologie MUDr. Vladimír Šupina (2011) na XXIII. Bohnických sexuologických dnech vyslovil otázku, zda by nebylo vhodné a možné vytvořit zákonnou normu, která by umožnila vydávat parafilem pacientům DVD „na recept“, přičemž za optimální by považoval využití virtuálních pornografických děl. Na druhou stranu se obává, zda by v tomto případě nedocházelo ke zneužívání lékařské sexuologické pomoci.

1.8. Pedofilie v médiích

V médiích se s pojmem pedofilie setkáváme poměrně často. Ve většině případů se však jedná o popisy kriminálního jednání osob v podobě pohlavního zneužívání dětí či nakládání s dětskou pornografií. Novinář často ihned hbitě a okamžitě stanoví diagnózu, aniž by dotyčného pachatele znalecky zkoumal sexuolog. Připomeňme, že 90% případů pohlavního zneužívání dětí nemají na svědomí pedofilové (Weiss in Novinky.cz, 2007; iDnes.cz, 2007; Dušková, 2011), bylo by tedy přinejmenším dobré, kdyby média používala v případě informování o trestné činnosti, která se týká pohlavního zneužívání dětí případně nakládání s dětskou pornografií, korektní pojmy – především aby každého pachatele pohlavního zneužívání dětí hned neoznačovala za pedofila.

Akce „Vilma“

Média se někdy namísto objektivního informování o společenských jevech snaží svými zprávami spíše šokovat. Již zmiňovaný článek o akci „Vilma“ v Deníku s názvem *„Policie rozbila síť pedofilů, zatkla jich na 160“* (Krupka, 2009) je toho

příkladným důkazem. Při hledání opravdu relevantních informací o akci „Vilma“ jsem nakonec našel, že do akce bylo nasazeno 840 policistů, bylo zabaveno 342 počítačů, ovšem obviněno bylo přibližně jen asi 20 lidí (!), což je asi 13% zatčených. Bohužel se mi nepodařilo najít, kolik z těchto lidí nakonec bylo odsouzeno – zřejmě se tím policie ze zcela zjevných důvodů příliš chlubit nechce. Totiž: 87% lidí bylo „popotahováno“ zcela zbytečně! A samozřejmě ani zdaleka ne všichni byli ze sexuologického hlediska pedofilové a ani netvořili nějakou organizovanou skupinu – síť. Ptám se proto: Kolika reálným dětem tato akce skutečně pomohla? Nebylo by lepší nemalé finanční prostředky, které tato akce stála, věnovat na něco, co bude mít v konečném důsledku mnohem větší efekt? Na základě čeho bylo vybráno těch 160 lidí? Mají se lidé bát, že k nim kdykoliv mohou vtrhnout například na základě falešného udání policisté, zabavit jim počítače a zdiskreditovat je před sousedy, známými, kamarády, rodinou nebo v zaměstnání? Pochybuji, že i když nevinného člověka zase pustí a zabavené počítače mu navrátí, si sousedé neřeknou: „Určitě něco musel udělat, jinak by k němu nepřišli.“, nebo že zaměstnavatel bude mít pochopení a trpělivost, když jeho zaměstnanec po propuštění z vazby nebude moci vykonávat práci, kterou měl ve svém PC doma rozpracovanou (prozkoumávání uložených dat z 342 počítačů jistě nebude trvat zrovna krátkou dobu).

Registr „pedofilů“

Po zmizení devítileté Anny Janatkové v říjnu roku 2010 v médiích propukla kampaň pana Jiřího Jehličky (2010), zakladatele Centrálního registru dlužníků (CERD), který chtěl zřídit tzv. registr pedofilů, který by obsahoval a zveřejňoval údaje o osobách odsouzených za sexuální delikty na dětech, podle pozdějšího Jehličkova prohlášení však také o osobách jen obviněné nebo podezřelé z takových činů. Spuštění registru obsahujícího jméno, příjmení, fotografii a adresu „pedofilů“ v minulosti odsouzených za zneužívání bylo avizováno na 17. listopadu 2010 a měl být provozován na zahraničním serveru, aby obešel české a evropské zákony na ochranu osobních údajů. Proti Jehličkovu projektu se vyslovovali sexuologové, právníci, Policie ČR a Úřad pro ochranu osobních údajů. Česká televize dne 16. listopadu 2010 vysílala diskuzní pořad Kontexty (2010), kde advokát Tomáš Sokol záměr označil za protiústavní, neboť Jehlička chtěl donutit stát zřídit registr tím, že sám bude porušovat zákony, namísto toho, aby se snažil prosadit svůj záměr legálně běžnou ústavní cestou skrz podání návrhu Parlamentu České republiky k projednání s následným standardním legislativním procesem (Wikipedie, článek Centrální registr dlužníků, 2012).

V souvislosti se zvoleným názvem registru, který se měl jmenovat registr pedofilů, však vyvstávaly některé otázky: Budou na internetu tváře všech pedofilů, tj. lidí, u kterých se zjistí, např. u sexuologa, že je děti eroticky přitahují, nebo jen ti z nich, kteří zneužijí dítě? Budou v registru i tváře nepedofilů (tvoří asi 90% všech případů pohlavního zneužívání dětí), kteří zneužijí dítě? Budou v registru tváře lidí, kteří ublížili dětem nesexuálně, např. matka, která se pokusila svoji dceru otrávit fridexem (Lidovky.cz, 2011), nebo rodiče, kteří týrali svoje dítě? Další otázky by se mohly týkat např. zabezpečení takového registru, či důvěryhodnosti poskytovaných informací – jaká by byla záruka, že se zkušený hacker nenabourá do registru a nepřipíše do něj pár jemu nepohodlných jmen? Slavoj Brichcín v 16. minutě již zmíněného pořadu Kontexty (2010) na dotaz Lucie Vopálenské, kdo nejčastěji sexuálně ubližuje dětem, uvedl: „Rozhodně to nejsou pedofilové. Už to, že by se ten registr jmenoval registr pedofilů, je obrovská křivda lidem, kteří trpí vrozenou odchylkou svých sexuálních motivací... Především je třeba říct, že pedofilie nerovná se sklon k pohlavnímu zneužívání.“ Evidentně byl týmem pana Jehličky název registru zvolen nevhodně, neboť vyvolával dojem, že všichni pachatelé násilné nebo sexuální trestné činnosti na dětech, jsou pedofilové, a naopak, že všichni pedofilové jsou pachatelé násilných nebo sexuálních trestných činů na dětech. Jehlička nakonec pod tíhou věcných argumentů od spuštění registru upustil. Další aspekty a zkušenosti s podobnými registry ze zahraničí jsem již zmiňoval v bakalářské práci (Žák, 2009a).

Kauzy „pedofilních“ kněží

Poměrně dosti často byly v médiích zmiňovány kauzy tzv. „pedofilních“ kněží. Nadpis článku „Britský kněz byl obviněn z pedofilie“ (iDnes.cz, 2000) je typickým velmi častým příkladem ztotožnění pedofilie s trestným činem pohlavního zneužívání dětí, ačkoliv v Trestním zákoníku č. 40/2009 Sb. není o pedofilii ani písmenko. Pedofilním knězem je pak nazýván ten kněz, který zneužíval děti, přitom se vůbec nemusí jednat o pedofila – např. ve zmiňovaném článku na serveru iDnes.cz se jednalo o případ, kdy měl kněz zneužívat dva patnáctileté chlapce, což je pro pedofilii věková kategorie již netypická.

V souvislosti s „pedofilními“ kauzami kněží se též v médiích objevila zpráva, že v Belgii katolická církev zavede psychotesty pro kandidáty kněžství, aby předem vyloučila ty z nich, kteří mají sklony k pedofilii (Prvnízpravy.cz, 2011). Evidentně má však zpráva „pedofilii“ na mysli pohlavní zneužívání dětí. Je také spíš pochybné, zda lze pomocí psychotestů zjistit sexuální zaměření probanda, případně zda se dá odhalit člověk, který někdy v budoucnu zneužije dítě. Kdyby existovaly takové spolehlivé testy, které by do budoucna určili, že někdo zneužije dítě, jistě by nebylo špatné, kdyby se nepoužívaly jen u kněží, ale u celé populace. Avšak protože takové prediktivní testy neexistují, lze pouze spekulovat, co se vlastně snaží tisková zpráva sdělit. V podobném duchu nesprávného použití pojmu pedofilie informovala také agentura ČTK ve zprávě s názvem „Katolická církev bude školit kněží proti pedofilii“ (Denik.cz, 2012).

„Úchylné“ fotografie

Minulý rok proběhla některými bulvárnějšími médii zpráva s titulkem „Úchylná pedofilní kampaň s malými holčičkami“, kterou vydal internetový deník SuperSpy.cz (2011). Text článku uvádí: „Pokud si tohle otevřete v práci, pravděpodobně vás potom zavřou. Francouzská firma vyrábějící spodní prádlo vyhověla nesčetným přáním všech pedofilů a nafotila novou kampaň s malými holčičkami.“ Je velice zajímavé, že ač internetový deník zprávu komentoval výše uvedenými slovy, sám jím popisované „úchylné“ fotografie ve svém článku publikoval.

Je tedy patrné, že v médiích je pojem „pedofilie“ používán velmi často nesprávně. Bohužel tím dochází k ovlivňování názorů prosté veřejnosti nesprávným směrem.

V médiích se ale občas objeví i články nebo reportáže, které používají pojmy správně. Např. o akci Vilma informovala jihočeská pobočka Deníku.cz (Gális, 2009) v článku s názvem *V počítačích měli dětské porno zcela korektně: „Při celostátním zátahu na držitele a šířitele dětské pornografie uvízli v policejní síti také Jihočeši.“* Na rozdíl od celostátního vydání, v tomto regionálním článku nebyl pojem pedofilie ani jednou použit.

Občas se ale objeví i článek, který pojednává přímo o pedofilii nebo konkrétních pedofilech zcela korektně, např. článek v Lidových novinách s názvem *Nebezpeční pedofilové? Ne vždycky* (Kvačková, 2004) či článek *Weiss: Pedofilové jsou nejlepší učitelé* (Kolář, 2008), nebo dále některé kazuistické články o pedofilech samotných, např. *Pedofil: Ve škole boj nesvádím. Jsem učitel a učím* (Raušová, 2007), *Pedofil Petr: Zamíloval jsem se až po uši. Bylo jí deset...* (Exner, 2009), *Pedofil Petr (30): Chci si svoji lásku vzít. Je jí ale 13* (Exner, 2010) a *Mou dceru miluje pedofil* (Nejezchlebová, 2010), kde se paní redaktorka setkala dokonce i s maminkou dívky, do které se pedofilní muž zamíloval, dále také článek *Jsem pedofil a děti nezneužívám* (Jánská, 2010), nebo *Tomáš je pedofil, křesťan a slušný člověk* (Palloto, 2011).

Správné používání pojmů v médiích je důležité. Pedofil pod tíhou zpráv z médií může snadno nabýt dojmu, že je tím úchylem a zrůdou, o kterých se v novinách, v tisku nebo v televizi mluví. Zdá se, že však velmi záleží na konkrétním redaktorovi, zda je informovaný a zda chce používat příslušné pojmy správně a korektně. Obecný deficit v používání korektního pojmosloví ohledně pedofilie je v médiích zatím stále ještě velký, bylo by tedy záhodno provést i nějakou osvětovou kampaň pro novináře – informovat novináře o tom, co to pedofilie a pohlavní zneužívání skutečně je, a aby se tyto dva pojmy naučili správně rozlišovat. Částečně by se tím mohlo pomalu měnit i používání těchto pojmů v povědomí veřejnosti, která používá související pojmy podobně nesprávně.

1.9. Pedofilie a prevence pohlavního zneužívání dětí

Prevence pohlavního zneužívání dětí je jistě důležitá. Děti určitě mají být informovány o tom, co je pohlavní zneužívání a jak se mu bránit, od nejtítlejšího věku (Dušková, 2011). I tak je ale bohužel velmi obtížné zamezit některým případům pohlavního zneužívání, např. v rodinách, případně i neznámým pachatelem z ulice, který si dítě vyhlédne a zneužije třeba ve výtahu panelového domu – v těchto případech se podaří zneužití předejít nebo mu zamezit spíš díky nějaké náhodě, která buď pachatele od vykonání skutku odradí, nebo dojde např. v případě dlouhodobého zneužívání v rodině k prozrazení zneužívání.

Prevenci pohlavního zneužívání dětí lze obecně rozdělit na prevenci primární, sekundární a terciární (Täubner, 2005):

Primární prevence spočívá v předcházení (nějakého) neblahého společenského jevu (v našem případě tedy pohlavního zneužívání dětí) takovým způsobem, že neblahý jev je buď potlačen přímo v zárodku, nebo nemá žádné podmínky pro svůj vznik.

Sekundární prevence znamená vytipování rizikových skupin obyvatelstva a rizikových životních situací, za nichž dochází k sexuálnímu zneužívání dětí, a omezování podmínek, za kterých může docházet nebo dochází k sexuálnímu zneužívání dětí.

Terciární prevenci pak rozumíme především intervencí osob, které zamezí opakování násilí vůči dítěti či jeho minimalizování, ale také zvyšování povědomí dětí o možnostech pomoci např. formou telefonní linky (např. Linka bezpečí, 2012) nebo prostřednictvím možnosti ubytování v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, kam může dítě přijít a požádat o ubytování i bez souhlasu (proti vůli) svých rodičů.

Täubner (1996) do primární prevence začleňuje i strategie vedoucí k eliminaci či minimalizaci ohrožujícího chování potenciálního pachatele. **V primární prevenci by dle něj mělo mimo jiné jít o široké edukativní a osvětové působení na dospělé populaci, v níž je integrován neidentifikovatelný počet pachatelů a potenciálních pachatelů sexuálního zneužívání.** Dále Täubner (2005, str. 74) píše, že „v primární prevenci musíme uvažovat i o potenciálním pachateli, tedy o člověku, který trestný čin sexuálního zneužívání ještě nikdy nespáchal“, přičemž uvádí, že v rámci primární prevence lze takto teoreticky uvažovat **o každém dospělém člověku**, jehož potencialitu k trestnému chování pohlavního zneužívání dětí neznáme a ani ji nelze odhadnout. Dále uvádí dva základní druhy strategií primární prevence pohlavního zneužívání dětí ze strany potenciálních pachatelů:

Negativní strategie primární prevence zaměřené na potenciální pachatele pohlavního zneužívání spočívají dle Täubnera v osvětovém edukativním působení ve smyslu restrikce a zastrašování potenciálního pachatele – zveřejňování jmen pachatelů v médiích a trestů, které hrozí za zneužívání, a reakce obyvatel na tyto činy. Tyto negativní strategie jsou založeny na předpokladu, že potenciální pachatel v obavě před trestem a dalšími následky snižuje svoji tendenci k činu, případně hledá odbornou pomoc.

Pozitivní strategie primární prevence zahrnují především aspekt „**Jsem si vědom své rizikovosti.**“ Dle Täubnera se jedná například o:

- podávání informací potenciálním pachatelům o protiprávnosti sexuálního zneužívání dětí,
- nabídku pomoci odborných služeb, poraden, apod. těmto lidem,
- informování o možných následcích pohlavního zneužívání dětí,
- vedení potenciálních pachatelů k uvědomění si své rizikovosti osvětovou a pedagogickou činností, ať už v médiích nebo odborníky na specializovaných pracovištích.

Je zajímavé, že ačkoliv jsou v odborné literatuře zmíněny tyto pozitivní strategie preventivního působení vůči potenciálním pachatelům sexuální trestné činnosti na dětech, nelze nevnímat poměrně značný deficit odborného zájmu o tuto problematiku. Připomeňme, že např. s potenciálními nositeli parafilií nikdo nijak preventivně nepracuje – nositelem parafilie se někdo začne zabývat až v momentě, kdy je pozdě – kdy spáchá sexuální delikt.

Jeden takový příklad za všechny poskytla reportáž časopisu Reflex 45/2009 (Tomanová, 2009) o léčbě a osudech některých odsouzených deviantů, kteří podstoupili soudem nařízenou ústavní sexuologickou léčbu v havlíčkobrodské léčebně. Mezi jinými dostal v reportáži prostor i heterosexuální pedofil Radek, který mimojiné uvádí: *„Celý život jsem cítil, že se mi líbí malé holky, ale nepřisuzoval jsem to deviaci.“* Ve svých 28 letech se však dostal do situace, kdy se seznámil s novou přítelkyní, která měla z dřívějšího vztahu sedmiletou dceru. Ta se k nim občas přišla „pomazlit“ do postele, a jednou v této situaci, když ještě partnerka spala, začala ta holčička masturbovat, přičemž Radek se k ní přidal. Že je pedofil, se dozvěděl až v léčebně. Proč až tak pozdě – ve svých 28 letech a až po spáchání deliktu? K tomu uvádí: *„Já se té diagnóze strašně bránil, protože jsem měl představu, že to znamená znásilňování a zabíjení dětí, což je pro mne to nejhorší na světě.“*

Domnívám se, že Radek není jediný případ pedofila, ke kterému se potřebné informace o jeho vlastní sexualitě dostaly až po deliktu. Naopak před deliktem měl problém se ztotožnit s pojmem pedofil, ačkoliv cítil již velmi dlouhou dobu (pravděpodobně od puberty), že se mu malé dívky velmi líbí a že jej přitahují. Zřejmě tomu tak bylo z toho důvodu, že pojem pedofil je v obecném povědomí veřejnosti chápán velmi negativně a v podstatě jako synonymum pro pohlavní zneužívání dětí, a také proto, že je takový člověk automaticky považován za dětem nebezpečným.

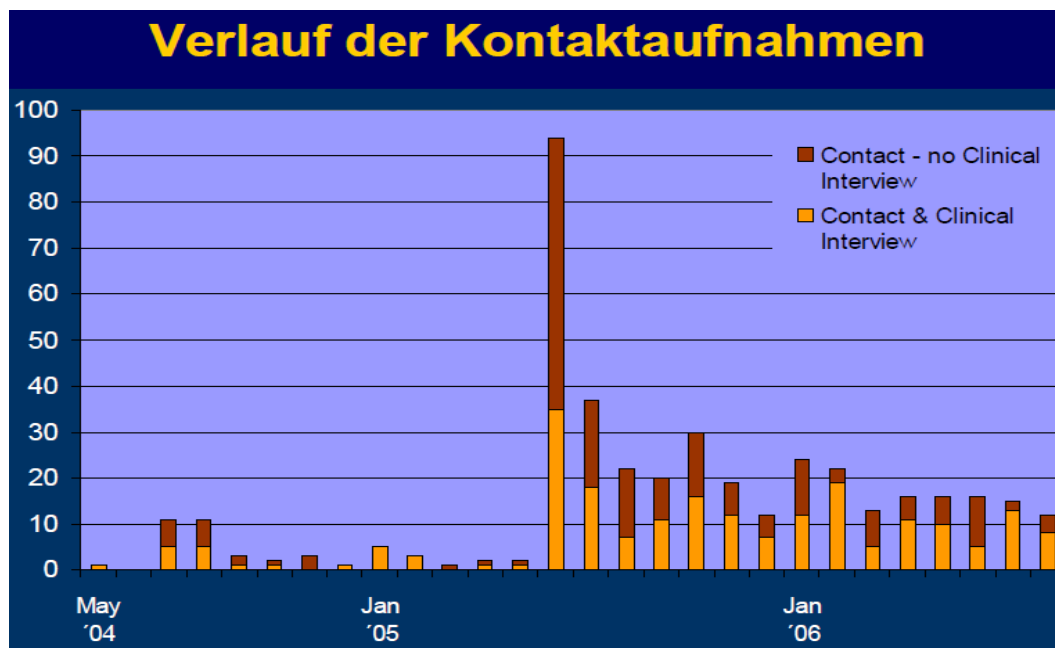
Myslím si, že pokud pedofilům neposkytneme informace o jejich odlišné sexualitě – o tom, jak s ní mají naložit, jak s ní mají žít, ponecháváme v podstatě náhodě, zda si buď nějaké informace sami opatří, nebo zda se nějak sami naučí se svou pocíťovanou odlišností žít tak, aby nepřekročili zákonné hranice nebo morální normy.

Jak zmiňuji v úvodu této práce, na odborných konferencích jsem upozorňoval na tento nedostatek a vyzýval jsem odborníky k tomu, aby mladým lidem s odlišnou sexuální preferencí poskytli informace o jejich deviaci a o tom, jak s ní naložit. Nejlepší formou by dle mého názoru byla jakási „příručka pro pedofily“, v níž by našli informace nejen, jak s danou deviací žít a neškodit lidem ve svém okolí, ale také jak ji mohou případně využít i ku prospěchu společnosti. Myslím si, že pokud poskytneme parafilikovi informace o jeho deviantní sexualitě, ten se s její přítomností v sobě snáže a rychleji vyrovná, čímž se sníží jeho společenská nebezpečnost. V konečném důsledku by pak mohla tato preventivní „příručka“ vést k poklesu počtu skutků pohlavního zneužívání dětí ze strany pedofilů.

Považuji rovněž za nutné, aby se téma sexuálních deviací zavedlo povinně i do sexuální výchovy již na základní škole, nejspíše na 2. stupni, protože již tam si mohou někteří mladí dospívající povšimnout, že se jim děti líbí „tak nějak jinak“. Rovněž i jejich vrstevníky je důležité informovat, aby jednak mohli být připraveni na situaci, kdy se jim jejich kamarád svěří, a také aby věděli, že být pedofil neznámá zneužívat děti – škody, které může napáchat toto nesprávné rozšířené povědomí o pedofilech, mohou být značné. Přitom návrhy na zařazení informací o pedofilii do sexuální výchovy na základních školách se objevily již před mnoha lety (Fuček, 2002).

Jako určitou inspiraci pro případný další nadstandardní postup v prevenci a terapii potenciálních sexuálních deviantů ale i v případě edukace společnosti považuji kampaň institutu sexuálních věd a sexuální medicíny univerzity v Berlíně pod vedením prof. Klause M. Beiera, která proběhla v červnu roku 2005 formou

televizních spotů (kanál Youtube uživatele KeinTaeterWerden, 2010), plakátů a billboardů, jejichž hlavní slogan byl „Lieben sie kinder mehr, als ihnen lieb ist?“, v překladu: „Líbí se vám děti více, než je vám milé?“ Kampaň měla za cíl „nalákat“ pedofilně zaměřené osoby ke kontaktu s odborníky. Následující graf (in Goecker,

2007) ukazuje, že před zahájením kampaně byl počet dobrovolných kontaktů ze strany těchto lidí velmi malý, v průběhu kampaně došlo k velkému zvýšení počtu kontaktů a i po uplynutí kampaně nadále zůstával počet kontaktů o dost vyšší než před proběhnutím kampaně.

Za jeden z významných příspěvků pro v této kapitole zmiňovanou prevenci považují vytvoření informačních stránek o pedofilii na adrese www.pedofilie-info.cz (ČEPEK, 2012). Web obsahuje fórum a chat, kde mohou pedofilové diskutovat, korigovat sami sebe navzájem a nastavovat tak hranice (nejen) ve vztahu k dětem, dále zde také mohou diskutovat s lidmi z řad veřejnosti a v neposlední řadě zde začala v listopadu 2011 fungovat také anonymní sexuologická poradna, ve které mohou vznést dotaz nejen samotní pedofilové, ale kdokoliv, koho téma nějakým způsobem zajímá nebo se chce na něco zeptat. V poradně se Jiřímu Fx100d (2012), zakladateli stránek, podařilo prozatím domluvit spolupráce se třemi sexuology – MUDr. Antonínem Brzkem, MUDr. Želmírou Herrovou a Mgr. Milanem Duzbabou.

Za další krok v prevenci pohlavního zneužívání dětí ze strany potenciálních deviantů vidím také budoucí plánované vytvoření „příručky pro pedofily“, která dle mého názoru přispěje nejen ke spokojenějšímu životu lidí, kteří si svoje sexuální zaměření dobrovolně nevybrali, ale především by taková příručka mohla výrazně přispět k prevenci pohlavního zneužívání dětí ze strany nevyrovnaných či neinformovaných pedofilů.

1.10. Pedofilie a legislativa

V bakalářské práci jsem na tomto místě pojednával především o jednotlivých specifikacích trestných činů, které se týkaly III. hlavy II. části nového Trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. V diplomové práci bych zde chtěl nyní zmínit jednu poměrně opomíjenou změnu v pojetí trestného činu v novém Trestním zákoníku oproti starému Trestnímu zákonu č. 140/1961 Sb.

Podstatnou změnou oproti starému Trestnímu zákonu je přechod od materiálního pojetí trestného činu k pojetí formálnímu (Mitlöhner, 2011):

Ve starém Trestním zákoně č. 140/1961 se trestným činem rozuměl pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky byly uvedeny v zákoně. Zároveň však zákon určoval, že čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když by jinak vykazoval znaky trestného činu. Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost byl určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou (§ 3, Trestní zákon, 1961).

Nový Trestní zákoník č. 40/2009 Sb. za trestný čin považuje „protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně.“ Ustanovení o tom, že se musí jednat o čin nebezpečný pro společnost, bylo vypuštěno a zcela chybí. Teoreticky se tak může stát, že pokud demokratická většina poslanců schválí zákon o tom, že pití vody je trestné, pak – ačkoliv je to nesmyslné – bude-li pití vody uvedeno mezi trestnými činy v Trestním zákoníku, bude se jednat o trestný čin.

Tuto změnu zde zmiňuji především proto, že u některých trestných činů, které se týkají tématu této práce a které jsou uvedeny v trestním zákoníku, lze o společenské nebezpečnosti z odborného hlediska značně pochybovat – např. v případě přechovávání pornografického díla, zobrazujícího dítě, či v případě výroby a šíření písemného, kresleného nebo počítačově animovaného pornografického díla, které využívá nebo jinak zobrazuje dítě.

Před třemi lety ještě před účinností nového Trestního zákoníku bylo navrhováno plošné snížení věkové hranice patnácti let, týkající se celého trestního zákona, na čtrnáct let. Po intervenci části veřejnosti i části poslanců nakonec došlo k navrácení věkové hranice trestní odpovědnosti i věkové hranice pro trestný čin pohlavního zneužívání a další trestné činy zpět na patnáct let.

Ostatní problematická a místy sporná ustanovení již byla podrobněji popsána v bakalářské práci.

2. Výzkumná část práce – kvantitativní výzkum

Druhou část diplomové práce tvoří pokus o kvantitativní dotazníkový výzkum. Cílem kvantitativního dotazníkového výzkumu bylo přiblížit jednak některé základní charakteristiky pedofilů tvořících internetovou komunitu v České republice a na Slovensku, ale také hlouběji nahlédnout do jejich života, názorů a pocitů tak, jak je deklarováno v názvu této diplomové práce.

Problémy, se kterými jsem se setkal při získávání dat, jsou velmi ovlivněné tabuizovanou situací kolem tématu pedofilie – hodně potenciálních respondentů mohlo mít strach dotazník vyplnit. Validita získaných údajů je pak omezena především tím, že většina dat byla získána od respondentů prostřednictvím anonymní přezdívky na internetu, a záleželo zde především na tom, co nám oni sami sdělí nebo sdělit chtějí. Někteří respondenti se také mohli bát na některé otázky odpovědět pravdivě. Takto získaná data tudíž mohou být samozřejmě velmi nepřesná, na druhou stranu věřím, že většina respondentů vyplňovala dotazník upřímně a pravdivě, takže určitou vypovídací hodnotu mít budou.

Zároveň musím podotknout, že jsem při hledání podobných výzkumných prací nenarazil na žádnou práci, a to ani v zahraničí, která by se v této formě zabývala problematikou života nekriminálních lidí s pedofilní orientací – která by získávala data anonymním dotazováním přímo pedofilů samotných – aby probandi z řad pedofilů byli vyhledáváni pouze z komunity internetových pedofilů, nebo přesněji lidí, kteří si myslí, že jsou pedofilové. Drtivá většina mnou nalezených prací se totiž zabývala pouze klinickými skupinami – buď pachatelů pohlavního zneužívání dětí (obecně), nebo pedofily, kteří spáchali sexuální delikt, případně pedofily, kteří v souvislosti se svým odlišným sexuálním zaměřením dobrovolně navštěvovali psychologickou, psychiatrickou nebo sexuologickou odbornou lékařskou pomoc.

Přesto jsem však našel pár prací, které se pokouší zkoumat i neklinické skupiny pedofilů:

Wilson a Cox (1983) vyhledali 77 pedofilů z londýnské svépomocné skupiny Paedophile Information Exchange. Před 30 lety však ještě neexistoval internet v takové podobě, jak jej známe dnes, a těžko můžeme zpětně říci, o co se tato svépomocná skupina, která se v té době začala vytvářet agitací pomocí klasického papírového informačního letáku, snažila. Studie hodnotí probandy ze zkoumané skupiny pedofilů jako výrazně introvertnější, citlivější, nesmělejší s intenzivnějšími pocity osamělosti oproti kontrolní skupině „normálně“ zaměřených mužů. Uvádí

také, že většina probandů (71%) byla zaměřena na chlapce, jako bisexuální sebe označilo 17% probandů, zbytek (12%) tvořili pedofilové zaměřeni na dívky.

Vogt (2006) v Lipské studii zkoumal 72 pedofilů, z nichž opět většina (84,7%) byla zaměřena homosexuálně, bisexuálních pedofilů bylo 5,6% a heterosexuálních 9,7%. Pedofily pro výzkum získával ze svépomocných skupin a dále metodou sněhové koule, tedy technikou, která se využívá pro studium skrytých populací, k nimž je možné se dostat jen velmi obtížně pomocí tradičních metod (Hartnoll, 1997).

Byť jsem našel pouze dvě výše zmíněné práce, které se zabývaly výzkumem neklinických skupin pedofilů, je třeba zmínit, že závěrečné diplomové nebo bakalářské práce studentů univerzit po celém světě nemusí mít takovou publicitu, abychom se o nich vůbec mohli dozvědět. Příznačný je také fakt, že v předchozích desetiletích se zájem výzkumníků soustředil především na sexuální kontakty s dětmi a ne na samu orientaci. Také zřejmě ve všech studiích, tedy i v tomto mém pokusu o kvantitativní dotazníkový výzkum, budou chybět ti pedofilové, kteří se s termínem pedofilie neidentifikují a nehlásí se k němu, ale přitom fakticky svými city k dětem žijí.

Vzhledem k tomu, že žádné přímé výzkumy mezi populací „internetových“ pedofilů dosud nebyly provedeny, přemýšlel jsem, jakou formu dotazování zvolit. Nakonec jsem se rozhodl použít odpovědní formulář společnosti Google, ve kterém jsem sestavil svůj vlastní dotazník, který byl agitován na hlavní stránce webu www.pedofilie-info.cz (ČEPEK, 2012), a dále na BL a GL fóru (v první polovině dubna přestala být tato fóra funkční). Obsahoval celkem 140 otázek. Otázky jsem sestavoval ve spolupráci s některými pedofily, kteří mi byli poradním orgánem, neboť sám jsem si nebyl úplně jistý, jaké otázky jsou pro vzhled do problematiky a do mysli pedofilů nejvhodnější. Sběr dat probíhal v únoru a březnu 2012.

Výsledky výzkumu, které bylo možné kvantifikovat, uvádím v přehledových tabulkách, některé podružnější získané statistiky uvádím jen v textu práce. Aby mohli čtenáři této práce opravdu a kvalitativně nahlédnout do reálných pocitů, myšlenek a názorů svých pedofilně zaměřených spoluobčanů, u mnoha otázek jsem uvedl zároveň výčet buď vybraných, nebo všech textových odpovědí respondentů. Předložená data považuji za velmi zajímavá a zvolený způsob zpracování dotazníku vzhledem k definovanému cíli výzkumu za optimální.

2.1. Struktura respondentů – základní charakteristiky

Na dotazník v průběhu dvou měsíců odpovědělo celkem 36 respondentů, z toho 36 mužů, tedy ani jedna žena, byť pravidelnými návštěvníky stránek Československé pedofilní komunity (ČEPEK, 2012) byly v průběhu provozu webu minimálně dvě ženy, které se identifikovaly jako pedofilní.

Dotazník zkoumal mimo jiné průměrný věk respondentů, zaměření respondentů dle preferovaného pohlaví, rodinný a pracovní stav, nevyšší dosažené vzdělání, počet sourozenců, vztah respondentů k náboženství a víře v Boha a dále, jak vnímají respondenti své dětství a zda se věnují profesně práci s dětmi.

Průměrný věk

Průměrný věk respondentů byl 26,7 let. Podrobnější věkové rozložení dle jednotlivých věkových kategorií uvádí tabulka 1. Z tabulky je patrné, že převažuje skupina mladých pedofilů (do 30 let věku = 72%), pravděpodobně z toho důvodu, že v této fázi života mají tito lidé větší potřebu řešit svou sexuální orientaci o něco intenzivněji než věkové kategorie starší, která se bude zabývat životními problémy spíše jiného charakteru, a také jsou tito starší již nejspíš se svou odlišnou sexualitou z dřívějšího smíření. Pravděpodobně také proto bude mladší kategorie pedofilů ochotnější přispět k výzkumné činnosti vyplněním dotazníku. Nejmladšímu respondentovi bylo v době vyplňování dotazníku 17 let, nejstaršímu 47 let.

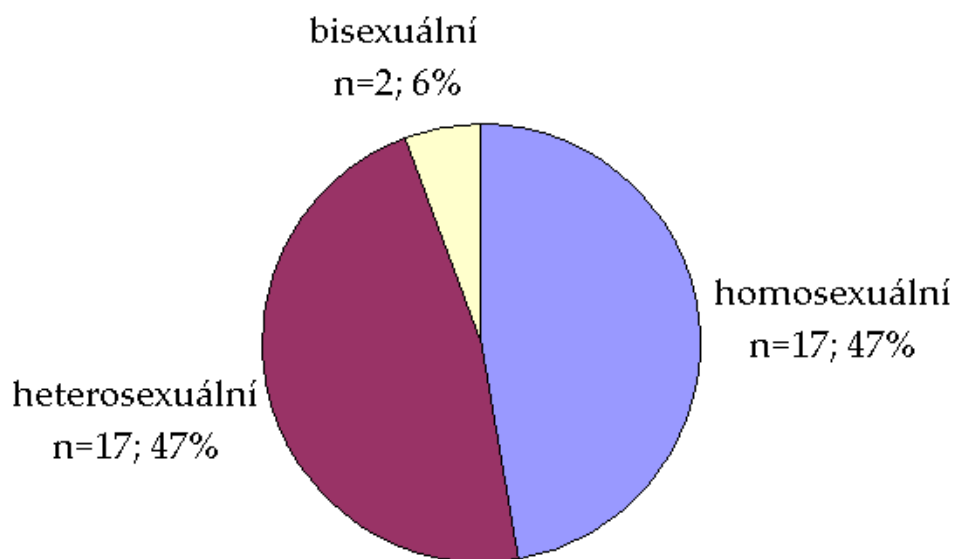
věková skupina	15-19	20-29	30-39	40-49
počet respondentů	7 (19%)	19 (53%)	7 (19%)	3 (9%)

tab. 1 – rozložení respondentů dle věkových kategorií (n=36)

Zaměření respondentů dle preferovaného pohlaví

Na rozdíl od již zmiňovaných výzkumů (Wilson a Cox, 1983; Vogt, 2006) je v našem výzkumu poměr homosexuálních a heterosexuálních pedofilů mezi respondenty shodný (1:1). 17 (47%) respondentů preferuje chlapce, shodně 17 (47%) respondentů preferuje dívky a zbývajících 2 (6%) respondenti preferují děti obojího

pohlaví, tedy chlapce i dívky. Tento poměr je zajímavý, neboť jak již bylo řečeno, v předchozích výzkumech výrazně převažovali pedofilové homosexuální, i dřívější názory některých pedofilů z internetové komunity vyjadřovaly pocit, že homosexuálních pedofilů je více, což jsem zmiňoval též v bakalářské práci. Vzhledem k určitým rozdílům mezi heterosexuálními, homosexuálními, případně bisexuálními pedofily budu v některých oblastech a otázkách odpovědi podle druhu zaměření rozlišovat, abychom mohli porovnat, zda je pro jednu či pro druhou skupinu pedofilů nějaká vlastnost charakterističtější. Vzhledem k počtu bisexuálních pedofilů uvádím rozdělené charakteristiky pro heterosexuální (n=17) a homosexuální zaměření (n=17), v celkovém přehledu pak už rovnou zahrnu i bisexuální zaměření (n=36), které vzhledem k malému počtu respondentů zvlášť neuvádím.

graf 1 – zaměření respondentů dle preferovaného pohlaví (n=36)

Rodinný stav

33 (92%) respondentů je svobodných, dva (6%) respondenti žijí v manželství, jeden respondent (3%) je rozvedený. Ženatí jsou po jednom respondentovi z řad heterosexuálních a bisexuálních pedofilů, žádný z homosexuálních pedofilů ve zkoumaném vzorku ženatý nebyl. Rozvedený pedofil je heterosexuálního zaměření.

Pracovní stav

14 (39%) respondentů jsou studenti, 15 (42%) respondentů je pracujících, 7 (19%) respondentů je nezaměstnaných. Mezi homosexuálními a heterosexuálními zástupci nebyly zjištěny výrazné rozdíly.

Nejvyšší dosažené vzdělání

Z tabulky 2 vyplývá, že nejvíce respondentů má střední vzdělání s maturitou, vysokoškolské vzdělání má 14% respondentů, základní vzdělání má 22% respondentů. Nejmladší respondent zatím nemá dokončené základní vzdělání. Mezi skupinami homosexuálních a heterosexuálních pedofilů rovněž nebyly zjištěny výrazné rozdíly. Vzhledem k věkovému složení respondentů a vzhledem k tomu, že 39% respondentů jsou studenti, se dá předpokládat, že podíl osob s vyšším dosaženým vzděláním vč. vysokoškolského by v našem vzorku respondentů časem přibývalo.

nedokončené základní vzdělání	základní vzdělání	střední - vyučen	střední s maturitou	vysokoškolské bakalářské, vyšší odborné	vysokoškolské magisterské	doktorské
1 (3%)	8 (22%)	5 (14%)	17 (47%)	3 (8%)	1 (3%)	1 (3%)

tab. 2 – nejvyšší dosažené vzdělání (n=36)

Počet sourozenců

Nejvíce respondentů (58%) má jednoho sourozence, čtvrtina má dva sourozence.

počet sourozenců	0	1	2	3	4
četnost	3 (8%)	21 (58%)	9 (25%)	2 (6%)	1 (3%)

tab. 3 – počet sourozenců (n=36)

Vztah k náboženství

Mírná většina (53%) respondentů uvedla, že je věřící. Z toho 17% se hlásí ke katolické církvi, 17% obecně ke křesťanství, 8% respondentů jsou protestanti. 11% uvedlo jiný druh víry: „směs východních náboženství; věřím, nepotřebuji na to instituci; věřím v "něco a někoho“; věřím leckomu ledacos, ale náboženstvím ani ateismem bych to nenazval“. Zbývajících 47% respondentů se zařadilo mezi ateisty.

Dětství respondentů

Jako relativně šťastné a spokojené hodnotí svoje dětství 23 (64%) respondentů, na šikanu od spolužáků ve škole si stěžovalo 6 (17%) respondentů, 7 (19%) respondentů zažilo dětství podle jejich slov ne moc dobré, spíše nešťastné, jako důvody uváděli neshody mezi rodiči a jejich rozvod, týrání, pobyt v diagnostickém ústavu z důvodu zcela nefunkční rodiny a v jednom případě respondent uvedl, že byl v dětství zneužíván vlastním otcem.

Práce s dětmi

V odborné literatuře sexuologové nejednou zmiňují, že pedofilové častěji vyhledávají taková zaměstnání, ve kterých by se mohli věnovat dětem. Z našeho souboru respondentů 16 (44%) nikdy s dětmi nepracovalo, 9 (25%) respondentů v minulosti s dětmi pracovalo, ale v současnosti s dětmi nepracuje, 11 (31%) v současnosti s dětmi pracuje. Předpoklad tedy byl potvrzen – oproti většinové populaci se pedofilové opravdu o něco častěji věnují profesně práci s dětmi.

2.2. Přidružené deviace

Dvě třetiny všech pedofilů (24 respondentů) si nejsou vědomi, resp. neuvedli, že by měli nějakou další přidruženou deviaci. 3 (8%) respondenti uvedli **voyerismus**, ovšem podle podrobnějším popisu prožívání této deviace bych do této skupiny zařadil pouze dva z nich: „Vzrušilo by mne např. pozorování dětí při převlékání, sprchování apod. (bez jejich vědomí); Pokud nejsem zrovna zamilovaný, výrazně mě vzrušuje pohled na svlékající se ženy, které neví, že je sleduji.“ Třetí uvedl „Rad sa kukam na mladich chlapcov,“ což jednak není přímo charakteristické pro voyerismus a také zřejmě každý pedofil se rád dívá na děti jím preferovaného pohlaví a věku.

Fetišismus uvedli taktéž tři respondenti: „velmi ma vzrušujú dievčenské nohy (chodidlá) a tiež ruky malých dievčat; laska k detskemu oblečení, obuvi, spodnimu pradlu, neprilísna pece o hygienu (spinave ruce – nehty), vzrusivost ke zpocenému detskému telu apod.“ Zařazením prvního respondenta mezi fetišisty si nejsem úplně jistý, spíše se mi zdá, že se jedná o parcialistické zaměření na určité části těla dítěte, které je vlastní většině pedofilů. Jeden respondent nechtěl bližší prožívání svého fetišismu uvést.

Další možná o něco komplikovanější přidruženou deviací je **sadismus**, jehož výskyt u sebe udává 6 (17%) respondentů: „Vzrušuje mě dětský pláč způsobený bolestí. Plačící dítě u mě navodí vzrušení ikdyž se mě nedotýká a nevidím ho; len pri predstavach, respektíve pri masturbovani myslím na to ako dietatu ublizit alebo ho sputat, co sa absolutne odlišuje od reality; Představuji si dost násilné fantazie s dětmi; Proste občas mám chvílky keď myslím na to ako dieťa plače, prosí a tak. Proste veci čo by ma inak absolutne nenapadli, no proste občas na pár minút ma napadnú... fažko sa mi to opisuje, fažko sa mi na to

aj myslí, preto sa to snažím vytláčať z hlavy.“ Zbývajúci respondenti bližšie prožívání nechtěli uvést. **Masochismus** uvedli 4 (11%) respondenti, nicméně v popisech prožívání se zmínil o masochismu pouze jediný s tím, že občas provádí určité masochistické praktiky. Masochismus respondenti uvedli vždy v kombinaci se sadismem.

Pissing, tedy záliba v močení a s ním související způsob navozování pohlavního vzrušení, uvedl jako přidruženou deviaci jeden respondent: „*Nejraději mám vyměšující holčičky, na to bych se mohl dívat pořád. A když se počurají nebo pokakají. Pokud nosí plenky, i když už na to nemají věk, případně vložky. Toto se mi líbí i u dospělých žen. Moje žena se často pomočuje směchy a to se mi moc líbí. Někdy si vezme kalhotky a počurá se mi na břicho. Rád jí sahám mezi nohy, když nosí vložku.*“

Protože za jednu z nejobávanějších přidružených deviací bývá považován sadismus, věnoval jsem se mu v dotazníku podrobněji. Zajímalo mě, **jaký názor mají všichni respondenti na to, když má pedofil v sobě sadistickou komponentu**, tj. když někoho vzruší /dělá mu dobře, když vidí pláč, ubližování, mučení nebo fyzické týrání dětí. Nejdříve uvádím názory těch, kteří sadismus uvedli jako svou přidruženou deviaci: „* – Tak ja osobne som jeden z nich, a nemá to žiadny vplyv na deti, čiže to nie je nič strašného... Prakticky rozdiel medzi mnou a pedofilom čo nemá takéto sklony sa ani nedá nájsť... Poznám ešte dvoch ako ja, a tiež nemajú žiadny problém. * – Nemyslím jsi, e jsou komplexně jakkoliv jiní než ostatní pedofilové. Pedofilní orientace je to, co nás spojuje, vedlejší sexuální příznaky už jsou individuální odlišnosti každého člověka. A spojují nás ve většině případů kladné pocity vůči dětem, láska dá se říct. A to i sadisty, jak z osobní zkušenosti i ze zkušeností sadistických pedofilů, které znám, vím. Což ovšem u sadistů vzbuzuje celoživotně nepřekonatelný rozpor mezi láskou k dítěti a sexuální touhou dítěti ublížit. Proto konkrétně pro člověka – sadistického pedofila – může být komplikovanější sebezpětí i sexuální realizace v rámci fantazií, která může pro ně být velký nápor na morálku. * – myslím, ze si to nevybrali, ze proste taki su a v reale by na neco takeho ani nepomysleli (vlastna skusenost). pre niekorych to je uspokojenie svojich tuzob a nemaju potom dovod ublizit dietatu. * – Myslím si, že se význam těchto deviací nadhodnocuje, vyrovnaný člověk s psychikou v pořádku ikdyž má tuto deviaci to dítěti nikdy neudělá. * – Pokud toto nedělají dětem, nevadí mi to. * – já mám také takové představy, v realitě bych nic takového neudělal, ze začátku mi to vadilo ale zvykl sem si.“

Dále uvádím názory těch, kteří v sobě sadistickou komponentu nemají: „**Heterosexální pedofilové:** * – No su normalny ako väčšina spoločnosti len zameraním na deti. Takže ak to ostane len myšlienkach všetko je poriadku. * – Čo by som si mal myslieť? S touto poruchou osobnosti ťažko niečo urobia. Ja to v sebe dúfam nemám. Som k dievčatám až príliš jemný. Ja na ne nikdy ani len nekričím, nedokážem si predstaviť, že by som dieťa udrel. * – Záleží na tom, jak to zvládají se takovým činnostem vyhýbat. Pokud ne, měly by vyhledat pomoc nebo by se jim mělo pomoci. * – Mají horší výchozí podmínky pro to, žít "normální život" – dojit nějakého uspokojení a nebýt pro ostatní nebezpečným. * – jsou to lidé jako my, svou orientaci si nevybrali, ale zřejmě by si měli opravdu dobře promyslet, jak ji zvládají, a případně vyhledat odbornou pomoc. * – Když to nepopisují a nerealizují tak to nevnímám nějak negativně. * – Doporučil bych jim chemickou kastraci. A je mi jich líto, že to schytali zrovna takhle. * – nelíbí se mi to. * – když to praktikuji jen ve fantaziích tak dobře ale nemusím o tom slyšet. * – Jsou nebezpeční. * – Nechápu je, a když něco takového vidím je mi do breku. * – posunul bych veřejné mínění na z obecné pedofilie na sadistickou pedofilii. Ačkoliv se teď dosazují do role většiny, myslím že od těchto nešťastníků skutečně může hrozit nebezpečí v krizové situaci... od běžného pedofila dle mě nebezpečí pro děti nehrozí, nebo alespoň ně takové... * – Kombinace těchto dvou odchylek může přinášet určité větší riziko, nicméně pro vyrovnaného pedofila to nemusí znamenat žádný problém ani riziko pro děti. * – Myslím si to samé co o ostatních. * – Pokud vědí, co si mohou nebo nemohou dovolit a dokáží ovládat motivaci svého jednání, nemám s tím problém. **Homosexální pedofilové:** * – Velice nebezpečné (jako i u všech jiných orientací), a taková lidé by měli být pod odborným dohledem (nemyslím ústavním, klidně ambulantním, záleží od jednotlivce). * – Případá mi to složitější k pochopení a k internalizaci než prostá sexuální orientace. Uvažují, zda se plně egosyntomní sadismus neprojevuje i nějakým pozitivním způsobem, který my si s tím slovem neumíme spojit – třeba i ve schopnosti soucítit s trpícími, vnímat utrpení jako něco pozitivního. Obecně mám zkušenost, že osobnostně zralí sadisté bývají k lidem kolem sebe snad ještě ohleduplnější než nesadisté. Ovšem myslím si, že skloubit s "egem" klasické sadistické fantazie je o něco obtížnější než skloubit s ním fantazie o láskyplném sexu s dětmi. * – bohužel to tak je... musejí na sobě hodně pracovat. * – Předně se domnívám, že sadistické komponenty se rekrutují ve zcela jiné skupině lidí, než jsou pedofilové. Pokud se tak ale stane, je nutné vyhledat závčas odbornou pomoc, protože tyto projevy jsou již skutečně velmi nebezpečné. * – Chvalabohu to nie je môj prípad. Ale už som nad takými ľuďmi rozmýšľal a je mi ich úprimne ľúto, pretože vyrovnat sa s niečím takým je ďaleko ťažšie a zložitejšie, než to majú pedofili bez ďalších pridružených deviací. Skrátka musia si dávať veľký pozor a maximálne sa ovládať, lebo ak niečo nedokážem odpustiť tak je to práve násilie páchané na deťoch. * – vím že sou i taková pedofilové a přesto nemusí dětem ubližovat. * – nevadí mi když si to jen představují. * – taková opravdu meli byt lecení. * – Opravdu neví...snad.... Vykastrovat, zastřelit. Odstranit z dosahu dětí. Je mi ze sebe špatně, ale pro dobro dětí cokoliv. * – Nechci přímo odpovědět "dělá se mi z toho zle", protože za to nemůžu, asi je to zrozené. Samozřejmě pokud jsou to jen jejich představy, nijak je nerealizují a dovedou se bezpečně ovládat, nemusí nastat problémy. V každém případě bych jim však doporučil navštívit psychiatra, aby se snažili tuto deviaci odbourat, protože musí být poměrně – slušně řečeno – zvláštní mít rád děti a zároveň se těšit z jejich utrpení. Pokud existuje nějaký způsob, jak by se těchto pocitů zbavili, rozhodně by se o to měli pokusit,

*protože jinak nevím, jak mohou žít, skoro mi to připadá jako taková lehká schizofrenie. Pokud však vůbec nemají rádi děti a jen je vzrušuje, když jim někdo ubližuje... no, to asi no comment, neumím si to představit, fakt nevím, co bych dělal já, kdybych takovéto sklony u sebe objevil, to je hrůza, na niž nedokážu odpovědět, nevím. * – Beru tu trochu jako protikladnou záležitost. Na jednu stranu se pedofil snaží aby dítě bylo šťastné, na druhou stranu ho vzrušuje jeho týráni. Sice tomu příliš nerozumím ale pokud se k dětem bude chovat vždy s láskou a sadismus zůstane jenom v představách, nevádí mi to. * – toto se mi hnusí a nechal bych jim provést to samé co dělají dětem....asi by se jim to nelíbilo. * – Priznam sa že ma vzrušuje niečo podobne, ale nesuhlasim s takym vstahom. * – Nemyslím si o nich nic. Pouze se snažím jejich deviáci pochopit, a pokud je to v mých silách, zabránit nejhorsimu-nasili na deti. Jinak, tito sadisticky orientovani pedofilove maji s nejvetsi pravdepodobnosti slozitejsi zivot nez my – "normalni" pedofilove.“*

Zaznamenal jsem mezi pedofily už dříve spíše nepochopení ve vztahu k sadismu u pedofilů – zřejmě z toho důvodu, že o tomto tématu ještě příliš nepřemýšleli a se svými kolegy na internetu se o sadismu příliš nebavili. Někteří pedofilové vyjádřili dokonce odsouzení těchto lidí, protože si sadismus ve smyslu deviace spojili s jednáním člověka asi podobně, jako si pedofilii prostá veřejnost spojuje s pohlavním zneužíváním dětí. V tomto případě zastávám názor, že má-li někdo v sobě sadistickou komponentu, nemusí to znamenat (a většinou to ani neznamená), že se bude k ostatním lidem chovat nějak „sadisticky“, násilnicky apod.

Zřejmě také bude pro pedofila složitější vyrovnat se s tím, když jej vzrušuje fyzické násilí vůči dětem, myslím si však, že i tuto deviáci může daný jedinec v sobě zpracovat tak, aby zůstala pouze na fantazijní úrovni a v reálném životě se vůči dětem nijak negativně neprojevovala. Naopak, jak zmínil jeden z pedofilů, je možné, že sadismus (ostatně jako každá vlastnost) může mít i své pozitivní projevy – tito lidé možná budou více citlivější vůči násilí nebo utrpení. Na druhou stranu hodně citliví na násilí mohou být i lidé, kteří sadistickou komponentu v sobě nemají. Samozřejmě pokud by pedofil cítil, že mu dělá jeho odlišná sexuální orientace ve spojení se sadistickou komponentou problém ve vztahu k dětem, měl by vyhledat odbornou pomoc – medikamentózně lze snížit puzení k činům, kterými by ublížil nejen dětem ale v konečném důsledku i sám sobě.

2.3. Vztah respondentů a jejich názory k užívání návykových látek

Několik dotazů mělo za cíl zjistit vztah respondentů k užívání návykových látek – cigaret (tabáku), alkoholu a jiných omamných látek. Ve vztahu pedofilů k dětem je především důležité zaměřit se na abúzus alkoholu a drog – alkohol a některé drogy mají prokazatelně negativní vliv na volní (ovládací) schopnosti, bylo by proto vhodné, kdyby pedofilové v přítomnosti dětí alkohol nekonzumovali vůbec, případně jen jako konzumenti v opravdu malé společenské míře, při které budou mít nad svým chováním a jednáním stále plnou kontrolu.

Kuřáctví

72% respondentů nekouří vůbec, zbývajících 28% kouří pravidelně. Žádný z respondentů nevedl, že kouří pouze příležitostně.

Alkohol

Mezi respondenty je 5 (14%) abstinentů, 14 (36%) respondentů jsou příležitostní konzumenti (nikdy se neopíjejí), 16 (44%) respondentů se občas opije, dva (6%) respondenti uvedli, že pijí alkohol ve velké míře a opíjí se často.

Zkoumal jsem i **názor respondentů na konzumaci alkoholu v přítomnosti dětí**. 15 (42%) respondentů je toho názoru, že pedofil by se měl konzumaci alkoholu v přítomnosti dětí rozhodně vyhnout. 20 (55%) respondentů připouští možnost střídavého pití malého množství alkoholu i v přítomnosti dětí, pokud dotyčný ví, že ovládání chování ve vztahu k dětem mu v takové situaci nebude činit problémy. Jeden respondent (3%) uvedl, že pedofil – pokud mu to nebude působit problémy v ovládání ve vztahu k dětem – může konzumovat alkohol v přítomnosti dětí bez omezení (je ze skupiny dvou respondentů, kteří pijí alkohol ve velké míře a často se opíjí). 17 (47%) respondentů uvedlo, že někdy byli pod vlivem omamných látek v přítomnosti dětí, 19 (53%) respondentů uvedlo, že nikdy pod vlivem omamné látky v přítomnosti dětí nebyli. Myslím si, že by se pedofilové měli situacím, kdy jsou pod vlivem omamné látky v přítomnosti dítěte, zcela vyhnout.

Drogy

„Lehké“ drogy, především marihuanu, užívá 6% respondentů často, 28% občas, příležitostně nebo párkrát za rok. Dvě třetiny respondentů „lehké“ drogy neužívá vůbec.

Názory respondentů na konzumaci omamných látek

Pro zájemce o **obecný názor respondentů na konzumaci omamných látek** zde uvádím přímé odpovědi respondentů: * – *Obecně jsem proti tomu, jelikož to může ubližovat dětem.* * – *Všetko je škodlivé a nemalo by sa to konzumovať. No každý je si sam strojom svojeho osudu a ak si neda poradiť je to jeho vec čo robí.* * – *Dokážem žiť aj úplne bez alkoholu. Pijem naozaj veľmi zriedkavo v malých množstvách aj napriek tomu, že môj otec je už 40 rokov alkoholikom. Nikto iný v našej rodine však nepije. Nikto nefajčí, nikto neberie drogy. Ja osobne nemám rád ten pocit, keď nad sebou nemám plnú kontrolu. V prítomnosti detí nikdy nepijem, pretože viem dobre, čo dokáže s človekom narobiť alkohol. Marihuana podľa mňa môže byť užitočná, ale nie v rukách hlupáka. Človek už pred jej užitím musí byť na určitej duchovnej úrovni, aby si mohol vychutnať jej pozitívne účinky. Skrátka, môj vzťah k alkoholu, drogám a cigaretám je taký, že keby zajtra všetky menované veci úplne zmizli z povrchu Zeme, nevyronil by som ani jedinu slzu. Svet by bol podľa oveľa krajším miestom bez nich. Zároveň by sa predišlo mnohým zneužitiam detí, ktoré, ako vieme, často zapríčini alkohol či drogy...* * – *Na striedmé konzumaci alkoholu (dvakrát do mesiace) nebo přírodních drog (několikrát za rok) nevidím nic špatného. Alkohol považuji pro současnou společnost za nejvíce nebezpečnou drogu.* * – *chápu je jako lék proti stresu a jako prostředek k odblokování komunikace při zábavě, abstinence by mohla vést k přehnané reakci těla na případnou konzumaci omamných látek a k nebezpečné neznalosti této reakce* * – *Pokud je jedinec dospělý a nemá problém, aby nesklouzl do závislosti, může výjimečně omamné látky požívat. Musí si však odpustit některé činnosti, např řízení motorového vozidla a pod. Nikdo by neměl být pod vlivem v přítomnosti dětí.* * – *nevadí mi, když mě to neobtěžuje, ať si dělá každý co chce, když to neškodí dalším lidem, když neláká další lidi a tak* * – *Alkohol mi chutná až moc, cigarety a drogy nesnáším.* * – *navozuje pocity uvolněnosti, radosti, prožitku života* * – *Ať si každý dospělý konzumuje co chce, ale netahá do toho děti* * – *Přijde mi nesmyslné, že si někdo chce omámit smysly něčím, co mu postupně ničí mysl i zdraví. Ale nikdy se nenapít alkoholu ani trochu, ze strachu, že by vznikla závislost, se mi zdá nerozumné.* * – *Bydlím přímo nad hospodou a mám toho plné zuby. Nevím co na tom ty lidi mají že jim zato stojí tolik utrácet. Drogy jsou hazard se životem, některé mohou i léčit, ale musí se tomu rozumnět.*

* – zcela odsuzuji kouření, akceptuji ale nevitám marihuanu (sám jsem užil asi 3x za život), odsuzuji drogy * – Obecně mám vztah negativní. Konzumace alkoholu v malé míře mi u ostatních nevádí, kouření a drogy neschvaluji vůbec – nemají žádné pozitivní účinky. Vadí mi dostupnost těchto drog i pro děti. *- Obecně jsem hodně liberální, například bych byl i pro legalizaci marihuany (např. nizozemský model), jsem proti plošnému zákazu kouření v restauracích (ať si každý majitel rozhodne, zda chce restauraci kuřáckou, nekuřáckou či s oddělenými prostory). Přitom jsem nekuřák a s marihuanou jsem jen párkrát experimentoval, několik let jsem již neměl ani jointa a nemám na to ani chuť. Na druhou stranu se mi nelíbí nadměrné pití a kouření v přítomnosti dětí (špatný příklad pro ně). *- Obecně nejsem proti tomu, aby si někdo při nějaké vhodné příležitosti dal dvě deci vína nebo pivo, jsem ale zásadně proti opijení alkoholem, proti kouření, a o drogách ani nemluví – snad jen u marihuany, pokud ji někdo používá opravdu k léčebným účelům a jiné léky tak dobře nezabírají, tak to by mi nevádilo. * – Stejně jako jiná léčiva a jedy – mají svá pozitiva i negativa – jsou to dobří pomocníci a zlí páni * – Záleží jakých v jaké míře, nemám nic proti alkoholu jako občasná zábavě, ale nesnáším lidi co ho konzumují ve velkém pravidelně, totéž si v podstatě myslím o kouření a drogách. *- odmítám zcela a divím se, že někdo je s to takové svinstvo do sebe dát * – Alkohol v rozumné míře patří do společenského života, pokud nenarušuje život přímo dané osobě či okolí, cigarety jsou zlozvyk, který ale dokáže v meznějších stavech pomoci, omamné látky (drogy) nepreferuji, ale ani neodsuzuji. * – Vyhýbam sa im. Čo sa týka alkoholu tak príležitostne na oslavách s kamošmi, cigarety a drogy som nikdy neužíval. Človek si tým ničí zdravie a stojí ho to veľa peňazí, preto nevidím dôvod prečo s tým vôbec začínať. * – Myslím si že pokud člověk nepobízí další lidi a užívá drogu sám a umí se pod vlivem chovat a ovládat neměl by být problém :) *- je to podľa mňa úplny nezmysel kupovať drahe a škodlive latky, na ktorych sa stava clovek zavisly a ked uz mam problem, riesim ho cez Boha a nie cez oblbnutie hlavy. * – nikdo by se neměl odsuzovat předem ale v blízkosti dětí je dobré se tomu vyhnout. pokud s někdo sjeďe, opije, někde na venkove s partou přátel prosím je to jeho věc. kouření mi vadí na veřejnosti neb tím obtěžují okolí ktere nekouří * – Je to každého věc. Výjimku tvoří děti, tam se nedá říct, že je to jejich věc, ale je to spíš věc dospělého, který má za ně odpovědnost, který na ně má, nebo alespoň může, působit tak, aby je od konzumace takových látek oddálil. * – kourim, protoze nedokazu prestat * – Když to má "feťák" :) pod kontrolou, tak ať si užívá co chce. Pokud tomu propadne, tak je to asi průser. Jde o sebekontrolu. Ztrátu kontroly nad svým vlastním jednáním považuji za velice nebezpečnou a nezáleží na tom jestli člověk užívá drogy nebo ne. * – Je to osobní věci každého, zda něco takového provozuje, pokud tím neobtěžuje ostatní. Nejsem zastáncem zákonů na plošné zákazy užívání omamných látek. Na druhou stranu když se od někoho ze svých přátel dozvím, že např. kouří, velmi se snažím ho donutit, aby si přestal ničit zdraví. Nicméně tam jsou problémem vedlejší efekty (v tomto případě kouř), samotné působení alkoholu, nikotinu aj. v rozumné míře mi nevádí – do té doby, než to začne být okolí nepříjemné. * – Velmi aktivne sa venujem športu, šport je prakticky môj život, čiže nič z tohto neprichádza do úvahy... * – Pokud se jedná o drogy legální, vadí my pouze velká tolerance dospělých vůči konzumaci alkoholu u dětí. Nejsem zastáncem úplného odříznutí dospívajících od alkoholu pouze omezení na přiměřenou míru. (Pivo po obědě nebo po práci ještě nikomu neškodilo) * – Co se týče drog nelegálních, vadí my nízké tresty, obzvlášť za jejich distribuci. Další, podle mě velký, problém je tolerování užívání marihuany. Proti ní mam velice negativní postoj. Dnes je k sehnání prakticky všude a troufám si tvrdit že i levněji než tabák. * – Ilegalní (tvrdé drogy) neužívám, kdo si jejich konzumaci chce ničit tělo a život, je to jeho věc. Cigarety mi smrdí, ale když mě tím kuřáci neotravují přímo a "nesmrdí mi pod nos" tak to toleruji. Alkohol v rozumné míře také konzumuju, neužívám nezřízené chlastání a to když se někdo pije do mrtva. * – Neužívam * – Od 6. do 9. třídy jsem kouřil trávu. Záleží na míře, vždy musíme vědět kdy máme přestat. * – Omamne latky,beru jako urcitou nahrazku neuskutecnitelneho pohlavnihho zivota.“

2.4. Věkové preference

Dotazník podrobněji zkoumal věkové preference respondentů.

Spodní věková hranice přitažlivosti

Nejnižší věk dětí, od kterého se pedofilům začínají děti líbit, se velmi různí. Heterosexuální pedofilové uváděli věk počátku přitažlivosti mezi 0 až 9 lety věku dítěte, homosexuální pedofilové pak uváděli věk mezi 0 až 11 lety věku dítěte. Průměrný uvedený věk dětí, kdy se začínají pedofilům líbit či je přitahovat, byl u heterosexuálních pedofilů 4,8 let, u homosexuálních pedofilů byl průměrný věk dětí 5,9 let, tedy o něco vyšší, u bisexuálních pedofilů byl průměrný věk dětí 5,5 let.

Horní věková hranice přitažlivosti

Nejvyšší věk, do kterého se jednotlivým pedofilům děti ještě obecně líbí, se rovněž velmi různí. Pedofilové zaměřeni na dívky uváděli preferovaný věk osob v rozmezí od 11 do 15 let, průměrně 12,2 let, pedofilové zaměřeni na chlapce uváděli věk osob v rozmezí 10 až 23 let, průměrně 13,4 let. Dva bisexuální zástupci pedofilů uvedli věk jedinců 12 a 20 let.

Věk dětí, které pedofilové přitahují nejvíc

Průměrný věk dětí, které pedofilové v dotazníku uvedli jako nejpřitažlivější, se pohyboval od 0 do 13 let u heterosexuálních zástupců, u homosexuálních zástupců od 2 do 14 let. Průměrný věk pak činil u heterosexuálních pedofilů 7,6 let, u homosexuálních 8,5 let. U dvou bisexuálních zástupců činil průměrný věk 9,3 let.

Subjektivní míra přitažlivost dle věkových kategorií

heterosexuální pedofilové (n=17)	kojenci a batolata (0-3)	předškoláci (3-6)	mladší školáci (6-10)	starší školáci (10-12)	dospívající (13-15)	adolescenti (16-20)	dospělí (21+)
vůbec	10	2	0	0	2	4	5
málo	2	3	2	1	6	7	9
středně	3	1	1	4	6	4	3
hodně	1	6	5	6	2	1	0
nejvíc	1	5	9	6	1	1	0
homosexuální pedofilové (n=17)	kojenci a batolata (0-3)	předškoláci (3-6)	mladší školáci (6-10)	starší školáci (10-12)	dospívající (13-15)	adolescenti (16-20)	dospělí (21+)
vůbec	11	4	0	1	2	7	10
málo	2	2	2	0	3	4	5
středně	2	5	2	2	4	5	1
hodně	2	2	8	1	4	1	1
nejvíc	0	4	5	13	4	0	0
celkem (n=36)	kojenci a batolata (0-3)	předškoláci (3-6)	mladší školáci (6-10)	starší školáci (10-12)	dospívající (13-15)	adolescenti (16-20)	dospělí (21+)
vůbec	22	6	0	1	4	12	16
málo	5	6	4	1	10	12	15
středně	5	6	3	6	11	9	4
hodně	3	9	14	8	6	2	1
nejvíc	1	9	15	20	5	1	0

tab. 4 – četnost subjektivní míry přitažlivosti dle věkových kategorií

Ze získaných dat dle tabulky 4 je patrné, že se míra přitažlivosti, kterou pedofilové uváděli, značně prolíná skrz jednotlivé věkové kategorie dětí. Nejméně přitažliví jsou pro většinu (75%) pedofilů kojenci a batolata a věková kategorie dospělých (86%). Jako nejvíc přitažlivé uváděli respondenti věkové kategorie mladších školáků (81%), a starších školáků (78%), přičemž si můžeme povšimnout rozdílu mezi homosexuálními a heterosexuálními zástupci – heterosexuální zástupci o něco více preferují mladší věkové kategorie, zatímco homosexuální zástupci preferují nejvíce kategorii starších školáků a dospívajících. Toto zjištění koreluje s věkovými preferencemi heterosexuálně a homosexuálně zaměřených pedofilů uváděných v odborné literatuře (např. Weiss, 2002). V souboru respondentů můžeme také snadno detekovat jednoho heterosexuálního nepiofila (líbí se mu nejvíc kojenci a batolata).

Přitažlivost dospělých

Předmětem jedné z otázek dotazníku bylo zjišťování, zda pedofily mohou přitahovat i dospělí jedinci. Celkově připustilo nějakou míru přitažlivosti k některým dospělým osobám 58% respondentů, z jednotlivých skupin pak 65% heterosexuálních a 53% homosexuálních pedofilů. Pohlaví preferovaných dospělých jedinců jsem bohužel opomněl do dotazníku zařadit, z písemných komentářů k otázce je ale patrné, že mnozí homosexuální pedofilové uvažovali u této položky o dospělých jedincích ženského pohlaví. Ze získaných dat tedy můžeme konstatovat, že i pedofilové mají určitou šanci nalézt dospělého (životního) partnera, který pro ně bude eroticky přitažlivý.

Přitažlivost k dospělým má u pedofilů svá specifika, která jsem se snažil zjistit pomocí volné odpovědi na otázku, jaký typ dospělých jedinců je přitahují. Většina respondentů (z těch, které eroticky přitahují někteří dospělí jedinci) uvedla, že je pro ně na dospělých jedincích přitažlivé, pokud se v jejich vzhledu (tváři) a chování objevují alespoň některé dětské rysy. Velký důraz kladou na přirozenost, z výpovědi dále vybírám: „*nesmí si hrát na něco, co není, nesmí se moc líčit, musí mít alespoň částečně dětskou duši, rozumná, chytrá, obyčejná holka, hodná, mladší*“.

	heterosexuální (n=17)	homosexuální (n=17)	celkem (n=36)
Ano	11 (65%)	9 (53%)	21 (58%)
Ne, vůbec	6 (35%)	8 (47%)	15 (42%)

tab. 5 – odpovědi respondentů, zda jsou pro ně přitažliví i někteří dospělí jedinci

K dotazu, **co způsobuje pokles líbivosti, když dítě vyrůstá v dospělého**, uvádějí nejčastěji změnu chování ale i některé charakteristické somatické změny: „*dospělé chování, snaží se chovat dospěle, maluje se, make-up na mě působí jako nasazená maska, jako dospělí jsou moc schovaní, komplikovaní, když začne kouřit, svázanost dospělými pravidly, dospělý vzhled, u dívek růst prsou, široké boky, u chlapců změna hlasu, růst ochlupení, chlupy, vousy, muskulatura, velká postava*“.

Ze zkušeností některých pedofilů vyplývá, že dítě, do kterého se zamilovali či se kterým měli nějakou formu kamarádkého vztahu, je i v dospělosti přitahuje více než ostatní dospělí. K tomu směřovala jedna z otázek v dotazníku. 58% respondentů výše naznačenou zkušenost potvrdilo, tj. dítě, ke kterému měli v jeho dětství nějaký vztah, se jim i v dospělosti obecně líbí/přitahuje je více než ostatní dospělí. Naproti tomu 42% tuto zkušenost neguje. Mezi heterosexuálními a homosexuálními pedofily zde nebyly výraznější rozdíly: Mírně převažuje pozitivní zkušenost s přitažlivostí dospělých, které znají pedofilové už od dětství, u heterosexuálních pedofilů (65%) oproti homosexuálním pedofilům (59%).

	heterosexuální (n=17)	homosexuální (n=17)	celkem (n=36)
Ano	11 (65%)	10 (59%)	21 (58%)
Ne	6 (35%)	7 (41%)	15 (42%)

tab. 6 – odpovědi na otázku, zda dospělí jedinci, které znali v dětství, přitahují respondenty více než ostatní dospělí

Je patrné, že odpovědi podle tabulek 5 a 6 jsou velmi podobné, byť každá z položek byla uvedena na jiném místě dotazníku. Možná interpretace shody v odpovědích může být ta, že pedofily, které přitahují někteří dospělí jedinci, přitahují i dospělé osoby, které je přitahovali a které znali v době, kdy tyto osoby byli ještě dětmi. Naproti tomu pedofily, které nepřitahují žádní dospělí, nepřitahují ani ty dospělé osoby, které znali v době, kdy tyto osoby byly dětmi.

2.5. Partnerský život respondentů

Na otázku, zda žili nebo žijí v partnerském vztahu s dospělou osobou (nad 15 let), odpovědělo kladně 11 (31%) respondentů, 25 (69%) respondentů nikdy v partnerském vztahu s dospělou osobou nežilo. Mezi heterosexuálními a homosexuálními pedofily zaznamenáváme opět jen malý rozdíl: v partnerském vztahu žilo nebo žije 29% heterosexuálních a 24% homosexuálních pedofilů, kladně také odpověděli oba bisexuální zástupci pedofilů. Bohužel i zde jsem opomněl doplňujícím dotazem rozlišit, zda se jednalo o partnerský vztah s mužem nebo ženou.

	heterosexuální (n=17)	homosexuální (n=17)	celkem (n=36)
Ano	5 (29%)	4 (24%)	11 (31%)
Ne	12 (71%)	13 (76%)	25 (69%)

tab. 7 – odpovědi na otázku, zda respondenti žili nebo žijí v partnerském vztahu s dospělou osobou (nad 15 let)

Průměrný věk počátku prvního partnerského vztahu respondentů s dospělou osobou je 18,6 let (odpovědi se pohybovaly v rozmezí od 15 do 22 let), průměrný věk partnera/partnerky je pak 19,1 let (odpovědi se pohybovaly v rozmezí od 15 do 27 let), většinou byl partner/partnerka o rok mladší, v jednom případě heterosexuálního pedofila byla partnerka o 7 let starší, což věkový průměr podstatně navýšilo (bez něj by průměrný věk partnera činil 18,3 let). Musíme ale mít v patrnosti, že ve vzorku respondentů převažovali mladí muži ve věku až do 30 let a že většina pedofilů doposud partnerský vztah nezažila – pokud tito v budoucnu partnerský vztah naváží, věkové průměry respondentů, uvedené v tomto odstavci, se zvýší.

Ti respondenti, kteří žili v partnerském vztahu, byli též dotázáni na to, **jak se s partnerem/partnerkou seznámili a jak se jejich partnerský vztah vyvíjel.**

Z odpovědí vybírám: „* – potkali jsme se když jsem šel za svojí kamarádkou na pokec byla tam libila se mi ja se libil ji tak to krásně začalo a trvá dál. * – Zamilovala se do mě, tak jsem si řekl, že to zkusím. * – Seznámili jsme se na střední škole, zamiloval jsem se do ní hned v primě. Byl jsem pro ni "nejlepší kamarád". V partnerský vztah to přešlo až po asi 10ti letech. Po dvou letech vztah ukončila, jelikož jsem ztratil její důvěru. Nyní se vidíme jednou za několik měsíců, jako staří přátelé. * – Poprvé jsme se znali, byla to vrstevnice. Vyznala mi lásku a já vztah zkusil. Netrval dlouho, při pokusu o sex jsem neudržel erekcí a soulož nekonal. Vztah jsem z toho důvodu ukončil, styděl jsem se před ní. Druhý vztah začal, když mi omylem přišel vtip ve zprávě SMS, odpověděl jsem a postupně jsme se seznámili. Vztah trval asi půl roku a vyzněl doztracena, roli hrála velká vzdálenost. Sex byl spíše orální a vzájemná masturbace. Třetí vztah jsem navázal tím, že jsem si podal seznamovací inzerát a dívka mi odpověděla. Tento vztah byl nejhlubší a trval asi třičtvrtě roku. Se všeho druhu byl možný často, někdy i třikrát denně a uspokojoval mně. Poslední nebyla ani tak partnerka jako spolubydlící, nikdy jsme spolu sex neměli a má motivace k seznámení byla její šestiletá dcera. Později se odstěhovali, našli si vlastní bydlení. * – 1. vztah – zamiloval jsem se do ní, znal jsem ji dlouho. Po roce to nějak vyšumělo. Byla mi nevěrná s mým otcem. 2. vztah – seznámili jsme se v práci a přitahovala mě svou divokostí. Ale byla to dominantní kráva. Skončilo to po dvou měsících. 3. vztah – bylo to hodně vzájemné, hodně se mi líbila, vypadala jako holčička. Rozešli jsme se po půl roce kvůli nedorozumění. 4. vztah – poznali jsme se na internetové seznamce, dlouho jsme si jen psali a po čtvrt roce spolu začali chodit. Po čtyřech letech jsme se vzali a jsme spolu dosud. * – Seznámili jsme při studiu na VŠ, kterou jsem ale nedokončil. Poté jsem odešel na tehdy povinnou základní voj. službu. Během ní partnerka nevydržela odloučení a našla si jiného muže. * – Vztah jsem navázal kvůli krití své pedofilie konec konců nemít celou základku holku by bylo moc podezřelé navázal jsem s ní vztah v 8 třídě a po 9 třídě jsem se sni rozešel. * – Zoznámili sme sa keď sme boli vonku s kamošmi, je to kamoška jedného kamoša, tam sme sa spoznali, vymenili sme si čísla, písali sme si, a po čase sme spolu začali chodiť. Rozišli sme sa keď som sa presťahoval. * – Vztah začal na bazi me litosti k dotycne zene (dívce). Z pocatku se jednalo o nevinný kamaradsky vztah na studentske koleji. Pak nastal po nekolika mesicich moment, kdy tato dívka (moje budouci zena) zacala ode mne vyžadovat pohlavni styk (nemel jsem na to vubec chuť – byl jsem navíc panic, a nic jsem na tom menit nechtel). Byl jsem se schopen pro ni obetovat, a splnit ji její prani – ozenit se s ni. Nas vztah zkrachoval v intimnich vztazich – dospela zena mne nevzrusi (problemy s erekci), a je mi navíc fyzicky velmi neprijemna az odporna (stitim se ji).“

Další otázka směřovala do citové oblasti – zajímal jsem se, **zda se respondenti někdy zamilovali do dospělé osoby** (nad 15 let). 14 (39%) respondentů odpovědělo kladně. Jejich průměrný věk, ve kterém se poprvé zamilovali do dospělé osoby, je 20,2 let (odpovědi se pohybovaly v rozmezí od 15 do 28 let), průměrný věk osoby, do které se zamilovali, je 17,8 roků (odpovědi se pohybovaly v rozmezí od 15 do 22 let). Mezi heterosexuálními a homosexuálními pedofily byly o něco markantnější rozdíly: zatímco do osoby starší 15 let se někdy zamilovalo 8 (47%) heterosexuálních pedofilů, u homosexuálních bylo respondentů lehce nad třetinu – celkem 6 (35%). Oba bisexuální pedofilové se do osoby starší 15 let nikdy nezamilovali.

	heterosexuální (n=17)	homosexuální (n=17)	celkem (n=36)
Ano	8 (47%)	6 (35%)	14 (39%)
Ne	9 (53%)	11 (65%)	22 (61%)

tab. 8 – odpovědi na otázku, zda se respondenti někdy zamilovali do dospělé osoby (starší 15 let)

Zajímavé může být také porovnání, zda ti pedofilové, kteří žili nebo žijí v partnerském vztahu s dospělou osobou, se do této dospělé osoby také zamilovali.

	heterosexuální (n=5)	homosexuální (n=4)	celkem (n=11)
Ano	3	3	6
Ne	2	1	5

tab. 9 – pedofilové, kteří žili nebo žijí v partnerském vztahu s dospělou osobou (starší 15 let, tabulka 7, n=11) a zároveň udávají, že se někdy do dospělé osoby zamilovali

Z tabulky 9 vyplývá, že zhruba polovina (55%) z pedofilů, kteří žili v partnerském vztahu s dospělou osobou, byli do dospělé osoby též někdy zamilováni.

Často se také stává, že pedofil si podvědomě nebo i záměrně najde partnerku, která má dítě z předchozího vztahu. 8 (22%) respondentů uvedlo, že v době, kdy se seznámili s dospělou partnerkou, měla tato z předchozího vztahu dítě v jimi preferovaném věku. 15 (42%) respondentů uvedlo, že partnerčino dítě z předchozího vztahu (by) bylo motivací k tomu, aby s ní navázali partnerský vztah.

63% respondentů by chtělo v budoucnu založit rodinu – mít manželku a děti, 13% respondentů by chtělo mít pouze děti, jeden respondent by chtěl mít pouze manželku a zbývajících 21% by rodinu (manželku nebo děti) mít nechtělo. 73% respondentů považuje za nutné svěřit se se svou odlišnou sexuální preferencí manželce/partnerce. 37% respondentů by se svěřilo před svatbou, zbýající respondenti většinou svatbu nepovažují za nutnost k partnerskému vztahu a k založení rodiny.

Ze získaných dat je patrné, že většina (63%) pedofilů si přeje založit klasickou rodinu. Dále můžeme konstatovat, že i pedofilové mohou úspěšně navazovat partnerské vztahy s dospělými osobami, a dokonce se mohou do dospělých osob zamilovávat. Data v této kapitole by však bylo v budoucnu přínosné porovnat s kontrolní skupinou většinově zaměřených mužů, abychom zjistili případné rozdíly mezi pedofily a osobami s většinovou sexuální orientací. Nicméně již nyní můžeme konstatovat, že pro pedofily je charakteristická absence trvalých partnerských vztahů – 69% respondentů z našeho souborů pedofilů doposud nezažilo žádný partnerský vztah s dospělou osobou (starší 15 let) a 61% se do dospělé osoby (starší 15 let) nikdy nezamilovalo. Zároveň je zajímavé zjištění, že téměř třetina (31%) pedofilů nějaký partnerský vztah s osobou nad 15 let zažila a více než třetina (39%) pedofilů se do osoby starší 15 let někdy zamilovala.

2.6. Pohlavní život respondentů

Dotazník zkoumal také otázku sexuálního života respondentů. Pohlavní styk (soulož, orální, anální) nikdy nezažilo 44% respondentů, mezi jednotlivými skupinami nezažilo pohlavní styk 47% heterosexuálních a 47% homosexuálních pedofilů. V tabulce 10 jsou uvedeny četnosti formy pohlavního styku pro každou jednotlivou formu i dvojkombinaci či trojkombinaci forem pohlavního styku zvlášť. Z tabulky 10 vyplývá, že celkem 15 (42%) pedofilů zažilo orální pohlavní styk – z nich 8 zažilo navíc také soulož, jeden respondent zažil navíc také anální pohlavní styk, 3 respondenti zažili všechny formy pohlavního styku, zbývajících 5 respondentů zažilo pouze orální pohlavní styk. Soulož zažilo celkem 13 (36%) respondentů, anální pohlavní styk zažilo 5 (14%) respondentů.

	heterosexuální (n=17)	homosexuální (n=17)	bisexuální (n=2)	celkem (n=36)
pouze orální sex	2 (12%)	3 (17%)	-	5 (14%)
pouze soulož	-	2 (12%)	-	2 (6%)
pouze anální sex	-	1 (6%)	-	1 (3%)
pouze orální sex + soulož	5 (29%)	2 (12%)	1 (50%)	8 (22%)
pouze orální + anální sex	-	-	1 (50%)	1 (3%)
pouze soulož + anální sex	-	-	-	-
všechny formy	2 (12%)	1 (6%)	-	3 (8%)
dosud neměli pohlavní styk	8 (47%)	8 (47%)	-	16 (44%)

tab. 10 – přehled, kolik respondentů někdy zažilo uvedené formy pohlavního styku

Za svou chybu a tedy i nedostatek výše získaných dat považuji to, že jsem se doplňujícími otázkami nedoptal, zda např. v případě orálního a análního pohlavního styku došlo buď jen k jeho přijetí od druhé osoby nebo pouze poskytnutí druhé osobě či k obojímu. Také mi zde chybí rozlišení pohlaví osob, se kterými měli respondenti pohlavní styk. Tyto nedostatky mi zcela přirozeně vyplynuly přemýšlením až při zpracovávání a zhodnocování dat získaných z dotazníku. Podle hesla „chybami se člověk učí“ tak pro mě zůstávají do budoucna námětem k provedení dalších přesnějších výzkumů. Rovněž i v této podkapitole by bylo dobré porovnat výsledky se vzorkem populace mužů, kteří mají většinou sexuální orientaci a obdobné věkové složení jako respondenti.

Věk zahájení pohlavního života

Průměrný věk zahájení sexuálního života pedofilů, kteří zažili některou z forem pohlavního styku, je 22,5 let (uváděný věk se pohyboval v rozmezí od 5^{*)} do 32 let), průměrný věk sexuálního partnera/partnerky při prvním pohlavním styku, je 20,6 let (uváděný věk se pohyboval v rozmezí od 5 do 45 let). V porovnání s výzkumy prováděnými na standardní populaci, např. Weiss a Zvěřina (2009), kde respondenti uvádějí průměrný věk první soulože kolem 18 let věku, se dal u pedofilů očekávat věk prvního pohlavního styku o něco vyšší. Dotazník nezahrnoval přímou otázku na věk při první souloži, takže výše uvedený průměrný věk 22,5 let zahrnuje počátek sexuálního života nejen souloží, ale též orálním příp. análním pohlavním stykem. Zároveň však opět musíme připomenout, že 44% pedofilů z našeho souboru respondentů doposud pohlavní styk nemělo.

Věk prvního sexuálního kontaktu

Pojmem „sexuální kontakt“ zde mám na mysli širší spektrum sexuálních aktivit, než jen pohlavní styk – zahrnuji zde i masturbaci, ať už jednostrannou prováděnou druhé osobě nebo vzájemnou. 72% respondentů uvádí, že někdy zažili sexuální kontakt, mezi heterosexuálními a homosexuálními pedofily je poměr odpovědí totožný. Nikdy nezažilo žádnou formu sexuálního kontaktu 28% pedofilů ze zkoumaného souboru respondentů.

	heterosexuální (n=17)	homosexuální (n=17)	celkem (n=36)
Ano	12 (71%)	12 (71%)	26 (72%)
Ne	5 (29%)	5 (29%)	10 (28%)

tab. 11 – odpovědi na otázku, zda respondenti někdy zažili sexuální kontakt

Průměrný věk prvního sexuálního kontaktu je 17 let a pohyboval se v rozmezí od 4 do 32 let. Průměrný věk druhé osoby, se kterou došlo k sexuálnímu kontaktu, je 15,3 let a pohyboval se v rozmezí od 5 do 45 let. Z porovnání tabulek 9 a 10 můžeme dovodit, že pouhou masturbací jako sexuální kontakt s druhou osobou zažilo 5 heterosexuálních a 3 homosexuálních pedofilové, tedy celkem 8 (22%) respondentů.

V několika případech došlo k sexuálnímu kontaktu mezi nezletilými dětmi, což obecně bývá považováno za „dětskou hru“, v některých případech ale došlo i k sexuálnímu kontaktu osoby nad 15 let s osobou pod zákonnou věkovou hranicí, a to konkrétně u 6 (17%) respondentů. Ve třech případech se jednalo o masturbaci a ve třech případech o orální sexuální kontakt. Věk těchto respondentů a věk dětí

*) Jeden z homosexuálních pedofilů byl v dětství zneužit dospělým mužem. Sám se pak v 5 letech pokusil o anální pohlavní styk se stejně starým klukem. Ostatní respondenti zneužití v dětství neuvedli.

uvádím pro každého respondenta zvlášť v kulatých závorkách: (17-10, 17-14), (16-8), (20-7, 20-8), (18-10), (15-12) a (19-7). Je patrné, že jejich sexuální kontakty s dětmi se odehrávaly především v době jejich mládí – průměrně v 18 letech. Toto je zároveň věková skupina pedofilů, která delikty páchá většinou z neuvědomování si a nepřiznání si své vlastní odlišné sexuální orientace – na tuto skupinu pedofilů se také zaměřují návrhy na preventivní činnost, vyplývající již z mé bakalářské práce: Myslím, že kdybychom těmto lidem poskytli informace o jejich deviaci, bylo by zneužitých dětí ze strany těchto „mladých nevyrovnaných“ pedofilů méně.

Celkem tři z výše uvedených respondentů (z celkového počtu respondentů tvoří 8%) byli v minulosti za pohlavní zneužití odsouzeni (započítány byly i podmíněné tresty odnětí svobody), zbývající tři respondenti se trestnímu stíhání vyhnuli, avšak z jejich strany došlo buď k jednorázovému, nebo krátkodobému sexuálnímu kontaktu s dítětem. V současnosti již tuto trestnou činnost nepáchají. Zda páchají sexuální trestnou činnost na dětech i jiní pedofilové z řad respondentů dotazníku, nelze dovodit – přímou otázku na to, zda v současné době zneužívají nějaké dítě, jsem v dotazníku záměrně neuvedl, neboť nemůžeme očekávat, že na takovou otázku budou odpovídat pravdivě právě tito respondenti, kteří v současné době mají sexuální kontakty s osobami pod 15 let věku. Nicméně doufám, že drtivá většina respondentů v současné době děti nezneužívá a zneužívat nehodlá.

Nejčastější sexuální chování respondentů

Za zřejmě nejčastější sexuální chování a zároveň uspokojování sexuálních potřeb lze u pedofilů předpokládat autoerotické aktivity, především masturbaci. Odpovědi respondentů tyto předpoklady potvrzují: 35 (97%) respondentů provozuje masturbaci, nejčastěji jednou denně, ale mezi jednotlivci se frekvence autoerotických aktivit různí – někteří respondenti uváděli masturbaci i několikrát za den, jeden respondent uvedl, že masturbuje jednou za měsíc. 1 (3%) respondent v minulosti masturboval, po tom, co se zamiloval, se snaží svoje sexuální potřeby potlačovat. Respondenti, kteří žijí v manželství, kromě masturbace uváděli jako nejčastější sexuální chování také soulož s manželkou, jeden respondent kromě masturbace využije příležitosti mít pohlavní styk s osobou sice dospělou, ale hodně mladě vyhlížející. Většina respondentů je se svým řešením sexuálních potřeb spokojena nebo alespoň částečně spokojena.

V souvislosti s masturbačními fantaziemi mohou někteří pedofilové zažívat určitý morální rozpor – ve svých sexuálních fantaziích totiž z důvodu své erotické přitažlivosti k dětem obvykle mívají takové představy, pro něž nemusí mít většina lidí úplně pochopení. Další otázka se proto tázala respondentů, jaké mají pocity při masturbaci či **jak se vyrovnávají s tím, když si v myšlenkách představují něco, co je v příkrém rozporu s morálními hodnotami společnosti.** Jejich odpovědi uvádím: „* – kdysi jsem se cítil hodně špatně dnes už ne. * – Nic zlyho proste se mi to pači a neviem si stm pomoct. Nebudem bojovat proti niečomu čo sa mi pači. Aj keď je to odsudzuje spoločnosť. Nech oni skusia byť pedofilne orientovaní aspon 1 mesiac. Ako by sa oni cítili... Bežne cez den na to nemyslím viem že je to zle ale neviem si pomoct. * – Zvláštne je, že sex s dieťaťom si nepredstavujem takmer nikdy. Väčšinou ide v mojich predstavách o nežné objatia, o dotyky rukami, o nežné a jemné bozky, o držanie za ruku, hladenie po vlasoch a chrbáte (aj po zadočku :) S

masturbáciou som sa pokúšal prestať veľakrát, keďže katolícka cirkev ju považuje za hriech. Vždy však bez úspechu. Možno sa mi to raz podarí, ale obávam sa, že moja sexualita je dosť silná. Nechcem chodiť po ulici ako natlakovaný hrniec... * – Že je to jenom moje sci-fi fantazie daleko za bránami skutočnosti. * – Stydím se, někdy odpor, pocit viny. * – vyložené sex si nepředstavuju, spíše jen mazlení – vím, že v reálu je i to tabu a že by mě za to odsoudili, nicméně při takových fantaziích žádný morální konflikt necítím. * – Dříve jsem měl špatné pocity, dnes mi to nevadí a uvědomuji si, že jde jen o fantazii. * – Nepředstavuji si sex s dítětem. * – společnost nerozumí problému a je dle mého názoru morálně zvrácená v jiných oblastech. * – někdy pocit krásný že si poté ještě představuji jak to dítě ještě obejmu a pohládím – tohle mám teď nečastěji předchozí stavy byly takové že jsem ty pocity měl opravdu ošklivé. * – Když jsem masturboval, nepředstavoval jsem si sex, pouze nahotu, a to mi nepřišlo nemorální. * – Tak trochu si to vyčítám, ale pořád lepší než zneužít, že ano? Nevím co společnost odsuzuje na tom, že má pedofil orgasmus při představách, nebo u obrázků. * – za předpokladu že je tato činnost v představách vzájemně příjemná a chtěná, tak nemám nejmenší morální problém. * – Dříve jsem s tím měl problém a trápilo mne to. V současné době mi to problém nedělá, protože to vnitřně odděluji od skutečných vztahů. Norma společnosti mi nezakazuje si něco představovat. * – Příjemné; na masturbaci s jakoukoliv fantazií nic nemorálního nevidím. Nemorální může být až uskutečnění oněch fantazií. * – Protože si představuji oboustranně dobrovolné sexuální aktivity, tak mě to až tak nevadí, i když samozřejmě vnímám, že společnost to asi dost odsuzuje, i ty představy. Víím, že ve skutečnosti bych si to nikdy nedovolil, ale ve fantaziích tím nikomu přímo neublizuji. * – Mám velice dobré pocity – neporušuji zákon. Trochu pocit uvolnění, trochu pocit lásky k více či méně reálnému či pomyslnému inspirujícímu subjektu. V době, když jsem se pravidelně vidal s dítětem, mě občas napadalo, že bych asi v jejich očích zrovna nestoupl, kdyby mě takhle viděli. Od té doby, co se s dítětem vidám jen občasně, tak cítím tak, že jim to může být jedno. Zamlada jsem masturbaci považoval za hřích, ale to bylo spíš formální, ve skutečnosti jsem na ní nic moc škodlivého či hnusného necítil. * – uplně v pohodě pocity. * – žádné, tohle se mi nelíbí. * – Pocity mám naprosto normální, protože to jsou poze mé PŘEDSTAVY a ty mně našťestí nikdo vzít nemůže. Nemohu se přece kriminalizovat i sám sebe. * – Samozrejme pre mňa sú tie pocity príjemné a vzrušujúce...no z pohľadu spoločnosti budú zrejme presne opačné. * – je to take uspokojenie a odvrátenie sa od neuskutociteľnej reality a aj keby som mal možnosť, nezrealizoval by som taketo niečo, uvolnenie prichádza pri predstavach ze dietatu nasadzujem puta a robim mu zle. * – je to oddělené, jde o uvolnění napětí. nekoukám na to jaký je charakterem (duší) jde mi o tělo a tím že jej neznám mi to tolik nevadí (skoro vůbec). * – Rozpor s tím, co společnost nepovažuje za správné, nijak zvlášť neprožívám. Mám občas relativní rozpor morální, zvlášť co se týče fantazií sadistických, z těch mi hlavně v minulosti nebyvalo příliš dobře. * – jaké pocity má "normalní" člověk při masturbaci nad "povoleným" pornem? tak asi stejně mam i ja. * – Tak a je to a máš klid. Co bylo po tu dobu v mysli, bylo. Byla to jen fanazie a tak to i zůstane. * – Sex si teda nepředstavuji, ale dostaví se pocit celkové vyčerpání, otrávenosti a nechuti k čemukoli (jo, je otázkou, proč teda masturbaci vůbec praktikují...). * – viem že keby som to nerobil mohol by som spraviť nejakú hlúposť, čiže to beriem tak že každou masturbáciou pomáham deťom, každý pedofil by mal masturbovať, je jedno na čo myslí, dôležité je aby to nespravil aj v realite. * – Neuvažuji nad tím že je to v rozporu se všeobecným názorem. Tato aktivita je pouze moje osobní věc. Žádným způsobem mi to nevadí. * – víím že to není správné, ale také víím že to nikdy nechci provést v reálu, protože bych tím ublížil hodně lidem, nejvíc samotnému dítěti a jeho rodině a pak také sobě a své rodině * – Po vyvrcholení stracam sex. chuť. * – Snažím se na to nemyslet, né moc dobré. * – Zadny rozpor behem masturbace pri predstavach sexu s detmi nevidim. Dite je pro mne jediny prirodzeny sex. objekt, a nazory teleiofilniho sveta me uz nastetsi vubec nezajimaji (jsem jimi zhnusen). Kdyby tomu bylo jinak, radeji bych se nechal operativne – natrvalo vykastrovat.“

Je patrné, že mnoho pedofilů určité vnitřní rozpory zažívá. Dodejme, že tři čtvrtiny respondentů uvedli, že představu konkrétního dítěte v sexuální fantazii při masturbaci za zneužití z morálního hlediska nepovažují, naproti tomu čtvrtině respondentů to určité problémy činí.

2.7. Vztah respondentů k dětské pornografii

První otázka pátrala po tom, zda se respondenti s dětskou pornografií někdy setkali. Zkušenost s dětskou pornografií uvedlo 31 (86%) respondentů, 5 (14%) respondentů zkušenost s dětskou pornografií neguje. Počty se dále mírně liší podle druhu dětské pornografie. Nejvíce respondentů má zkušenost s dětskou pornografií písemnou (již uvedená statistika). Zkušenost s dětskou pornografií s reálnými aktéry má o 1 respondenta méně, tedy 30 (83%) respondentů. 29 (81%) respondentů někdy vidělo dětskou pornografii virtuální – kreslenou nebo generovanou počítačem.

	reální aktéři	virtuální	písemná
Ano	30 (83%)	29 (81%)	31 (86%)
Ne	6 (17%)	8 (29%)	5 (14%)

tab. 12 – zkušenost respondentů s dětskou pornografií (n=36)

Tabulka 13 ukazuje odpovědi respondentů na otázku, zda je dětská pornografie vzruší, případně pokud s ní nemají zkušenost, zda si myslí, že by je vzrušila. Opět jsem provedl rozdělení dle jednotlivých druhů dětské pornografie. Zřejmě nejvíce pedofilů vzruší dětská pornografie s reálnými aktéry (89%), nicméně poměrně značnou část pedofilů vzruší i dětská pornografie virtuální nebo písemná. V souvislosti s tím, že by konzumace těchto druhů pornografie, při kterých nedochází k reálnému zneužívání dětí, mohla pomáhat pedofilům lépe vybijet sexuální puzení a tím snižovat riziko, že budou mít „chutě“ zneužívat děti i ve skutečnosti, by nějaká forma dekriminace tohoto druhu pornografie pravděpodobně byla jako možná prevence pohlavního zneužívání dětí účinná u většiny pedofilů.

	reální aktéři	virtuální	písemná
Ano	32 (89%)	28 (78%)	30 (83%)
Ne	4 (11%)	8 (22%)	6 (17%)

tab. 13 – odpovědi na otázku, zda respondenty vzruší dětská pornografie (n=36)

35 (97%) respondentů se k dětské pornografii dostalo bezplatně, pouze jeden respondent využil v době, kdy ještě nebyl příliš rozšířený internet, placený přístup. K tomu uvádí: „*První (a téměř poslední) pornografii mi zaobstaral kriminalista, který vyšetřoval případ šíření tohoto materiálu – za úplaty. Pak jsem si několikrát zaobstaral tyto materiály přes překupníky.*“ Téměř všichni respondenti, kteří mají zkušenost s dětskou pornografií, uvedli, že se k dětské pornografii dostali prostřednictvím internetu.

Názory respondentů na dětskou pornografii

Názory respondentů na dětskou pornografii se velmi liší. Nejdříve mě zajímalo, **jaký mají názor na kriminalizaci dětské pornografie** dle jednotlivých druhů (s reálnými aktéry, virtuální kreslená nebo animovaná, písemná) a způsobu nakládání s ní (výroba, šíření, přechovávání).

	reální aktéři	kreslená, animovaná	písemná
výroba	ANO = 30 (83%) NE = 6 (17%)	ANO = 1 (3%) NE = 35 (97%)	ANO = 0 (0%) NE = 36 (100%)
šíření	ANO = 25 (69%) NE = 11 (31%)	ANO = 0 (0%) NE = 36 (100%)	ANO = 0 (0%) NE = 36 (100%)
přechovávání	ANO = 10 (28%) NE = 26 (72%)	ANO = 0 (0%) NE = 36 (100%)	ANO = 0 (0%) NE = 36 (100%)

tab. 14 – Kriminalizovat dětskou pornografii nebo ne? (n=36)

Respondenti, kteří nejsou pro kriminalizaci výroby dětské pornografie s reálnými aktéry, zdůvodnili svoji volbu takto: „*Trestáno by mělo být zneužití dětí, omezování jejich osobní svobody a ohrožování jejich mravní výchovy, nikoliv sama výroba pornografie. Ani pornografie s reálnými aktéry nemusí nutně znamenat zneužití dětí, stejně jako natáčení vraždy s reálnými aktéry nemusí znamenat, že byl herec zavražděn. Necht' je trestná vražda spáchaná při natáčení, ale nikoliv natáčení filmů zobrazujících vraždu. Posuzování otázky, zda dítě bylo zneužito, omezeno na svobodě nebo mravně ohroženo, by mělo vycházet z ochrany jeho důstojnosti a jeho zájmů, nikoliv z teze o apriorní špinavosti sexuality a asexualitě dětí;*

Zakroužkoval jsem ve všech případech ne, protože – je mně to líto – dotaz je velmi špatně nastavený. Měl znít např. "výroba DP s reálnými aktéry – dobrovolná" a samozřejmě že i nedobrovolná – tam bych pochopitelně zvolil ano bez diskuse! Zbytek nechávám bez komentáře; Nekriminalizoval bych obrázky/ videa pouze s nahými dětmi, ale kriminalizoval bych obrázky/ videa, kde někdo provádí sexuální aktivity s dítětem; odsuzují násilí, cokoliv dobrovolného je dle mě v pořádku... plno dětí se samo fotí a natáčí – a jsou snad nějak poškozené?; Co se tyče realne DP – s živými aktéry, muze to byt jak odsouzenihodne (znasilneni ditete), tak i nikoliv. Muze se napr. jednat o sex. aktivity mezi detmi, ve kterych nemusi byt zakonite nekdo zneuživan; Decka či normalna pornografia aj tak je zamerana na sexualnu stranku cloveka."

Je zajímavé, jak někteří respondenti rozlišují, zda dětská pornografie vznikla dobrovolným sexuálním kontaktem s dítětem či nikoliv. Bohužel však s jejich názorem nemohu souhlasit – dítě sice může vyjádřit k sexuálním aktivitám i k jejich natáčení souhlas, avšak jen stěží lze tento souhlas považovat za souhlas kvalifikovaný, tedy uvědomělý – dítě obvykle nedovede svým rozumem posoudit, co vše sexuální aktivity představují, co mu mohou dát a co vzít, navíc většinou ani neví, že sexuální aktivity s dětmi nejsou legální, takže až se to později dozví, může se cítit zneužit (i z toho důvodu, že si uvědomí, jak bylo naivní), ačkoliv předtím dalo k sexuálním aktivitám souhlas. Může za své rozhodnutí zpětně také cítit pocity viny – vyčítat samo sobě, že kdysi souhlas dalo.

Zajímavý je také názor na výrobu dětské pornografie, kdy při sexuálních aktivitách bez účasti dospělého děti sami sebe natočí. Zde si myslím, že je důležité přihlídnout k otázce možnosti zneužití takového materiálu – výroba v tomto případě zřejmě trestná nebude (dítě není trestně odpovědné), avšak šíření takového materiálu by trestné být mělo, protože i zde si (opět) myslím, že dítě jen stěží může kvalifikovaně posoudit, jaké negativní dopady by mohlo šíření takto „dobrovolně“ vzniklé pornografie mít. Neméně zajímavý je i první uvedený názor, kde autor vyjadřuje, že pokud by vzniklo pornografické dílo s reálnými aktéry, při jehož výrobě by ke zneužití dětí nedocházelo, avšak dílo by sexuální aktivity s dětmi ztvárňovalo nějakým jiným způsobem (tedy jednalo by se o pornografii), nemusela by být výroba trestná, podobně jako není trestná výroba filmu, ve kterém bude ztvárněn např. vrah, který vraždí děti, jež ve filmu reálně hrají, zatímco vražda dítěte samozřejmě trestná je, stejně jako pohlavní zneužívání.

Respondent, který je pro kriminalizaci výroby dětské pornografie virtuální kreslené či animované, bohužel svou volbu nezduvodnil. Pro úplnost a zvláště jako možnost nahlédnutí na názory lidí, z nichž většina, na rozdíl od prostého čtenáře této práce, má s dětskou pornografií vlastní zkušenost, uvádím názory všech dalších respondentů: „* – Výroba a šíření by měla být trestaná nejvyšším trestem!, ostatní Dp pokud nebylo zneužito opravdové dítě ..by nemělo být trestané nebo podmínečně. * – Jedine nesuhlasim stym aby sa všetko kriminalizovalo je to kontraproduktyvne a môže to napachat vela zla. Ak to už niekto natočil a šíry sa to internetom a je to zadarmo nič by som za to nezaplátil nevidim dôvod prečo by som mal byt za to trestany. * – Existujú jasné dôkazy o tom, že po "povolení" detského porna výrazne klesne počet zneužitých detí. Kriminalizácia všetkej pornografie (aj počítačom vytvorenej) je jednoducho blud a podvod. Skutočnosť je taká, že sa tým ešte viac podporuje obchod s deťmi. A že by som mal ísť sedieť za to, že si doma na jednu A4-ku napíšem krátky erotický príbeh, v ktorom bude vystupovať imaginárne dieťa? To je proste CHORÉ !!! Ved' sú to len písmená. Ako, preboha, moja poviedka ublíži nejakému reálnemu dieťaťu? * – Při výrobě animované/literární dětské pornografie by mělo být použito fiktivní dítě a fiktivní událost, tedy pouze podle fantazie. Rozhodně by se podle mě neměla vyrábět podle skutečných událostí nebo dětí nebo převáděním hrané pornografie s reálnými aktéry na animovanou. Jednalo by se pak o použití skutečného dítěte, tedy i jeho zneužití, byť třeba jenom kybernetického. – * Reální aktéři – u 99% je podle mého názoru dětem ubližováno a výroba by měla být bezpochyby trestná. U šíření a přechovávání už mírně váhám, nemám na to ujasněný názor. Pokud to nebudu hodnotit z morálního hlediska, ale jen míry společenské nebezpečnosti, tak si právě její mírou nejsem jistý. Kreslená/animovaná a psaná – u tohoto je podle mě ta míra

společenské nebezpečnosti natolik nízká, že bych toto netrestal. Myslím, že "normálního pedofila" pohled na kreslené porno nemotivuje ke zneužití reálného dítěte. * – výroba dětské pornografie s reálnými aktéry je škodlivá bez debat; bez trestnosti šíření dětské pornografie by zřejmě vyšetřování a postihování její výroby bylo velice obtížné; přechovávání dětské pornografie nikomu neubližuje, byla-li nabyta bezúplatně, ale i u úplatného nabytí její šetření odoadí pozornost orgánů činných v trestním řízení od skutečné příčiny problému a metody vyšetřování jsou snadno zneužitelné; kreslená či psaná dětská pornografie nikomu neubližuje, její škodlivost je dedukce moralistů – pokud vím, nepotvrdilo se, že by inspirovala k reálnému zneužívání dětí více, než její nedostatek. * – První dvě možnosti přímo ubližují dětem a jsou společensky velmi nebezpečné. U ostatních je společenská nebezpečnost nulová, popřípadě u držení dětské pornografie s reálnými aktéry je neprokázaná a sporná. Naopak může tolerování těchto činností v populaci snížit počet sexuálního zneužívání dětí. * – Vše co se týká dětské pornografie, která není s reálnými dětmi tak ta žádnému dítěti neškodí určitě by neměla být kriminalizována vůbec. Co se týče pornografie s reálnými dětmi tak výrobu takové to pornografie bych určitě trestal, jakékoliv i jemnější i té drsnější. Co se týče přechovávání a šíření (reálné) dětské pornografie, tam záleží jak to pornografie je. pokud by to byla lehčí forma (pózování dětí v sex. polohách i nahých) tak bych nebyl pro trestnost, pokud by byla tvrdší (jakýkoliv sex. kontakt s nějakým dospělým i s jinými dětmi nebo dokonce sado maso praktiky) bych určitě trestal a trestal bych i držení takovéto pornografie. * – Reálná pornografie by neměla obsahovat zneužití dítěte. Nejlepší by bylo vyrábět pornografii pod dohledem odborníka (např. dětského psychologa) aby to dětem neškodilo. Kreslená a psaná pornografie nikomu neškodí – měla by být bez omezení. * – nejsem schopne odpovědi, je rozdíl v tom, co je vnímáno jako dětská pornografie – zákon asi posuzuje stejně ubližování s přirozenými činnostmi (nuda pláž atd.) – pak je těžké na tomto světě čemukoli věřit, když si slušný člověk, který je pouze jinak orientován, připadá jako zločinec... * – reálná (výroba, šíření, přechovávání – trpí děti, zneužívání = fuji, virtuální – u této pornografie kde se tedy nikdo nezneužívá bych neměl problém, psaná pornografie přeci taky neubližuje dětem... jsou to jen fantazie. * – Jakoukoliv výrobu a šíření trestat to je bez debaty. Trestat ovšem pouze přechovávání mi připadá nesmyslné, už jen proto že to dítě stejně už zneužito bylo a stažením něčeho takového se přece už nijak dál neubliží. Navíc přechovávání nemusí vždy znamenat zvýšenou trestnou činnost ale spíš naopak. Kriminalizace animované a psané DP je rovněž nesmyslná a kontraproduktivní, nikomu se tím neubliží. * – Kriminalizovat kreslenou nebo psanou DP je nesmysl. To bychom pak museli zakázat i třeba filmy o přepadávání bank. S DP s reálnými aktéry je situace složitější, protože výroba obvykle znamená zneužití dítěte (byť to není pravidlo) a šíření pak další traumatizaci, pokud si je toho dítě vědomo. Proto rozhodně trestné. Držení samotné sice již nikomu neubližuje, nicméně k tomu, aby mohl někdo DP držet, musel ji někdo vyrobit (trestný čin) a šířit (trestný čin), proto zde určitý prostor pro trestnost držení vidím. Každopádně moje odpověď není tak jednoznačná, jako v předchozích případech. Z pohledu vyobrazeného dítěte to pak může být taky traumatizující pocit "kolik lidí na světě to na svých počítačích má a ukáží se nad tím". * – Nemělo by být trestné to, co přímo neubližuje a co by naopak mohlo řadě lidí pomoci. * – Výroba reálné pornografie trestná – jasně dochází k ubližování tomu dítěti, které zřejmě kvalifikovaně nesouhlasí s tím, aby někdo pořizoval záznam, ve kterém je zneužíváno k uspokojení jiných osob.... Šíření reálné pornografie trestné – dítě, které pornografie zobrazuje, zřejmě nebude souhlasit s tím, aby se jeho podoba v dehonostující poloze šířila volně internetem. Ostatní druhy jednání by neměly být trestné, protože nikomu neubližují, naopak mohou pedofilům dopomáhat k tomu, aby nikdy dítě nezneužili, protože se u pornografie lépe vybíjí. * – Dětské pornografie je už vyrobeno tolik, že nepokládám za potřebné, aby byla nadále vyráběna – ba přijde mi to zcela zvrácené, ale nevím proč by se stávající dětská pornografie nemohla využít. U 3D a psané pornografii nevidím nic zlého. * – Výroba a šíření real dp trestat, ale nevidím důvod proč řešit přechovávání a řešit psanou dp považují za zbytečné. * – Výroba a šíření so skutečnými dětmi by samozřejmě malo byt' trestané, pretože sú tie deti zneužívané a šírením konzument vlastne podporuje výrobu. Čo sa týka držania DP tak tam som proti kriminalizácii v prípade, ak si dotyčný pedofil stiahne zadarmo niečo z netu pre osobnú potrebu lebo tým výrobcov nijak nepodporuje a pedofilovi samotnému tento materiál môže poslúžiť ako kompenzácia či náhrážka nenaplneného sexuálneho života so skutočnými deťmi. Inými slovami povedané- je lepšie keď sa pedofil odreaguje na videách, ktoré už boli v minulosti natočené, akoby mal miesto toho reálne nejaké dieťa zneužiť. O animovanom či textovom porne ani nemá cenu hovoriť, tam nie je žiadny dôvod k tomu, aby takéto materiály boli nelegálne. * – Výroba dětské pornografie s reálnými aktéry – měla by být trestána dojde k zneužití dítěte. Šíření dětské pornografie s reálnými aktéry – Takováde pornografie by neměla být dál šířena může se rozšířit třeba až tak že se k nějaké fotce/video dostane někdo z jeho života a zneužije toho. Přechovávání dětské pornografie s reálnými aktéry – přechovávání by trestné být nemělo pokud se u toho pedofil pouze uspokojí. Ke všemu ostatnímu je to nesmyslný protože to nějak neubliží žádnému dítěti. * – pokiaľ nejde o ublíženie či zneužitie realneho dietata na jeho výrobu, myslím ze je to v poriadku, aby mohol pedofil uspokojovat svoje potreby. * – zneužívá se dítě a to je špatné, nehlede na fakt že dětská prostituce může být problém (ale ani nemusí. za předpokladu že si z výdelku platí vzdělání a jídlo je i přínosná) nemám přímo metr a dál ne ale je to spíše ano mela by se trestat nebot je vetsinou dělana necitlivě. Šíření pokud je bezplatné tak ne. zastávám názor že čím více bude pornografie volně ke stažení tím méně se jí bude vyrábět pro peníze. Proč trestat neco kde je to jedno. pornografie kde je znásilnována žena taky není trestná. Přechovávání – krminalizace tohoto je podle mě jen číslem do statistik aby se videlo ze policie neco dela. virtuální – tady to vezmu hopem platí pro celý zbytek NE. Nevyskitují s etam žádné realné děti ikdyž vím že někde nějakou předlohu mají ale nedochází k jejich zneužívání a jejich úhoně. opět pouze čísla do statistik aby se lepe patrlo a vypadalo. * – Výroba dětské pornografie obsahuje přímo zneužití dítěte, a co hůř pro nějaký komerční účel. Dokážu být názorově shovívavější ke zneužití, které proběhne mezi dítětem dospělým, vyplyne nějak z jejich blízkého vztahu. Ovšem zde se v zásadě jedná o sobecké využití dítěte ve vlastní prospěch. Šíření je věc ošemetná, může teoreticky dojít k tomu, že někdo nabídne někomu dětskou pornografii, tím ho přivede i k jisté závislosti na ní. U zbylých dávám nekriminalizovat, tak jak byl stav před několika málo lety. Byl bych raději, pokud by dotyčný, který dp potřebuje, se spokojil s dp animovaným, které má v dnešní době už výrazné technické možnosti. Ovšem přesto to někomu stačit nemusí, nedokážu někoho – zvlášť mladého člověka, odsoudit za držení byt' reálného dp pro vlastní potřeby. Obzvlášť psané dp už je velmi kuriózní záležitost, která může vést k řadě rozporů – kdyby znalec musel rozhodovat, zda se jedná jaksí o skutečnou literaturu, nebo pornografii, jak tomu v literárních kruzích bývalo i dřív, kdy za pornografii byli

obvinění autoři jako Flaubert. * – Reální aktéři – všechny tři body: Děti samotné by porno pro dospělé dobrovolně z vlastní iniciativy netočily – proto kriminalizace. Psaná a animovaná pornografie – zbylých 6 bodů: Ať se dospělí ukájejí čím chtějí dokud v tom není živé dítě. Představy nikomu nikdy neublížily, zato jejich realizace ano. * – Jednání spojené s výrobou a distribucí pornografie s reálnými dětskými aktéry je porušováním důstojnosti dítěte, někdy až ubližováním, přechovávání bych kriminalizoval méně, ale je to jakási forma souhlasu s danou věcí, a to je mi taky nepříjemné. Činnosti v ostatních položkách dětem neublíží. * – 3D a psaná dětská pornografie nikomu neublíží, vím je to strašně nemorálně, uznávám, ale fakt to pedofilovi pomáha aby neublížil dieťaťu... Berte to tak že máte len dva výbery, iný neexistuje: Bud sa povolí 3D dětská pornografie a psaná dětská pornografie a sníží sa tým počet zneužitých detí. Alebo to ostane tak ako to je a počet zneužitých detí bude stúpať... Je mi to strašně lúto, nenávidím ľudí čo zneužívajú dieťa. * – V prvých troch prípadoch není odpověď úplně jasná. Jde o to, co je považováno autorem tohoto dotazníku za dětskou pornografií. Pokud jde o zneužívání dětí, výrobu ani šíření neschvaluji. V přechovávání nevidím větší problém. S tím co na daných fotkách nebo videjích je, se už musí každý vyrovnat po svém. Pokud jde o přirozené fotky dětí, byť nahé nebo vyzývavé, nevidím problém ani ve výrobě nebo šíření. V ostatních případech se nejedná o reálné dítě, proto nerozumím proč se tato otázka vůbec řeší. * – všechny varianty s reálnými aktéry – dítě při tom většinou trpí a to je pro mě nepřijatelné. nemám jistotu že k tomu dítě svolilo zcela dobrovolně a nevím jakým způsobem s dítětem při natáčení/focení zacházeli. všechny varianty kreslené a psané – nedochází k přímému kontaktu s dítětem. tato varianta sice může povzbuzovat choutky ale sama o sobě mi nepřijde tak škodlivá protože se při ní nikomu neublíží. * – Mohl by existovat legální balíček dp, který by směl vlastnit pedofil a šíření by bylo zakázáno. Tj. policisté by zabavovaný materiál předávali sexuologům a ti by ho distribuovali na přenosných nosičích dat. Po té by mohla být kýmkoli jiný dp postihována vysokou sazbou + z podezření tvorby dp. Myslím že na veřejném internetu by trestné mělo být vše zmíněné, aby na to nemohli narazit děti nebo slabé povahy. Souhlasím s tvorbou 3D na neveřejném internetu.“

Další moje spíše kvalitativní otázka směřovala k názoru některých pedofilů na dětskou pornografií ohledně toho, **že je dětská pornografie vzruší, ale z morálního hlediska se jim nelíbí.** Průzkum ukázal, že většina respondentů to tak opravdu vnímá. Opět uvádím výběr přímých odpovědí: „ * – I já jsem narazil také na takovou, která mě vzruší, ale z různých důvodů, třeba i morálního, se mi nelíbí. Jak jako se mi z morálního hlediska nelíbí spousta jiných věcí, které máme dnes a denně kolem sebe. Nesouhlasil bych ovšem s plošnou a paušální morální demonizací sexuality, a to ani dětské, ani s demonizací obrazných stimulů. Připustil bych ovšem, že určité typy aktivit jsou pro naprostou většinu dětí určitého věku nepřiměřené. * – Je pravdivé, myslím si že to tak má většina. * – Pokud pedofil tvrdí toto, tak lže. * – Vzruší mě jen velmi lehká, něžná, ne nic tvrdého a souhlasím s tímto torzením. * – Že nehovoří pravdu, ale to může být čistě můj subjektivní názor... * – To úplně chápe, sám som míval občas výčitky svedomia pri sledovaní. Je to pre mňa akási útecha...keď už tie sexuálne zážitky nemôžem prežiť reálne, tak sa aspoň odreagujem pri videách. Ale nepáči sa mi to samozrejme z toho hľadiska, že sú tie deti zneužívané. To mi naozaj vadí. Preto som aj prestal takéto materiály sťahovať. * – Jo sdílím stejný názor. * – pre niektorých je to potreba, aby si uspokojili svoje sexualne potreby, však si predstav... celý život bez sexu... to by "normalny" clovek nevydržal ani omylom. ale zase by to v reale nemali silu urobiť uz len preto, ze by ublizili milovanej osobe. * – Jistě, někdy bych i řekl, že je to převažující názor, lidé mají emocionální, morální zábrany, sledovat věci – kde je prakticky dětem ubližováno, kde jsou děti k něčemu takovému využívány, zneužívány. A zároveň se dotýčným také věci "líbí" ano vzrušují je, přitahují někdy až k určité masturbaci závislosti. Lidé, kteří nemají možnost reálného uspokojení, se upnou k jedinému, byť kriminalizovanému, možnosti, která zbývá, která působí menší morální napětí, ale často ne žádáné. Je to prostě jeden z mnoha rozporů pedofilní sexuální orientace. * – Súhlasím s týmto názorom, určite by ma vzrusila, no odmietam ju z morálneho hľadiska. * – vzruší mě, morální to není ale pořád to je lepší než někoho znásilnit. fotky a videa při kterých dítě trpí by mě nezrušily a nelíbily by se mi. * – Pre mna je to stale na úrovni myšlienky a predstavy preto sa mi to pačí. * – Dříve sem měl problém při dívání na dp, myslel jsem na budoucnost a životní situaci aktérů. Po té mi erekce klesala a dostavil se i smutek. Nějak sem se to naučil brát jen jako vybití, nemyslet na tu jejich životní situaci která je tak smutná. * – Ano tak nějak to vidím.. Vadí mě že je ubližováno dětem. * – Tak na to neviem odpovedat je mi luto tych deti že su zneužívané a mam ktomu odpor. S morálneho hľadiska. Ale na druhej strane si neviem pomoct si to nejak racionalne vysvetlit že ma to vzrusuje. * – S tím, že pedofila vrúší dětská pornografie, se nedá nic dělat. To je spíš podle mě samozřejmost. Ovšem i pedofil ctí nebo může ctít kulturní společenské a morální normy je tak i vychován. Je strašně si uvědomit, že vlastně touto činností se ubližuje dětem, tudíž kdo má empatie, ten se bude snažit najít jinou cestu, kde dítě nebylo zneužito. * – Souhlasím, i když mě to vzruší, tak na některé se prostě nedokážu podívat. * – u pornografie s reálnými aktéry u mě pocit hnusu zabíjí jakékoli vzrušení, pokud se tedy bavíme o skutečné pornografii, ne o přirozených nahých fotkách; pornografie bez reálných aktérů není morálně problematická * – Mám stejný názor. Vzrušení se dostavuje, ale z používání moc dobrý pocit nemám. * – Z morálního hlediska se mi to nelíbí. Ale jsou různé druhy. Jemnější pornografie mě nepřišla až tak nemorální ale na drsnější bych už nikdy koukat nechtěl. * – je to logické, nechcou ubližit, ale láká je to, je to komplikované, nejednoznačná odpověď. Chtělo by to větší výzkum a větší chápavost. * – prostě vidíš že to dítě je nejak zneužitá a to už je špatné. * – Vzruší mě a líbí se mi, ale nezdá se mi čestné uspokojovat se čímkoliv jiným, než myšlenkami na svou partnerku (i kdyby byla dítě), či jejími fotkami/videi. * – Souhlasím, je to určitý rozpor. DP mne dokáže vzrušit, protože zobrazuje pro mne atraktivní objekty v sexuálních situacích. Na druhou stranu se mi nelíbí, že vzniká a šíří se, protože těm dětem to ubližuje. Kdyby neexistovala, byl bych raději. * – Ano, dětská pornografie mě vzruší, ale z morálního hlediska se mi vůbec nelíbí, že někdo něco tak nehezkého provádí dětem.“

2.8. Počátky zjišťování odlišného sexuálního zaměření

V bakalářské práci jsem zmiňoval, že již na začátku puberty kolem 13 let věku může jedinec začít poprvé vnímat, že se mu líbí „něco jiného, než by mělo“. Průměrný věk, v jakém si respondenti začali všimnout, že by mohlo být něco jinak, byl 13 let, což odpovídá mému tehdejšímu tvrzení. Odpovědi se ale pohybovaly v širším rozmezí mezi 7 a 18 lety. Modus i medián byl rovněž 13 let. Mezi indicie, které si respondenti zpětně uvědomují, patří např.: „**Heterosexuální pedofilové:** * – Koukal jsem se na mladší holky než sem byl já. * – Keď som bol ôsmak na základnej škole, začal som pravidelne počas veľkých prestávok chodiť z horného poschodia (tam som mal triedu) na prízemie školy, kde bol prvý stupeň. Pomaly som sa prechádzal okolo tried prváčok až štvrtáčok a už vtedy som vedel na 100%, že ma veľmi priťahujú. Pozoroval som ich tak často, ako to len šlo. * – Většina přátel již mělo přítelkyně, tak jsem přemýšlel, kde dělám chybu, že ještě žádnou nemám. * – Viděl jsem náhodou fotku nahé, asi pětileté holčičky – pamatuji si ji do teď. * – pedofilii jsem poznal tak, že když jsem v televizi a na internetu narážel na nahotu či jiné erotické motivy, nevyhýbal jsem se těm dětským a postupně jsem zaznamenal, že jejich preference začíná převažovat. * – Koukání po malých holčičkách. * – Kamarádil jsem se s malými holčičkami (6 let), líbily se mi. * – pořád jsem koukal po malých holčičkách a v mém věku mě nějak nezajímaly. * – v 9 letech sem miloval holku z první třídy, v 7-8-9 třídě jsem balil holky z prvního stupně, na gymnáziu jsem miloval pářačky. * – Líbily se mi holčičky 8-9 leté, když jsem začal chodit na přípravu na první svaté přijímání. Na gymnáziu se mi líbily primánky, sekundánky celou dobu, co jsem chodil na gymnáziu. * – Nandaval sem botičky 2-3 leté holčičce, měla kraťásky a jak sem jí vzal za kotník, pocítil sem příjemný pocit, ruka mi sjela až ke kolenu a to mě vzrušilo. **Homosexuální pedofilové:** * – Pozorování spolužáka ve sprše, fascinace filmovými scénami s nahými kluky. * – snad někdy kolem 18 když se někde psalo nebo mluvílo o pedofilii, tak jsem víceméně tušil, že se mě to nějak týká, zpětně jsem si pak uvědomil, že už od začátku puberty jsem občas k masturbaci využíval fotky z dětského časopisu Ohníček nebo z novin. * – nelakali ma prsia a nahe zenske telo, ako mojich rovesnikov. pacilo sa mi kamaratstvo s mladšimi chlapcami. * – připustil jsem si že jsem ošahával dítě. * – Asi ve druhé třídě se mi začali líbit spolužáci více než spolužačky. Cca ve 14 nebo tak nějak jsem si uvědomil, že už to nejsou spolužáci, ale o pár let mladší kluci. * – Koukal jsem po mladších spolužácích ze školy z 1. a 2. třídy. Představil jak spolu masturbujem. V té době pouze sexuální zájem né duševní. * – Dosazeni vzruseni a erekce pri myslenkach na dite + pri pozorovani fotografii deti. * – Že je niečo inak som začal pozorovať až okolo 17tich rokov kedy som si uvedomil že ma pohľad na nahé ženské telo nevzrušoval tak, ako mojich rovesnikov a takiež keď som sledoval nejaký rodinný film s chlapcom, vždy ma zaujímal viac, než tie, v ktorých boli malé dievčatá. * – zkrátka se mi začali líbit kluci v mém věku resp. trochu mladší. * – Líbil se mi kamarád z třídy.“

Od prvních indicií však může být k přiznání si pedofilní identity ještě dlouhá cesta. Další otázka se proto zaměřila na věk, ve kterém si respondent uvědomil, že je pedofil. Odpovědi se pohybovaly v rozmezí od 12 do 36 let, průměrný věk byl v tomto případě 17 let. Tomuto věku odpovídá i shodný modus a medián odpovědí. Ptal jsem se též na pocity respondentů při tomto zjištění: „* – V tu dobu jsem se nenáviděl a chtěl jsem spáchat sebevraždu. * – Někdy s tím problém nebyl, jindy jsem se sobě hnusil, cítil beznaděj, několikrát pokusil o sebevraždu. * – Byl jsem z toho v šoku, cítil jsem beznaděj, zklamání. Považoval jsem se za zrůdu a bylo mi špatně ze sebe samotného. * – Pocity byly spíš velké uvědomění že ne všichni pedofilové sou špatní. uvědomil jsem si to až po přečtení pedofilních informačních stránek. * – Docela dobře, bylo to po návštěvě sexuologa, takže se mi hned dostalo vysvětlení, že nejsem zrůda a dá se s tím žít. * – Hrozně, předtím jsem měl tendence se sebezpožkozovat. * – Jako divný prasák, jako někdo méněcenný. * – Hodně se mi ulevilo, našel jsem konečně vlastní identitu a vyrovnal se sám se sebou. * – Cítil jsem se docela dobře, protože jsem konečně poznal tu svou vlastnost, kterou jsem od 13 let v sobě cítil. Věděl jsem, na čem jsem, i když pořád jsem si ověřoval, jestli opravdu jsem pedofil, jestli se mi opravdu ty malé holčičky líbí. Vnímám jsem to tehdy a stále vnímám jako dar – vidět krásu v holčičkách, mít chuť tu krásu chránit, atd. * – Docela normálně, jednou to tu bylo a tak bylo potřebné se s tím naučit žít. * – Nikdy jsem nebyl příliš normální, oblíbený, takže mě toto nějak nevyvedlo z rovnováhy. * – Tehdy jsem se domníval, že jde o "přechodnou" záležitost. * – Z počátku to bol pre mňa trocha šok, našťastie som sa s tým zdôveril najlepšiemu kamošovi, ktorý to pochopil a ktorý mi dával užitočné rady....pomohli mi aj informácie o pedofilii na nete, takže som sa s tým vyrovnal pomerne ľahko. * – bol som smutný a nie raz som sa vyplakal do vankusa.... vkuse som si hovoril prečo práve ja prečo práve ja. a moja psychika bola na tom hoodne zle. * – Nic moc. Ale zase jsem aspoň už věděl, na čem jsem. * – Rozpolceně, sebevražedně, beznadějně, odcizeně. * – Pokusil som sa dvakrát o samovraždu, absolutne som to psychicky nevoládal, stratil som zmysel života. * – Nedělalo my to větší problém. Od začátku jsem věděl že nikdy dítěti nechci ublížit. Bylo my jasné že nejsem jeden s těch lidí popisovaných v televizi. Měl jsem jediný problém: myslel jsem, že vtom jsem sám. Neměl jsem vůbec předsatu že takových lidí je mnohem víc. Jediný co my došlo, že to musím tajit. * – vzhledem k naladění společnosti proti pedofilům (pedofil = zrůda) tak dost hrozně. * – Trocha čudne, a preto som si sľubil že nikdy neublížim dietatu a budem sa držať ďalej od malých chlapcov.“

34 (94%) respondentů uvedlo, že s tím, že jsou pedofilové, jsou smíření a vyrovnání – mohli bychom je tedy zařadit do skupiny egosyntonních pedofilů. Dva respondenti (6%) uvedli, že jim vadí, že je přitahují děti, a chtěli by být „normální“ – tyto bychom mohli zařadit do skupiny egodystonních pedofilů.

Pedofilům obvykle pomohlo s vyrovnáním kontakt s komunitou pedofilů přes internet, zjištění a vědomí, že se svým „problémem“ nejsou sami a informace o pedofilii: „pomohly mi "Hostovy stránky" kde jsem se dočetl ze nemusím souložit s dětmi a pak je zabíjet; Výrok Petra Weisse že pedofil není jen násilník, ale třeba jen člověk co upřímně miluje někoho výrazně mladšího; Jiní pedofilové a jejich weby; Okrem iného aj kniha prof. Weissa, ktorú som pred cca 8-9 rokmi našiel v knižnici; Pedofilní informační stránky a slušní pedofilové na nich; Články pedofilů na internetu a osobní kontakt s pedofilem; Hlavně zjištění, že nejsem horší než zbytek obyvatelstva a – bez sebestřednosti – v mnoha ohledech senzitivnější ke špatnostem páchaných právě na dětech; Hodně čtení, zvláště odborné literatury; internet, články, komunita.“

Svěření

K mezníkům v životě pedofila obvykle patří, když se s tím, co cítí, někomu svěří. **Průměrný věk respondentů, ve kterém se někomu poprvé svěřili, je 20,7 let.** 33 (92%) respondentů se již někomu svěřilo, 3 (8%) respondenti se doposud nikomu nesvěřili. Jeden z těch, kteří se doposud nikomu nesvěřili, však svěřeni brzy plánuje.

Mezi osobami, kterým se svěřili, výrazně převažují nejlepší kamarádi a kamarádky, dále se velmi často svěřili také svým nejbližším rodinným příslušníkům (matka, otec, bratr, sestra). Většinou se svěřovali lidem, kteří je znali delší dobu a poměrně dobře.

Reakce lidí, kterým se svěřili, byly povětšinou pozitivní – neodsoudili je, obvykle reagovali s pochopením, podporou, vděčností za důvěru, případně nabídkou pomoci. Někteří zpochybňovali, že je dotyčný pedofil. Čtyři respondenti uvedli, že se svěřili i matkám dětí, do kterých se zamilovali, ve třech případech mohli s jejich dětmi nadále kamarádit. Někteří se ale setkali i s negativními reakcemi – s přehnanými obavami, nepochopením, zákazem styku s dětmi, dokonce v několika případech i s fyzickým napadením. V několika případech také došlo k prozrazení – osoba, které se dotyčný svěřil, nedržela jazyk za zuby a roznesla to dalším lidem.

Za **nejtěžší svěřeni** považuje 11 (31%) respondentů svěřeni rodičům, mezi nejtěžšími svěřenými se také často objevovalo úplně první svěřeni.

Za největší **výhody svěřeni** považují pedofilové fakt, že se před člověkem, kterému se svěří, nemusejí přetvařovat, že si mohou s někým popovídat o tom, co cítí, že mohou získat konkrétní zpětnou vazbu na svoje chování, obvykle se také zvýší důvěra ve vztahu s člověkem, kterému se svěří, zároveň to může být pro ně motivací nikdy neselhat – nezklamat důvěru, kterou projevil ten, komu se pedofil svěřil. Hodně respondentů uvedlo, že se jim po svěřeni celkově psychicky ulevilo.

Na otázku, **jak by měl v ideálním případě reagovat ten, komu se pedofil svěří,** uváděli respondenti nejčastěji: neodsoudit, poděkovat za důvěru, vyjádřit pochopení (např. ptát se doplňujícími dotazy), nastudovat si odbornou literaturu, nabídnout podporu a sdělení nešířit dalším lidem.

2.9. Názory respondentů na odbornou pomoc

Názory na odbornou pomoc se obecně případ od případu liší. Někteří pedofilové si sexuologa pochvalují, jiní mají pouze špatné zkušenosti. Obecně se také předpokládá, že pedofil by měl rozhodně odbornou pomoc vždy vyhledat. Skutečné statistiky jsou v tomto případě opět zajímavé. Velkou pozornost věnuji také návrhům na odbornou pomoc, neboť si myslím, že pokud bychom pedofilům nabídli takovou pomoc, kterou sami budou považovat za účinnou a prospěšnou, jistě ji budou využívat častěji – což v některých případech jistě může být k dobru věci.

Přímé zkušenosti s odbornou pomocí

Sexuologa či psychologa v souvislosti s odlišnými erotickými preferencemi někdy navštívilo 13 (36%) respondentů, z toho 4 (11%) respondenti v současnosti sexuologa či psychologa navštěvují, 9 (25%) respondentů navštěvovalo sexuologa či psychologa někdy v minulosti (dnes již nenavštěvují). 23 (64%) respondentů sexuologa nebo psychologa v souvislosti s odlišným erotickým cítěním nikdy nenavštívilo.

Nahlédněme na důvody, které vedly respondenty k návštěvě sexuologa či psychologa v souvislosti s odlišnými erotickými preferencemi: „* – Psychologa jsem navštívil v mém období depresí na doporučení přítele. Sexuologa pak na návrh psycholožky. * – Chtěl jsem si v sobě udělat jasno. * – Soudní nařízení. * – Báł jsem se selhání. * – Preventivně, pro případ, že by mě moje vědomí ošálilo a skutečně bych byl někomu nebezpečný, tak ať mě raději nějaký profesionál za včas odchytí. Za druhé proto, že opravdu pedofil jsem, potřeboval jsem to "mít černé na bílém", abych to mohl nějak pojmenovat. Za třetí, protože mě to způsobovalo deprese a několikrát se kvůli tomu pokusil se zabít. * – Potřeboval som pomoc nevedel som čo mam robit tak som vyhladal psychologičku aby mi pomohla sa zorientovat . No primo s pedofiliom mi nevedela pomoct ale konečne som sa mohol s niekym o mojich problemoch vyrospravat bez toho aby ma odsudili. * – většinou deprese a životní bezvýchodnost, v některých případech odborné konzultace ze zájmu o téma. * – Kvůli nařízení přestaveného kláštera. * – převažující důvod k návštěvě sexuologa nebyla ani tolik pedofilie sama, jako sadistická složka mé sexuality, s kterou jsem se vnitřně potřeboval vypořádat. Nešlo ani o obavu, že bych někomu mohl ublížit, ale spíš o to, že by mé pocity mohly zničit mě samotného. Také jsem se chtěl vyhnout mé možné závislosti na dětské pornografii, nebo spíš propadnutí k ní. * – měl jsem nařízenou soudní ambulantní sexuologickou léčbu. * – Můj sexuolog ještě neví že jsem pedofil, příště na 4. schůzce mu povím vše. * – Doufal jsem, ze mi bude schopen sexuolog nejak pomoci – nejlepe preorientovat se na dospěle, nebo alespon prestat myslet beznadejne porad jenom na deti.“

Z 13 respondentů, kteří někdy navštívili sexuologa či psychologa v souvislosti s odlišným erotickým cítěním, 4 respondenti (31%) byli s odbornou pomocí zcela spokojeni, 7 (54%) respondentů bylo spokojeno pouze částečně, 2 (15%) respondenti spokojeni nebyli.

Léky na utlumení sexuality brali v minulosti 3 (8%) respondenti, 2 (6%) respondenti takové léky v současnosti užívají, zbývajících 31 (86%) respondentů tyto léky nikdy neužívali.

navštěvuje sexuloga/psychologa (n=36)	v současnosti 4 (11%)	v minulosti 9 (25%)	nikdy 23 (64%)
spokojenost s odbornou pomocí (n=13)	zcela spokojeni 4 (31%)	částečně spokojeni 7 (54%)	nespokojeni 2 (15%)
užívání léků na utlumení sexuality (n=36)	v současnosti 2 (6%)	v minulosti 3 (8%)	nikdy 31 (86%)

tab. 15 – zkušenosti respondentů s odbornou pomocí

Období depresí nebo sklonů k sebevraždě zažilo celkem 30 (83%) respondentů, z toho v minulosti 23 (64%) respondentů, v současnosti takové období zažívá 7 (19%) respondentů.

aktuálně zažívá	v minulosti zažilo	nikdy nezažilo
7 (19%)	23 (64%)	6 (17%)

tab. 16 – období depresí nebo sklonů k sebevraždě (n=36)

Rovněž i zde by bylo zajímavé porovnat odpovědi našich respondentů s kontrolní skupinou většinou sexuálně zaměřených mužů. Předpokládáme totiž, že pedofilové mají vzhledem k možným problémům se sebezpřijetím odlišné sexuální orientace sklony k depresím a sebevraždám o něco častější, než běžná populace.

Návrhy na vylepšení odborné pomoci

Dále se měli respondenti vyjádřit k tomu, zda si myslí, že je pro pedofily **dostatek odborné literatury**. 26 (72%) respondentů uvedlo, že vnímá spíše nedostatek odborné literatury o pedofilii, 10 (28%) respondentů si myslí, že odborné literatury je pro pedofily dostatek. Pedofilové, kteří vnímají nedostatek odborné literatury, by uvítali lepší dostupnost informací, základní informace o pedofilii na středních nebo základních školách, příručku pro pedofily, odborné či kvalitní laické práce na téma pedofilie, dostupné informace o pedofilii na internetu, informační stránky, webové stránky pedofilů samotných, osvětovou činnost (odborné informace by měly být dostupné též pro prostou veřejnost), více informací o nekriminálních pedofilech (v současnosti se odborníci spíše věnují těm kriminálním pedofilům) apod.

Pro zařazení tématu pedofilie do sexuální výchovy na základních školách se vyslovilo 97% respondentů, 1 respondent byl proti – vyjádřil obavu, že by pak děti byli k některým lidem, o kterých by si mysleli, že jsou pedofilové, podezřaví. Mezi názory, proč téma zařadit do sexuální výchovy, se objevily například tyto: „Každý se může s pedofilem setkat a každý ho může v sobě později objevit. Na oboje je dobré být připraven; ve výuce by se měly nakousnout všechny sexuální odchylky, nebo alespoň ty nejčastější, protože se to může stát komukoliv, že není "normální"; Podľa mňa by sa takto dalo predísť aj tým málo zneužitiam, ktoré majú na svedomí skutoční pedofili; aby sa mladi pedofilovia lepsie zmierili so svojou skutočnosťou a aby sa celkovo zmenil názor na pedofiliu, ktorá je odsudzovaná pre nič; Myslím si ze kdybych vedel o tom ze mužů být i nekdo jiný než heterosexual nebo homosexual napáchal bych v mládí méně škody.“

Další dotaz směřoval k tomu, **jaké druhy pomoci by respondenti uvítali**. Nejvíce respondentů (77%) by uvítalo internetovou poradnu. Toto jejich přání se již částečně podařilo naplnit v listopadu 2011, kdy došlo k vytvoření anonymní internetové poradny na webu ČEPEK (2012), ve které odpovídají někteří čeští sexuologové. 54% respondentů by uvítalo individuální poradenství ve specializovaném poradenském centru (kamenná pobočka), 40% respondentů by uvítalo skupinové (svépomocné) poradenství ve specializovaném poradenském centru, 34% respondentů by uvítalo telefonickou či Skype poradnu. Zdůrazňovali přitom potřebu anonymity, např. aby nemuseli být vedeni pod zdravotní pojišťovnou nebo aby nemuseli vůbec předkládat doklad totožnosti nebo kartičku zdravotní pojišťovny. Muselo by se tedy jednat o zařízení, které by nebylo financováno klasickým způsobem z veřejného zdravotního pojištění.

internetová poradna	77%
individuální poradenství ve specializovaném poradenském centru	54%
skupinové poradenství ve specializovaném poradenském centru	40%
telefonická poradna	34%
Skype poradna	34%

tab. 17 – druhy pomoci, které by respondenti uvítali (n=36)

V tomto specializovaném poradenském centru by měl dle názoru 81% respondentů působit stejně zaměřený odborně proškolený pedofil, z důvodu lepšího vcítění se do problémů klientů. 46% se pak vyslovilo pro odborníka – sexuologa nebo psychologa. Zřejmě by byla dobrá kombinace obojího – že by v takové poradně působil jak odborně proškolený pedofil, tak zároveň i sexuolog nebo psycholog.

Pedofilové většinou mají strach kontaktovat odbornou pomoc. Další dotaz proto směřoval na to, zda by se báli využít některých druhů pomoci uvedených v tabulce 17. Nejvíce (37%) respondentů by se bálo využít skupinového (svépomocného) poradenství. 31% by se bálo využít telefonickou poradnu, 17% by se bálo využít individuální poradenství nebo Skype poradnu. Internetovou poradnu by se bál využít jen jeden respondent. 37% respondentů by se nebálo využít kterýkoliv druh pomoci.

internetová poradna	3%
individuální poradenství ve specializovaném poradenském centru	17%
skupinové poradenství ve specializovaném poradenském centru	37%
telefonická poradna	31%
Skype poradna	17%
nebáli by se využít kteréhokoliv druhu pomoci	37%

tab. 18 – druhy pomoci, které by se respondenti báli využít (n=36)

V souvislosti s možností odborné pomoci však většina pedofilů v doplňujících otázkách zdůrazňovala též potřebu osvěty veřejnosti a informování dětí o pedofilii již v době puberty.

2.10. Vztah respondentů k dětem

Jedna z neobšírnějších podkapitol tohoto výzkumu souvisí s dotazy, které se týkají vztahů pedofilů k dětem. Přece jen pedofilové sami o sobě mají k dětem o něco blíž než běžná populace – jejich sexualita dosti značně prostupuje celou jejich osobnost, takže jsou k dětem přitahováni nejen fyzicky (dítě je pro pedofila sexuálně atraktivní objekt), ale též psychicky, citově – pedofil obvykle touží s dítětem navázat bližší citový vztah, nejčastěji kamarádství (kombinaci fyzické a psychické (citové) přitažlivosti v sobě významově zahrnuje výraz „erotický“, proto pedofilii definujeme jako erotickou přitažlivost k dětem).

V oblasti vztahů pedofilů k dětem existuje celá řada předsudků, neboť neinformovaní lidé mají často zcela „jasno“ v tom, o co pedofilům ve vztazích k dětem jde. Že by pedofilům mohlo jít i o něco jiného než o vlastní sexuální uspokojení, mnoho lidí pravděpodobně ze strachu či z nevědomosti nepřipustí. Přitom na většinovou sexuální orientaci mají většinou názor odlišný – zřejmě většina lidí uzná, že ve vztazích mezi muži a ženami také obvykle nejde jen o „sex“. Abychom nahlédli pod pokličku toho, co pedofilové k dětem cítí, budu v této podkapitole více než v předchozích částech uvádět přímé odpovědi pedofilů samotných.

Samozřejmým problémem, který zde vzniká za situace, kdy máme odpovědi pouze ze strany pedofilně zaměřených respondentů, se týká samotných dětí – abychom si mohli udělat objektivnější názor na vztah mezi dětmi a pedofily, bylo by nejspíš nutné zeptat se i samotných dětí, jak vnímají vztahy k těmto svým pedofilně zaměřeným dospělým kamarádům. Bohužel ze zcela zřejmých důvodů nelze takové dotazování provést – mnoho rodičů neví o tom, že starší kamarád jejich dítěte má pedofilní orientaci, a i ti, kteří to vědí, by zřejmě nechtěli svému dítěti ublížit dotazováním se na podrobnosti vztahu s tímto kamarádem. Určitou možností, která se nabízí, je dotazování již dospělých dětí, které v dětství s pedofilem kamarádily. Je to jistě námět pro další – rozšiřující výzkum, abychom mohli nahlédnout i z druhé strany – tedy jak na povětšinou kamarádský vztah s dospělým pedofilně zaměřeným jedincem v dospělosti zpětně nahlíží samo dítě.

Citové vztahy respondentů k dětem

35 (97%) respondentů touží po vztahu s dítětem, 1 (3%) respondent po vztahu s dítětem netouží – tento respondent je ze skupiny dvou egodystonních pedofilů, kteří se vyskytli v našem výzkumu.

Na otázku, **po jakém druhu reálného vztahu s dítětem toužíš**, odpověděli: *„Heterosexuální pedofilové: * – rodičovský, * – Tak, že sa spoznáme na letnom tábore a kamarádstvo potom bude pokračovať aj počas školského roka. Viem si predstaviť spoločné výlety, korčuľovanie na kolieskových korčuľiach, kino, občasnú návštevu u nich doma a pod. * – Kamarádském, rodičovském. * – Kamarádství. Chtěl bych, abychom se často viděli, třeba několikrát za týden, mohl ji s něčím pomáhat, pobavit ji, aby mě měla ráda.. * – časté vídání se s dítětem v rámci nějaké běžné situace (rodinné návštěvy, farní aktivity). * – Kamarádském. * – Po přirozeném kamarádském oboustraném vztahu. * – Hodně blízké kamarádství, které umožňuje legální dotyky, být spolu, povídat si, mít důvěru. * – kamarádství. * – Vážný vztah se vším, kromě sexu. * – Nyní vztah mám, je kamarádský, ale pochopitelně toužím po tom aby mě "ona" taky milovala, možná to časem přijde, nevím uvidím :) * – přátelský až intimní vztah s dívkou, romantické večery, společně*

procházky, výlety, hlazení, doteky. * – Kamarádství, přátelství, blízkost, vzájemná důvěra, postupně i partnerský vztah. * – Kamarádský, učitelský, rodičovský. * – V dětství nejspíš jako intenzivní kamarádství, ale pokud se zamiluji, moc bych si přál s tím dítětem prožít zbytek života – až dospěje, vzít si ji za manželku. **Homosexuální pedofilové:** * – Kamarádství, ale s více intimními vztahy (nemyslím teď pohlavní život). * – Abych v jeho životě něco znamenal, něčím ho obohatil, aby ten vztah byl pro oba přínosem, ať už z něj bude doživotní přátelství nebo si časem zmizíme z obzoru. * – normálním kamarádským pokud vztah pokračoval i po 15ti tak možná i sexuální. * – výhradně kamarádským. * – Vztah na základě oboustranného porozumění, vzájemné opory, pomoci jeden druhému. * – Také aké mám teraz-priateľstvo s chlapcom. Napĺňa ma šťastím, že môžem byť jeho dôverníkom, človekom na ktorého sa môže vždy obrátiť a ktorý mu vždy pomôže a poradí. Odmenou je pre mňa jeho úsmev, jeho radosť vždy keď ma uvidí...veľa to pre mňa znamená. * – Toužím mít krásnej kamarádskej vztah medzi chlapčekom a mnou a zatím se mi i daří :). * – kamarat, priateľ, jeho vzor, vychovávateľ. * – zamilovaný. budem chodit na procházky, do bazenu do kina. proste jako klasický vztaj jen stím ze se sním nevyspím (sex nebude). * – Vztah se vsim vsudy – stejne jako mezi teleiofilly. * – Vztah, kde bych měl s dítětem nějak pravidelnější kontakt, kde bych se o něj mohl do jisté míry starat, nějak mu prospět. Jako ideál vidím, možnost dítěti, které je nějak v nouzi svou péčí pomoci, například i formou adopce nebo pěstounské péče. * – po takovom jaky mam – zijeme pro sebe. * – Jen být kamarádi. * – Vztah typu táta-syn se všim všudy. Kromě toho občasně mazlení, pusy, hlazení. Snaha o maximální naslouchání dítěti a jeho problémům, případná pomoc (se školou, s životem obecně,...). Udělal bych vše proto, abych s ním mohl trávit co nejvíce času a abychom podnikali věci, které by si přál. * – Niečo ako normálny vzťah medzi heterosexuálmy, vzťah s dieťaťom ktoré milujem, všetko bez sexu pravdaže. * – Chtěl bych se o dítě starat nebo být jeho nejlepší přítel. Člověk kterému se nebojí s čímkoli svěřit, pomáhat mu, hrát si s ním. Snažit se, aby dítě bylo šťastné. * – být jeho kamarád, něco jako starší bratr. něco podobného teď prožívám a je to užasné. * – Stykať sa s nim v reale chodiť s nim, tráviť čas (nie sexualne) a podieľať sa na jeho vzdelaní. * – "Jen" na citové-kamarádské úrovni."

Z odpovědí je patrné, že většina pedofilů by reálně chtěla prožívat s dítětem kamarádský vztah bez sexuálního kontaktu. Některé odpovědi nevyklučují možnost fyzických kontaktů, i sexuálních; zde si myslím, že by bylo dobré připomenout důvody, proč by se měli sexuální kontaktů s dětmi vyhnout, a k tomu je také vést (viz kapitola 1.6). V české a slovenské komunitě internetových pedofilů (ČEPEK, 2012; Pedo.cz, 2012) je však naštěstí patrné, že sami pedofilové se snaží vést své kolegy k sexuální zdrženlivosti vůči dětem. Kdyby naopak měli na internetu pedofilové webové stránky, kterými by podporovaly sexuální kontakty s dětmi, jistě by to mělo značný negativní vliv na „nově příchozí“ pedofily. Myslím si, že přínos takové internetové komunity pedofilů, která je obecně nastavená proti sexuálním kontaktům s dětmi, je sám o sobě nezastupitelný – pedofilové vlastně tímto „vychovávají“ sami sebe, své kolegy, kteří když uvidí, že mezi pedofily obecně panuje nesouhlas se sexuálními aktivitami s dětmi, mnohem pravděpodobněji přijmou tento jejich názor za svůj.

Dále jsem se respondentů dotazoval, **jaké vidí přínosy takového vztahu – čím může pedofil dítěti prospět:** „**Heterosexuální pedofilové:** * – Může prospět mnoha věcmi, už jen tím, že je, že se vytváří nějaký pozitivní vztah, který oba obohacuje. * – Může mu být ochráncem, důvěrníkem, přítelem, vzorem, oporou, průvodcem... * – může nabídnout rozum, zájem, zábavu, přátelství, rodinu, lásku, mohl jí splnit její sny, přání, touhy. * – Může dítěti být oporou, pedofil rozumí dětským věcem a problémům. Pedofil může být dítěti i dobrým učitelem. * – učít ho novým věcem, být jeho velký kamarád. * – Být mu dobrým vzorem, dát mu pochopení, vědomí vlastní hodnoty, něco mu předat. * – Určitě může být prospěšný už jen přítomnost někoho kdo ho má rád je přínosná dále například učení zábava předávání zkušeností stejně tak může být přínosný jako jeho kamarádi. * – Naučit novým dovednostem, zlepšením známek ve škole, zprostředkováním zábavných zážitků, řešení problémů dětí, na které nemají rodiče moc času. * – Tím, že jej bere jako sobě rovného, rozumí mu a může tak být víc citlivý k jeho případným problémům. * – Ak sa bavíme o cudzých deťoch tak by pedofil mal byť oporou pre to dieťa a pomáhať mustým čo potrebuje. * – Ukáže mu směr života. může mu být oporou. * – částečně nahradit funkci defektní rodiny. * – Dítě má radost z mé přítomnosti. Mnohé ji dovedu naučit, jsem trpělivý ale nerozmažuju a mám už zkušenosti s výchovou. * – Pokud se jedná o oboustranný vztah naplněný laskou, pedofil i dítě mohou jeden druhému prospět prakticky cinkolivo. **Homosexuální pedofilové:** * – Mít staršího kamaráda bylo vždy výhodou. * – Být mu povzbuzením, důvěrníkem, něco ho naučit, být mu inspirací, být někým, koho dítě může mít rádo a komu může být také prospěšné a tím se seberealizovat, být součástí jeho citového nebo i materiálního zájmu, pomoci mu řešit jeho problémy. Doplnovat jeho rodiče, protože dítě potřebuje ke zdravému vývoji mít mnoho vztahů různého druhu a ani ten nejlepší rodič nemůže dát dítěti úplně všechno. V některých případech může i zastupovat roli chybějícího rodiče. * – Zvláště klukovi, který se střetává se šikanou nebo problémy tohoto druhu, můžu být dobrým kamarádem, povzbudit, motivovat. * – Třeba tím, že dokáží dítěti, že ne všichni dospělí nedokáží pochopit to, co dítě prožívá. Trpělivost, ochota se pro dítě obětovat i za cenu vlastního strádání. * – může ho naučit veľa vecí potrebných do života, môže mu pomôcť s problémami, s ktorými by sa hanbil zdôveriť iným dospelákom, môže rozvíjať jeho nadanie, kreativitu, prípadne nahrádzať rodičovskú lásku pokiaľ sa mu jej nedostáva atď... * – ukázat mu zmysel života, dieťa ma pocit, ze mu konecne rozumie dospelak, lebo pedofil to naozaj dokaze. venovat sa dietatu a celkovo je to prinos pre oboch. * – může být příkladem, otcem kamarádem, oporou. podá pomocnou ruku nebo pomůže překlenou těžší období. * – Svou

pozorností, péčí. Pedofil je z přirozenosti motivován se dítěti přiblížit, věnovat se mu. Řada dětí vyžaduje, aby se jim někdo tak oěnoval, proto se také rychle řada pedofilů a dětí spráteli. Pro některého pedofila to může být jediný opravdový smysl života, který nemůže realizovat v normálním manželství, proto se takovému cíli cele oddá. * – Pedofil se dítěti věnuje, i když jiní nechtějí, naslouchá mu a snaží se proniknout do světa jeho starostí, aby mu případně mohl lépe pomoci. Snaží se učinit dítě šťastným – zajímá ho, co dítě opravdu chce, a chce mu to umožnit. * – Může mu pomôct keď má ťažkosti, deti to často nehovorí rodičom ale len veľmi dobrým kamarátom, ktorým môže byť práve boylover. Může mu pomôct vyrovnat sa s týmito problémami, hovoriť s tým, tráviť s ním čas, zabávať ho atd. * – Pedofil má k dítěťť mmoheť bliž než většina lidí. Dokáže lépe poznat že dítě něco trápí. Vždy si na dítě udělá čas. Nikdy ho nebude obtěžovat a vždy se ho snaží pochopit. Pro dítě je velice přínosné když má ve svém okolí někoho, komu může plně důvěřovat. Samozřejmě tyto vlastnosti může mít i člověk který pedofil není. * – může mu být oporou když jí třeba nemá doma, může mu být kamarádem, rádcem...”

Zeptal jsem se i na opačný názor – zda respondenti vidí u pedofila nějaká rizika ve vztahu k dětem, zda a čím může pedofil dítěti ublížit: „Heterosexuální pedofilové: *

– Může ublížit stejně tak, jako kterýkoliv jiný člověk – neláskou, sobectvím, manipulací... atd. * – Nevhodným chováním, což nemusí být jen zneužívání. Obecně tím samým, co jakýkoliv jiný člověk. * – Přílišnou horlivostí, nabouráním důvěry mezi dítětem a rodiči (pedofil musí respektovat rodiče dítěte), izolováním dítěte od vrstevníků, misinterpretací některých signálů dítěte (zájem o sexuální aktivity apod.). * – ztrátou zájmu v souvislosti s věkem. * – Může mu ublížit svým přílišným zájmem, může ho zneužít (nejen on). * – Rizika nesprávného pochopení vztahu jinými lidmi. Pedofil může dítěti (asi) pod 13 let ublížit sexem. * – přehnanou láskou? * – může a nemusí. * – Že se neovládne, a ublíží dítěti. Tím, že ho sexuálními praktikami předčasně uvede do světa dospělých. * – Když se nevhodně chová k dítěti nepřirozeně určitě ublížit může. * – Stejně jako u ostatních lidí může dítě naučit své zlovyky jako je kouření nebo konzumace alkoholu. Vzhledem k sexu a sexualitě, může pedofil podlehnout svým sexuálním pudům a překročit tenkou hranici intimity a dítě sexuálně zneužít. Také může dítěti uškodit vyznáním svých citů, dítě nedokáže takové informace zpracovat. * – sexuálními zneužitím, jinak nevím – zřejmě čimkoli, čím může člověk člověku ublížit v jakémkoli jiném vztahu. * – Pokud by si jej příliš "přivlastňoval" a nepřímou tak dítěti bránil kontaktu s vrstevníky, tak to asi dobré nebude. * – Může s dítětem manipulovat. * – Sebeckým přístupem? * – Může sojov neprirozenym veľkym zaujmom o dieta. Dieta nie je zvyknute na taky zaujem a nedokáže si to vysvetlit prečo ho ma tak rad. Dalej je to že dieta začne uprenostovat pedofila pred rodičom čo môže narušit hodnotovy a vzorovy system diatata. Potom je to smozrejme niečo ako sebeckto a manipulacia toho diatata k dosiahnutiu cielov ktore žiada pedofil (naplanovanie hry kde tak nejde ani o hru aj keď to dieta bude bavyt ale ide tam len o ten jeden moment keď sa dieta prezlieka do ineho oblečenia napr. hra na modelku). * – nevím. **Homosexuální pedofilové: *** – Pedofil muze dítěti ublížit napr. svým nevhodným chováním, ze ktereho u dítěte do budoucna muze vzniknout trauma ci fobie. * – Po zjištění že je pedofil, by mohlo dítě všechen kontakt brát záporně a z toho by mohlo mít vážné psychické následky. * – Ak je pedofil s detmi len kvooli ukojeniu svojich chutok je to neakceptovatelne. * – když se neovládne a dítě zneužije a ono pak z toho bude mít trauma, tak tím mu hodně ublíží. * – Jakoukoliv věcí stejně jako člověk s heterosexuální orientací. Pedofil není člověk z jiné planety který je ve vztahu k dětem bezchybný. * – nedorozumění – dítě se od někoho dozví, že jeho starší kamarád je pedofil, dotyčný ho popíše jako zrůdu, dítě je šokované, kamaráda zavrhne a odnáší si těžký šrám na duši, no a samozřejmě nezvládnutí některých situací – u těch lidí, kteří mají problémy se ovládnout v rizikových chvílích. * – Čimkoliv, třeba jen svým přístupem, dítě pozná pedofila na pohled, jen si to nemusí dostatečně přesně uvědomit a bude mít pak třeba i jen představu že bylo zneužito. * – samozřejmě ze muze, ale to muze i "normalni" clovek – a to dokonce mnohem s vetsi pravdepodobnosti nez pedofil, ktory dite miluje. Clovek ktery miluje soe lasce nikdy neublizi, to by radeji zemrel sam. * – svým zájmem nebo když udělá pedofil chybu. ten zájem...když se pedofil zajíma o dítě a okolí zjistí že se sním dítě stikalo muze to dopadnout zle když se mu najednou zděmonizuje kamarád kterého měl tak rád. * – Pokud ho nezneužívá neošahává a má ho rád nemůže mu nějak ublížit. * – tých rizik si myslím veľa nie je, samozrejme záleží od konkrétneho pedofila, každý clovek je iny a má aj iné zásady...ublížiť dieťaťu by mohol v prípade že neovládne svoje sexuálne pudy, ale väčšina pedofilov nejde cez nesúhlas dieťaťa, čiže až také veľké riziko osobne neviadim. Ublížiť by mohol prípadne aj skorým vyznaním lásky, ktoré by dieťa nepochopilo. * – Samozřejmě, že může (když nyní pomínu zneužívání). Láska totiž někdy hodně bolí, přichází pak v úvahu žárlivost a náhlá změna přístupu dospělého ke své "lásce". * – Samozřejmě, když se k němu bude chovat jako k milenci a zneužívat ho citově a sexuálně. * – může když se neumí ovládat. * – Čimkoliv, čím lze dítěti ublížit. * – Pokud pomíneme stránku pohlavní aktivity, tak nevím jak by mohl dítěti ublížit.”

Z výše uvedených odpovědí si můžeme povšimnout, že mnoho respondentů zmiňuje jednak riziko pohlavního zneužití, dále vnímají riziko přílišné/přehnané pozornosti, vyznání lásky dítěti, pokud je pedofil do dítěte zamilovaný, atd. Někteří pedofilové uváděli, že neví, jak by mohli dítěti ublížit, případně, že pokud má pedofil dítě rád a nezneužívá ho, nemůže mu nijak ublížit. Zde si myslím bude rovněž přínosné, když se v rámci preventivní činnosti a získávání informací pedofilové dozvědí více o možných rizicích, kterými mohou dítěti ublížit. V zásadě – dle mého názoru – pedofil může dítěti prospět nebo ublížit úplně stejně a čimkoliv jako kterýkoliv jiný člověk, což zmiňovali i mnozí pedofilové, zároveň si myslím, že více než u jiných osob je u pedofilů větší riziko, že ublíží přehnanou pozorností nebo vyznáním lásky, také samozřejmě podlehnutím svým sexuálním pudům v rizikových situacích; riziko pohlavního zneužití však hrozí i ze strany „normálně“ sexuálně orientovaných jedinců. O rizikových situacích, do kterých se může pedofil

dostat, bude ještě podrobněji pojednáno. Ostatní rizika považují ze strany pedofilů za stejně pravděpodobná jako ze strany ostatních lidí, stejně jako všechny možnosti, kterými může jakýkoliv jiný člověk bez ohledu na své sexuální preference dětem prospět.

Jedna z obecných otázek se zaměřovala i na to, zda se respondenti **snaží dětem dávat dobrý příklad**. Nejčastěji se objevovala odpověď, že se snaží dávat dobrý příklad slušným chováním k ostatním lidem, neužíváním tabákových výrobků a střídmemu postoji k alkoholu a omamným látkám obecně, šetrným zacházením se svěřenými věcmi i s veřejným majetkem, snaží se před dětmi mluvit slušně (nemluvit sprostě, vulgárně), vést k šetrnosti k přírodě, svým příkladem ukázat i to, že člověk je tvor chybu jící – uměním přiznat chybu a dítěti se omluvit.

Vztah k dětem, do kterých se pedofil zamiluje

Jednou z charakteristik erotické přitažlivosti je schopnost jejích subjektů zamilovávat se do osob, jež jsou jejími objekty. Tedy podobně, jako se dospělý gynekofilní muž zamilovává do dospělých žen či jako se dospělá androfilní žena zamilovává do mužů, se pedofil zamilovává do dětí.

33 (92%) respondentů uvedlo, že se někdy do dítěte zamilovali, jen 3 (8%) respondenti uvedli, že se nikdy do dítěte nezamilovali. Mohlo zde také dojít k určitému zkreslení, byť jsem se snažil pocity zamilovanosti v dotazníku upřesnit, protože každý respondent může svou zamilovanost prožívat mírně odlišně. Počty dětí, do kterých se respondenti zamilovali, se značně liší od 1 dítěte do 22 dětí u jednoho respondenta, průměrně se každý pedofil z našeho vzorku respondentů zamiloval do dítěte 4,9krát. Nejčastěji (modus) však byli respondenti do nějakého dítěte zamilovaní dvakrát.

Průměrný věk respondentů v době, kdy se zamilovali do dítěte, je v případě heterosexuálních pedofilů 20,1 let (odpovědi se pohybovaly v rozmezí od 15 do 28 let, modus odpovědí je 15 let, medián 20 let), v případě homosexuálních pedofilů 21 let (odpovědi se pohybovaly v rozmezí od 12 do 47 let, modus je 15 let, medián 18 let). Nejčastěji se tedy jak homosexuální, tak heterosexuální pedofilové zamilovali do dítěte ve věku, kdy jim bylo 15 let.

Průměrný věk dětí v době, kdy se do nich respondenti zamilovali, je v případě heterosexuálních pedofilů 7,9 let (odpovědi se pohybovaly v rozmezí od 2 do 13 let, modus je 10 let, medián 8 let), v případě homosexuálních pedofilů 9,8 let (odpovědi se pohybovaly v rozmezí od 3 do 14 let, modus je 11 let, medián je 10 let). Nejčastěji se tedy pedofilové zamilovávají do desetiletých dívek příp. do jedenáctiletých chlapců. Průměrný věk dětí, do kterých se zamilovali heterosexuální pedofilové, je skoro o 2 roky nižší, než průměrný věk dětí, do kterých se zamilovali homosexuální pedofilové, a opět koreluje se zjištěními, že homosexuální pedofilové častěji preferují chlapce v mírně vyšším věku, než heterosexuální pedofilové dívky. Pravděpodobně to souvisí s tím, že nástup puberty (somatického dospívání) je v případě chlapců v průměru přibližně o jeden až dva roky pozdější než u dívek.

Průměrnou délku trvání zamilování udávali respondenti v rozmezí od několika měsíců do 8 let, průměrně 2,4 let, v případě heterosexuálních pedofilů trvalo průměrně zamilování 2,3 let, v případě homosexuálních pedofilů 2,5 let. Nejčastěji trvalo zamilování ze souboru všech respondentů 2 roky, v případě souboru heterosexuálních pedofilů 3 roky, u homosexuálních pedofilů 2 roky.

Průběh vztahů s dětmi, do kterých se pedofil zamiluje

Průběh vztahů s dětmi, do kterých se pedofil zamiluje, mohou být velmi různorodé. Proto zde uvádím odpovědi pedofilů samotných: „Heterosexuální pedofilové: * – S mojí láskou která trvá doted je 7 let, rodiče její mi zakázaly se s ní vydat. když jsem šel ze synovcem si hrát sem jí poznal a zamiloval se do ní. * – 1. bola to susedka mala brata bol môj kamarat a ja som sa zalubil do jeho sestry. Mal som ju rád. Stravili sme spolu vela času no po 3 rokoch sa odsťahovali. * – Takmer všetky moje malé lásky som spoznal na detských táboroch, okrem toho tam boli dve primanky (piatačky), keď som ešte chodil na gymko + nejaké susedy. * – 1. zamilování trvalo cca 2 týdny. Bylo mi asi 15 let. Dítě jsem poznal na soustředění. Jelikož bylo docela nešťastné a bylo v pokoji hned vedle, tak mě ostatní děti z daného pokoje poprosili, jestli bych ji nemohl utišit. Předposlední noc na soustředění za mnou přišla na pokoj, že nemůže spát. V té chvíli jsem se pravděpodobně zamiloval. Asi týden po skončení soustředění mě přestalo kontaktovat. 2. zamilování (vztah) trvá cca 6 let. V té době mi také bylo cca 15 let. Dítě je sourozencem kamarádek mého spolužáka ze základní školy a bydlí v mé blízkosti. Poznali jsme se na místním dětském a fotbalovém hřišti. Zamilovanost pravděpodobně způsobila mnohaletý vztah, trvá do dnes. Dívce bude letos 12 let, přestává o mě jevit zájem. * – Dcera známých od bývalé partnerky, viděl jsem ji jen na společných dovolených, kontakt s ní skončil, když skončil můj vztah s přítelkyní. * – účastnice různých farních aktivit, ty po dvou letech skončily. * – 1) Sousedovic dcera, hráli jsme si na zahradě, odstěhovali se pak pryč. 2) Kolegova dcera, jezdil jsem s nimi na dovolené pod stan a ke koním, tyto dovolené pak rodina přestala provozovat (rozvod v rodině) a já s dětmi kontakt ztratil. 3) Dcera kamarádovy partnerky. Neměli kde bydlet, nabídl jsem jim dočasné bydlení. Poté si našly bydlení a odstěhovaly se. 4) Sousedovic dcera, sledoval jsem jí jak si hraje před barákem, později sama navázala slovní kontakt a já se zamiloval. Stále jsem ji pouze sledoval z okna, později jsem se náhodou seznámil s rodiči a dodnes je navštěvuji a dívka jezdí na víkendy ke mně i se sourozenci. Vztah stále trvá. * – Sousedka příbuzných kam jsem jezdil jednou do měsíce tak tam jsem jí potkal občas jsem jí vidal párkrát s ní byl sám. skončilo to když jsem tam přestal jezdit častěji. * – Je to dcera vzdálených příbuzných, seznámili jsme se na rodinné oslavě, rád ji vídám, je moc milá. * – Dcerka naší společné kamarádky pomáhal jsem jí s učením když jsem dlouho u ní nebyl pořád se ptala kdy přijdu a tak. Pak se to omezilo navštěvuji ji málokdy ale pořád jí nadevše miluji. * – První: Přijel jsem k příbuzným na návštěvu, tam jsem potkal holčičku (8) kterou jsem ještě neznal, chtěla po mě abych si s ní šel hrát na zahradu, přijal jsem, netrvalo dlouho a byl jsem v tom. Poté co jsem odjel a přestali jsme se vidat vztah zakrátko vyprchal, ale bylo mi smutno. Druhá: Po delší době jsem se zamiloval do dcery sousedky, (11) občas jsme se vidali u ní doma, ale puberta přišla poměrně rychle a ztratila o mě zájem, a začala se mi i vysmívat, moc to bolelo. Třetí: Zamiloval jsem se do dcerky (7) mého kamaráda modeláře kterého už jsem asi rok znal. Tento vztah je mnohem silnější než ty předchozí, dívka je moc milá a chytrá a těší se vždycky když mám přijít. Tento vztah stále trvá a chtěl bych aby to tak i zůstalo. * – 1. potkal jsem ji na letním táboře, velice mne zaujala, možná i proto, že tam byla nejmladší. Následně jsem se s ní neúspěšně pokoušel navázat vztah. Z její strany nulový zájem. 2. Náhodně jsme se setkali při jedné návštěvě, velice jsme se sblížili. Znovu jsem se s ní viděl až po roce. Prožili jsme spolu několik krásných chvil, dokud jí její matka nezakázala se se mnou stýkat. Velmi mne to zasáhlo a přesto, že jsem ji viděl naposledy před třemi lety, moje city k ní stále trvají. 3. Zamilovanost vznikla z dlouhodobějšího kamarádství, nicméně nebyla opěťovaná, slečna postupně ztratila zájem se se mnou často vídat, nastoupila puberta. 4. Chvilkové vzplanutí k jedné dívce, která mi zjevem velice připomínala slečnu č. 2 a i chováním se mi velice líbila. Žádný pokus o kontakt jsem nevyvinul. 5. Opět zvláštní citů po dlouhodobějším vztahu. Toto zamilování je na počátku, takže nevíme, co z toho bude. * – Klárka – dívka z kostela, poprosila mě o doprovod domů, měli jsme spolu hodně intenzivní a blízký vztah po celou dobu 4 let, intenzivní vztah skončil, když jí bylo 15 – začala mít jiné zájmy a nechtěla už tak často se mnou být, a já se mezitím zamiloval do Alžbětky. Alžbětka – dívka z kostela, chodili jsme převážně ven, vztah byl o něco méně intenzivní než s Klárkou, po 2 letech skončil také v podstatě opadnutím zájmu z její strany, ale také tím, že jsem se zamiloval do Markétky. Markétky – zamiloval jsem se do ní v dubnu 2008, mám ji rád dodnes, máme spolu skvělý vztah, když přijdu k nim domů, uvaří mi čaj, chtěl bych s ní prožít zbytek života, ale asi se to nestane a hlavně to záleží na ní... Její mamka ví, že jsem se do ní zamiloval, i to, že jsem pedofil. Bára – dívka z kostela, dcera známých, u kterých jsme byli na návštěvě, chtěla po mně emailový kontakt a já pak na ní další den celou dobu myslel a přemýšlel, jak se s rodinou víc seznámit. Byl jsem do ní zamilovaný asi rok paralelně s Markétkou. Se všemi se znám do teď, kromě Markétky jsou však vztahy velmi utlumené – pozdravíme se, krátce pokecáme, ale to je tak všechno. * – Neter přítelkyně meho bratra, nevlastní sestra+její kamarádky, susedka apod. Zamilovanosti začínaly spontánně-většinou z mé strany láska na první pohled. Vztahy končily ponejvíce s přibývajícím věkem dítěte. **Homosexuální pedofilové:** * – Jednalo se hlavně o kluky z mého okolí (sousedé, synové kolegyň, mladší spolužáci...), bylo to spojeno takřka vždy s tím, že jsem navštěvoval stejné aktivity a nebo se zajímali o nějakou stejnou věc. * – znal a vídal jsem ho od jeho 9 let na výletech, farních akcích a pravidelných sportovních aktivitách se skupinkou dětí, kterou jsem pomáhal vést. Vznik čehosi jako zamilovanosti jsem zpětně datoval k jednomu několikadennímu výletu. Pak jsem si všiml, že když na některé akci chybí nebo si mě neovšimne, tak mám z akce špatný pocit, zatímco když na mě třeba jen prohodí sem tam slovo tak jsem byl rád. Natož když jsem třeba mohl přespat u něj v pokojíku. Ale nebylo moc příležitostí a inspirace, jak vztah prohlubovat, a jak se skupinka rozpadla, vztahy se utlumily. Občas nepravděelně se vídáme i teď, když je dospělý. * – Omlouvám se, ale tomto nechci psát – většinou to byly známosti z okolí, vztahy vyšuměly prostě časem – jinými zájmy těch kluků, případně i jinými okolnostmi, ale o tom opravdu nechci referovat. * – V obou případech išlo o chlapcov, kterých som spoznal na tábore. S tým prvým to trvalo len 5 dní, no počas tej doby sme boli stále spolu, vždy za mnou prišiel, bol som jeho obľúbený animátor, hrali

sme sa, šantili a zabávali, pomáhal som mu baliť kufor, učil skladať loďky a stíhačky z papiera, pretláčali sme sa, ohadzovali vankúšmi, štekli atď...keď sa tábor skončil chvíľu sme si písali cez facebook, ale po čase o mňa stratil záujem. Stále na neho občas myslím. V druhom prípade ide o chlapca z rovnakého tábora, stretávame sa občas, chodíme spolu do kina, na plaváreň, púšťame pyrotechniku atď. Keďže som momentálne nezamestnaný, mám na neho dosť času. Mám ho moc rád a aj on mňa i keď ma berie len ako staršieho kamaráta, záleží mi na ňom a dúfam že naše stretká tak skoro neskončia. * – Všetchny ze školní družiny kde jsem si s nimi i hrál krom posledního 3 letýho se kterým jsem se seznámil přes kamarádku která ho vodí ven. * – Bratr začal chodit se starší ženou, která měla 11letého syn, který k nám začal jezdit na návštěvy. Vyžadoval mou pozornost a já byl spíš zdrženlivý, kvůli vlastní nevyrovnanosti, kontaktu s ním jsem se spíše vyhýbal. Později tyto návštěvy skončily, několik let jsem ho takřka neviděl a až v tom období jsem si uvědomil, že ho postrádám a chovám k němu nějaké city. Opět jsem se s ním začal vidat v jeho 17letech a dodnes se mu snažím být kamarádem. Druhého chlapce jsem znal od jeho raného dětství, ale neměl jsem odvahu s ním jakkoliv – například na rodinných oslavách, navázat kontakt. Po větší míře uvědomění se, nabytí sebejistoty, Vyloženě jsem se rozhodl, že se s ním sblížím. A on mi to usnadnil při jedné návštěvě, kdy mě hned na uvítanou objal – prakticky neznámého člověka. Od té doby jsem se s ním viděl několikrát, povídali jsme si, hráli si. Nevídám se s ním pravidelně ale pouze jednou, často za dlouhý čas. * – 1) Kamarádský – Bylo to náhodné seznámení v práci. (procházka a pokec), netušil jsem že jsem pedofil, ale přišel jsem na to, ale odešel. trvalo to dva měsíce, pak se vrátil domů, už ani nevím kam. Jaksi jsem do něj platonicky zamilovaný pořád. 2) Kamarádský Seznámili jsme se v bazénu a pak jsme se vidali pravidelně (sport, hry) tak to trvalo půl roku, kdy jsem se propadal hluboko do bezhlavé zamilovanosti, a protože jsem si neověřil tak jsem po půl roce zmizel z jeho života, užil si z toho půlroční depresi. Užitečná, leč nepěkná zkušenost. 3) Strýčkovský, je to syn kamarádky. Můžu s nimi být kdykoliv a taky to kdykoliv provozuji doteď, teď už je starší. Miluji ho pořád a prostě mu jsem strejdou jak má být. * – Najkrajší vzťah (ak to môžeme teda nazvať vzťahom), bol s jedným chlapcom čo mal vtedy 8 rokov, mal som ho moc rád, spoznali sme sa v tábore, potom sme sa často stretávali, on chodil k nám, ja k nemu, furt sme boli spolu vonku, bral ma ako staršieho brata keďže žiadneho nemal. Hovoril mi všetko o sebe, o svojich problémoch radostiach a tak. Bol to krásny vzťah ktorý tiež skončil (prakticky ešte stále trvá, len sa už nestretávame), keď som sa presťahoval. * – Vzťah začal na diagnostickém ústavu a díky tomu trval velice krátkou dobu 2 měsíce. Nevím jak to začalo. Prostě jsme se jednou ocitli spolu a pak už jsme nemohli na sebe nemyslet. Nejhorší bylo vědomí že bude velice smutnej až odjedu protože si mě zamiloval taky. Hráli jsme si spolu koukali na TV dělali všelijaky kraviny. Měl jsem tenkrát štěstí i smůlu zároveň. Byly jsme tam v době vánoc, takže atmosféra našemu vztahu velice nahrávala, jenže ten konec byl o to horší. Po přeložení na dětský domov jsem na něj ještě velice dlouho myslel a věřím že i on na mě. Nic nádhernějšího jsem v životě nezažil. * – Kluci ze skautského oddílu, byli mladší než já, hrávali jsme si, jezdili na tábory a spali spolu ve stanu. Pak odrostl a tím to skončilo (to platí pro první dvě věkové rozhraní). U 4 letého dítěte: hlídal jsem jej přes noc, hráli jsme si spolu. Pak jsme se párkrát viděli, a potom jsem už s nimi nebyl a tím to skončilo. Současnost: skoro 11 letý kluk, chodí k nám do oddílu, beru ho na výlety, hraju si s ním, povídám si s ním, pomáhám mu, jsem mu starším bratrem/kamarádem a beru ho skoro jako mladšího bráchu. To trvá doteď.“

Další otázka se zaměřovala na to, **zda respondenti, pokud se zamilují do dítěte, touží počkat, až dítě dospěje, a v dospělosti s ním navázat trvalý partnerský vztah.** 22 (61%) respondentů by chtělo počkat do dospělosti dítěte a mít s ním trvalý partnerský vztah, zbývajících 14 (39%) nikoliv. Mezi heterosexuálními a homosexuálními pedofily zjišťujeme markantnější rozdíly: 14 (82%) heterosexuálních pedofilů touží počkat, až dítě dospěje, a v dospělosti by s ním chtěli navázat trvalý partnerský vztah, 3 (18%) heterosexuální pedofilové nikoliv, naproti tomu u homosexuálních pedofilů většina (59%) netouží po partnerském vztahu s dítětem v jeho dospělosti, jen menšina (41%) homosexuálních pedofilů by si takový vztah přála.

	heterosexuální (n=17)	homosexuální (n=17)	Celkem (n=36)
Ano	14 (82%)	7 (41%)	22 (61%)
Ne	3 (18%)	10 (59%)	14 (39%)

tab. 19 – odpovědi na otázku, zda respondenti, pokud se zamilují do dítěte, touží počkat, až dítě dospěje, a v dospělosti s ním navázat partnerský vztah

Ačkoliv by si většina pedofilů přála, aby se jejich citový vztah k dítěti v jeho dospělosti zoboustranil, z dalších informací mi není známo, že by některý z těchto respondentů i jiných pedofilů z internetu, o kterých vím z doslechu, v dospělosti s dítětem partnerský vztah navázal. Nicméně nelze vyloučit, že někdo takový existuje.

Někteří pedofilové v průběhu zamilování se do dítěte cítí touhu dítěti vyznat lásku. Na otázku, **zda by dítěti vyznali lásku**, odpovědělo kladně 16 (44%) respondentů, záporně 20 (56%) respondentů. Mezi heterosexuálními a homosexuálními pedofily opět byly výraznější rozdíly: kladně odpověděla menšina (35%) heterosexuálních pedofilů, naproti tomu homosexuálních pedofilů odpověděla kladně většina (53%).

	heterosexuální (n=17)	homosexuální (n=17)	celkem (n=36)
Ano	6 (35%)	9 (53%)	16 (44%)
Ne	11 (65%)	8 (47%)	20 (56%)

tab. 20 – odpovědi na otázku, zda by respondenti, pokud se zamilují do dítěte, někdy chtěli tomuto dítěti vyznat lásku

Většina pedofilů si uvědomuje, že vyznání lásky dítěti může být ve vztahu k dítěti problematické, že může tomu dítěti nebo jeho vztahu s oním dítětem ublížit – zatížit něčím, čemu dítě nebude schopné ještě plně porozumět. Respondenti na otázku, **do jakého věku dítěte by obecně doporučili zamilovanému pedofilovi počkat s vyznáním lásky**, odpovídali následovně: celkový průměr byl 14,5 let, nejčastější odpověď (modus) byla 15 let, heterosexuální pedofilové uváděli rozmezí od 10 do 18 let, průměrně 14,7 let, nejčastěji 15 let, homosexuální pedofilové uváděli rozmezí od 8 do 30 let, nejčastěji rovněž 15 let. K vysvětlení volby uváděli:

„Heterosexuální pedofilové: * – 15: Již má více rozumu, a může to vzít jinak než dítě. * – 15: No je to minimálny zakonny vek na vztach. A je to vek už ktorý dokažu pochopit o čo sa jedná a da sa to vysvetliť. * – 19: Dieťa podľa mňa nie je schopné plne pochopiť, o čo všetko ide. A puberták má dosť svojich problémov. Neviem, či by nejaká pätnásťka bola schopná stráviť to, že som bol do nej zamilovaný od jej 7 rokov. :-) Je možné, že taká existuje, ale ja to riskovať nebudem. * – 19: Kvôli schopnosti racionálneho uvažovania osoby, do ktorej som/byl zamilovaný. * – 13: V tomto veku už asi pochopí, o čo ide a môže se s tým vypořádat a samo se rozhodnout. * – 15: mladší dítě to podle mě nemůže úplně chápat. * – 18: Pokud chce pedofil navázat opravdu trvalý vztah, musí být dívka dospělá, v pubertě se vztahům teprve učí a zažívá jich více o kratším trvání. Až v dospělosti je schopna vědět co od života čeká. * – 18: Není důležitý ani věk jako vyspělost té osoby v dospělém nebo dospívajícím věku. Také záleží na vztahu. Ale lepší počkat do staršího věku od 18cca. * – 14: V tomto věku je člověk přece jen dospělejší. A mohlo by to pak být na celý život. * – 11: nevim. * – 9: V tomhle věku jsem to udělal já řekl jsem jí "mám Tě rád" a ona mi odpověděla "Já tebe taky". * – 10: Nemyslím že záleží na věku, ale spíše na inteligenci. Nejmladší dívece co znám, která by nejspíš pochopila vyznání je 10. * – 15: Myslím, že příliš brzkým vyznáním lásky dítěti by se mu mohlo ublížit a když ne tak minimálně pořádně zamotat hlavu. * – 10: aby to ta holka pochopila a mohla opěťovat. * – 16: S takovým vyznáním je třeba vyčkat, dokud nebude protějšek schopný pochopit jeho hloubku. Dítě by to mohlo neúměrně zatížit, což si myslím skutečně zamilovaný nepřejde. Navíc dítě si některé věci může samo domyslet z pedofilova chování a podle svých možností je interpretovat. To myslím stačí. * – tohle je individuální, nelze plácnout jedno číslo. V některém případě to může být patnáct, v jiném pětadvacet... * – 18: Asi bych doporučil počkat minimálně do 16 let. Klárce jsem vyznal lásku ve 14,5 a bylo to moc brzo. Jinak i ten věk 18 je takový složitý, asi to nejde říct úplně nějak přesně, protože vhodné to může být i o pár let později... nicméně v 18 letech, pokud vztah ještě pořád nějak trvá, už ta holka bude vědět, o co jde a jasně k tomu vyjádří svůj postoj. Klárka právě ve 14,5 letech ještě nevěděla, jak se k tomu postavit, říkala mi pak, že je ještě dítě, že si budu muset ještě počkat, než mě bude moct mít ráda tak, jak bych já chtěl. **Homosexuální pedofilové:** * – 16: Dítě musí být schopno to pochopit, spracovat tuto informaci v celé její šířce a hloubce. * – 14: Vždycky a se vším je třeba čekat na vhodnou chvíli a dělat to ve vhodné formě. Popravdě, nejsem si jistý zda upachtěná formální slovní vyznání jsou nutná i mezi dospělými. Děti to na mě často poznaly samy – třeba spontánně řekly "ty nás musíš mít hodně rád, když za náma jezdiš takovou dálku" anebo "čím je to že máš tak rád děti". Že by dospěli byli o tolik hloupější a potřebovali to polopatě? Obecně, já sice řešil otázku, jestli mám dětem říct, jaký jsem a co k nim cítím, ale to se netýkalo akutní zamilovanosti, ale jen toho, že mi je s nima dobře. Řešil jsem, jestli jednou, až se to dozvědí, nebudou vnímat jako podvod, že jsem jim to zamlčel a nechal se od nich třeba objímat, ale na druhou stranu jsem jim nechtěl zbytečně plést hlavu. * – 14: Jen moje osobní zkušenost. * – 15: záleží na vyvrálosti jedince, ale po 15 letech by snad děti měly být s to pochopit, o co jde. * – 12 je přibližný věk, kdy je dítě ještě "dítětem", ale zároveň již dokáže rozlišit, zda-li někdo, kdo se k němu chová s láskou to myslí upřímně a nebo ne. * – 15: Vyznanie v skoršom veku by dieťa nemuselo pochopiť a ľažšie by ho akceptovalo + je tu riziko že po takom vyznaní sa s tým dieťa zdoveryí rodičom a tí by dieťaťu stretávanie s pedofilom zakázali. * – 15: No nevim, záleží taky na věku pedofila já ve svém věku bych si to třeba mohl dovolit i dřív než dospělá osoba. * – 8: pretoze dieta to zacne vnimat ako nieco neobycajne a vyznat lasku iba "mam ta rad" alebo "si moj najlepsí kamos" a pod. lebo ine vyznania by ho mohli znepokojit a odradiť. * – 18: záleží jak je dítě vyspělé ale 18 proto ze už přececi je veden že k tomu to datu bude mít mhohem větší zodpovědnost. spíše se ale přikláním ze

od 13 let věku se citlivě vyznat dá ale musí se oba dobře znát a ten starší musí odhadnout jestli už je na to dítě připravené. * – 14: Do tohoto věku, či jinému v závislosti na vyspělosti dítěte, dlouhotrvající vztahu a vzájemných vztahů – Pokud bych se s chlapcem teoreticky znal delší dobu, uvědomil bych si o něm, že je homosexuál a že ke mně chová podobní city jako já k němu, v 13 – 14 letech bych to viděl jako vhodné, mu své city k němu takovým výrazem potvrdit. * – 12: protože dítě už tuší co vyznání lasky znamená. * – 16: Každý dospěje jindy, má odpověď by zněla – Až dospěje – PSYCHICKY!! ale cca je to 16+. * – 11: Hrozně moc to záleží na mnoha faktorech, zejména na osobnosti dítěte. Řekl bych, že kolem 11. roku je dítě již schopno na věc nahlédnout svými očima a nepřijímat pouze předsudky okolí. Je to děsně těžké takhle říct, ono taky dost závisí na situaci, v jaké by se taková věc vyslovila. Někdy to může "vyprovokovat" samo dítě – pak je to asi o mnoho přirozenější než mu takový vážný výrok přednést jen tak, na základě svého rozhodnutí. Nicméně na tuto otázku opravdu asi nenajdu jasnou a obecnou odpověď. * – 15: Dítě musí být připravené na také něco, vyznání lásky není žádná sranda, je to věc kterou dítě může přijat těžko, a tím by sa mu mohlo ublížit, na to si treba dávat pozor, čiže určite takýmito vecami nezaťažovať ešte moc malé deti. A osobne nevidím dôvod prečo im to hovoriť, oni samy cítia lásku ktorú k nim prechovávam, netreba im to hovoriť. * – 13: Ve třinácti už je dítě schopny samo nad touto problematikou uvažovat. Myslím že v tomto věku už to dětem nemůže nijak ublížit a uvědomují si, co jim dospělí říká. Navíc zde je podstatně nižší riziko prozrazení této věci další osobě. Samozřejmě záleží na konkrétním případě a hlavně dítěti. V tomto věku je každé dítě vyspělé jinak. * – 11: to je má současná situace, zatím nemám v plánu vyznat "svému" dítěti lásku, většinou jsem se nedostal dál než k 11, max 12 letému dítěti, jak postupně dospívalo tak mě nadšení pro ně opouštělo. * – 12: Takto to fungovalo už v starom grecku. * – 10: V 10 letech, je již dítě schopne ve vetsine pripadu lasku pochopit i event. opetovat.“

Můj osobní názor je ten, že pedofil, který chce dítěti vyznat lásku, by měl počkat alespoň do 15 let věku dítěte, aby dítě dokázalo tuto informaci alespoň trochu rozumově zpracovat. Pokud chce počkat na dítě a mít s ním v dospělosti partnerský vztah, měl by, podle mého názoru, s vyznáním počkat ještě do pozdějšího věku. Otázkou také je, jestli si probíhajícím předchozím blízkým vztahem s dítětem cestu k budoucímu partnerskému vztahu spíše neuzavírá – adolescent jej pak snáze může vnímat stále „jen“ jako staršího kamaráda.

Obecné charakteristiky erotické přitažlivosti respondentů k dětem

První otázka se zaměřovala na to, **co se respondentům na dětech nejvíc líbí / co je na nich nejvíc přitahuje z fyzického hlediska**. Nejčastěji uváděli dětský tvar těla, tvář, vlasy, nohy, stehna, hrudník, čistota, jemná pokožka, „začínající“ prsa, zadek, přirození, štíhlá postava, tělesné „křivky“, absence vousů, hrubého ochlupení (jemné ochlupení naopak je mnohými apetováno).

Jedna z otázek pátrala po tom, **jaké oblečení se na dětech respondentům líbí**. Heterosexuální pedofilové uváděli nejčastěji sukně, šaty, tepláky, sportovní oblečení, teplákové soupravy, trička s viditelnými obrysy bradavek, pyžamo, kalhotky, dětské, pestré, barevné oblečení. Homosexuální pedofilové nejvíce uváděli oblečení sportovní, běžné, bez módních výstřelků.

Dále zde uvádím přímé odpovědi na otázku, **jaké chování dětí se respondentům líbí – nejčastěji je to chování typicky dětské a hravé, a dále upřímnost a spontánnost**. **„Heterosexuální pedofilové:** * – ještě nic neví. samé otázky..a když si chtějí hrát. a hodně mluví. * – Prirozene keď ma potrebu sa napr maznat. Take hrave úprimné, naivne... * – Asi najviac to, keď sú kontaktné, keď majú rady telesný kontakt a telesnú blízkosť. * – Slušné, hodné, hravé, pohyblivé, komunikatívni. * – Hravost, schopnosť byť něčím pohlcen. To, že "věří na pohádky". Přítulnost. * – roztomilost, bezprostřednost, roz dováděnost ... * – Spíše aktivní a zvědavé. Mám rád upovídání dětí. * – Dětské jemné chování jejich přirozenost. * – Veselé a bezprostřední chování, lumpárny, živost. * – normální. * – dětské milé. * – Když se spolu smějeme vtipným věcem, jejím bláznivým, dětským nápadům a tak. A zároveň když spolu probíráme vážné věci, její porozumění. Nevím jak to lépe upřesnit. * – Chuť hrát si, skotačit, vymýšlet různé blbinky. * – vyzývavé :) a intelektuální... * – Hravost, upřímnost, spontánnost. Líbí se mi, když se holčička upřímně směje a když nedává najevo povýšenost, sobeckost nebo aroganci. Také se mi líbí, když nemá tendence soudit a když má pozitivní vztah k malým dětem. * – Rošfácťoví, blbnutí, hravost, spontánnost, upřímnost, důvěra. * – Dětské. :-) Hravé, skotačivé, nevinné, spontánní... **Homosexuální pedofilové:** * – Zdravá drzost :o), hlavně se mi líbí, když je dítě samo sebou a neopíčí se. * – V tomhle se mi líbí víc typů dětí. Mám rád nespoutané rošťáky i moudré klidásky i naivní vykulence i rozumbrady i pohodáře... * – hravé. * – mám rád kluky,

kteří mají rádi legraci, jsou to rošťáci, ale způsobilí, vědí, kdy je dobře přestat... ale dokážou si hrát, válet se v trávě, pošťuchovat a tak dál. * – Přirozené – takové, jací opravdu jsou, i se svými nechtostmi. Kluk má být i rebel, měl by se občas poprat a nahlas říct svůj názor. * – hravost, spontánnost, huncúctvo, úprimnost, důvěřivost, vďačnost, představitost. * – Dětské. * – skromny poslušny, troška živý, zábavný a hlavne hravý. * – trochu raubíř a neposeďa. mazel(více nevaďí) a něco z nich vyzařuje. * – Nejvíc si vážím jejich důvěry, otevřenosti, upřímnosti. Jsou to velmi křehké vlastnosti, člověk přímo vidí tu odpovědnost, aby jich nikdy nezneužil v neprospěch dítěte, ale citlivě je rozvíjel. * – detské chování. * – Nevinné, sebevědomé. zvidavé, zadumané... * – přiměřená rošťáckost, smysl pro humor, zvidavost, mazlivost (ne do extrémů), upřímnost, živost, čestnost. * – Plaché, tiché... * – Hraní her (ně na PC) zvidavost, upřímnost. * – přirozeně dětské. * – klasika, hrave a podobne. * – zlobivé děti, rozumné děti, mám rád všechny.“

Další otázka směřovala naopak k tomu, co se respondentům na dětech nelíbí, co je spíš odpuzuje: „**Heterosexuální pedofilové:** * – když se chtějí chovat nebo vypadat jako dospělí. * – make-up, drze chování, napodobování dospělých a to aj oblečením ktore sa detom nehodi... * – Obezita, make-up, farbenie vlasov, maľovanie nechťov, ... * – Přetvařování se, rozmazlené, manipulující, barvené vlasy, piercing. * – Přetvařování se, rozmazlené, manipulující, barvené vlasy, piercing. * – Dělení se starším – rtěnky, vysoké boty. A když jsou záměrně zlé. * – kudrnaté vlasy, bezdůvodně krátké vlasy; jakýkoli make-up; obecně špatné lidské chování (lhaní, nepoctivost ...) * – Oblečení erotické (např. podvazky, krajkové erotické spodní prádlo a pod.), extravagantní účesy a výrazné líčení. Nemám rád stydlivé děti, které sedí v koutě a nezapojují se do kolektivu. Také nemám rád agresivní děti, které vyvolávají v kolektivu spory. – * úprava vlasů, make-up, moderní oblečení například rifle, apod. vulgární chování nepřirozené k dítěti. * – Náladovost, když se snaží vypadat jako dospělí. Když mají vlasy nakrátko. * – krutost. * – make-up chování se spíše jako dospělí. * – Make-up se nelíbí na nikom. A z chování nemám rád dětskou přelétavost a náchyllost ke klepům. * – Barvení vlasů, make-up. * – kouření, volné hiphopové oblečení, obezita. * – Když ze sebe začnou dělat něco, co nejsou – například malováním, barvením vlasů, pózami, arogantním chováním, povyšováním, klamáním apod. * – Nelíbí se mi, když se snaží vypadat jako dospělí – barvení vlasů, make-up, malování obočí, řas, z oblečení nějaké takové hodně vyzývavé (krátké sukně), nelíbí se mi víc naušnic v jednom uchu a hodně mě odpuzuje piercing. **Homosexuální pedofilové:** * – Obezita. Vulgárnost. * – Neumím popsat, nicméně moje představa "hezkého dítěte" se asi příliš neliší od toho, jak to vnímá "většinová společnost". * – když se snaží chovat jako dospělí. * – frajerovost, snaha prosadit se za každou cenu, neústupnost, paličatost, zženštilost. * – Nelíbí se mně přílišná "vyumělkovanost", kluk má být kluk a ne modelka, v chování "nemusím" podvědomou "vyčůranost", ale ta je u dětí někdy dost běžná. * – Z fyzického keď prichádzajú do puberty a začnú mutovať, alebo im začne rásť ochlpenie či začnú posilňovať...z chovania keď začnú pokukovať po babách, randiť s nimi, hrať sa na frajerov, klamať. * – keď fajcia, alebo sa snazia byť čo najskor dospeli a keď sa hrajú na machra. * – kouření a opilství co se týče fyzického vzhledu tak obezita a větší zranění. * – koureni, piti alkoholu, snaha vyrovnání se dospělým. * – Tloušťka, nemám rád vyholené hlavy. Vulgarita, nechota... * – většina moderních účesů, piercing, vychrtlost/obezita, ošklivé chování jako šikana, ničění věcí, zneužívání pozornosti druhých, lhaní, snaha vypadat jako dospělý. * – Vyrážky na tváři ma vedia strašne odradiť aj keď s tým sa veľmi málokedy stretnem. A potom tučné deti. * – Obezita vulgární vyjadřování, jakýkoliv make-up, pírsing, extravagantní oděv, přehnaná agresivita. * – když se nechovají jako děti, když se chovají jako starší (kouří, mluví sprostě, jsou hrubé...). * – kratke ucesy,pouziti jakehokoliv typu kosmetiky nebo parfemu.

Můžeme si povšimnout, že respondenti často uváděli, že se jim nelíbí, když se dítě snaží vypadat nebo chovat jako dospělí – nejčastěji se jim nelíbí nabarvené vlasy, make-up, piercing, kouření, arogantní, násilnické, zlé chování, obézní děti, vulgární či hrubé vyjadřování, lhaní a napodobování dospělých. Občas se v médiích objeví zpráva o tzv. „dětských modelkách“, např. článek s názvem *Děsivé a pedofilní fotky malých holčiček v časopise Vogue* (JenProMuže.cz, 2012) popisoval uveřejněné fotografie slovy: „Malé holčičky namalované a učesané jako dospělé ženy. Ráj perverzního pedofila“ nebo článek s názvem „Desetiletá topmodelka: šťavnaté sousto pro pedofily!“ (Žena.Centrum.cz, 2011). Fotografie pak zobrazují desetiletou dívku s výrazným make-upem a naaranžovanou do dospělých šatů. Jak je ale z výpovědí samotných pedofilů patrné, nejvíce se jim líbí ty děti, které se chovají a vypadají právě jako děti. Jak vyjádřil jeden z pedofilů – představa hezkého dítěte, které se líbí pedofilovi, se zřejmě nebude příliš lišit od toho, jaké děti se líbí většině lidí, samozřejmě s tím rozdílem, že u pedofilně orientovaných lidí je estetická složka umocněna složkou erotické přitažlivosti. Představa, že se pedofilům líbí vyzývavé, do „dospěláckého“ oblečení naaranžované děti, se tak zdá být lichá.

Poslední otázka této podkapitoly zkoumala, **do jakého věku je podle respondentů daný jedinec ještě dítětem**. Odpovědi byly spíše obecné a snažily se poukázat na velkou rozdílnost jedinců z hlediska začátku puberty i průběhu jejich dospívání, nicméně nejčastěji se odpovědi, které se pokoušely uvést konkrétní věk, pohybovaly v rozmezí od 12 do 15 let věku jedince, tedy přibližně průměrně 13,5 let věku; homosexuální pedofilové uváděli věk jedinců průměrně asi o jeden rok vyšší než heterosexuální pedofilové, což potvrzuje předchozí zjištění rozdílných věkových preferencí obou skupin.

Nejčastější aktivity respondentů s dětmi

Spíše kvalitativní otázka zkoumala, jaké jsou nejčastější aktivity respondentů s dětmi. Zde proto uvádím přímé odpovědi respondentů: **„Heterosexuální pedofilové:** * – Hraji různé hry. * – Hraji různé hry. * – Hrám sa s nimi tak ako chcu oni no nikdy im robym program ja. Nejčastejšie je to hra s panenkami, plyšovými hračkami spoločenske hry atd... Ja potom vymyšlam nejaké výlety podľa počasa v zome sankovačka staoba snehuliakov atd... * – Pracujem ako dobrovoľník pre detskú organizáciu. V lete ma čakajú detské tábory a riaditeľ organizácie mi navrhl, že by som mohol viesť vlastný krúžok od začiatku budúceho školského roka. O tejto ponuke budem určite uvažovať. * – Hraní venkovních míčových her, jízda na bruslích. * – Nemám možnosť byť s deťmi. * – preferuju situácie, kedy je program jasne daný niekým iným; pokud program není jasne daný, přenechám iniciativu dítěti. * – Hrajeme a vyrábime stolní hry, chodíme na zahradu do bazénu, chodíme na detská hřišťa, sledujeme pohádky, vaříme učíme se. * – hry, zábava. * – hry, procházky, povídání si. * – Rád lechtám. * – Chodíme ven se psy, hrajem na PC i spoločenské hry bez PC a hodne mluvíme. * – Dělení úkolů do školy, povídání, hraní různých her doma i venku. * – z taktických důvodu neuvedu. * – Hrajeme si, jsme na pc, chodíme na výlety, učíme se spolu. * – Záleží také na věku dětí, snažím se jim věnovat a podporovat je v tom, co je zajímá, baví a co může přispět k jejich rozvoji. * – povídám si s nimi, blbnu s nimi, hraju hry, beru na výlety, pomáhám s úkoly do školy, apod. * – rád se procházime venku, ony se se mnou rádi perou, koníci, fotbal, kopání si s míčem doma, házení míčkem, boxování, bruslení, hraní s živými zvířátky. **Homosexuální pedofilové:** * – Hraju si s nima, jezdim na výlety, učim je. * – podle možnosti, nejsem v tomhle vůdčí typ, spíš se přizpůsobuju prostředí. Nejtypičtější výlety, občasná tábory, kde program neurčuju já a jsem spíš v nějaké vedlejší roli, sem tam nějaký rekreační sport. * – no koment. * – angažoval jsem se ve skautu a podobně a snad se do budoucna nějaké další uplatnění najde. * – Cokoli – od her, povídání na v podstatě jakékoli téma, snažím se zapojiť i do voľnočasových aktivít s deťmi. * – chodenie po obchodoch, kino, plaváren, futbal. * – rozpravam sa s nimi, blbneme spolu a take hry a vsetko, cim by som mohol byt uzitkom pre dieta. * – učim je bojovú sport na trenínch. * – Těch příležitostí dosud bylo minimum. Nejráději si s deťmi povídám o jejich životě, zájmech, problémech. Při jedné krásné příležitosti jsem si skládal lego. * – cokoli co baví obe strany – pocítace, geocaching... * – Hraju si. * – S deťmi se vídam bohužel extrémne zriedka. Kedyž, tak si hrajeme s autičky, s legem, venku na zahrade, dělame skopičiny, vymýšľime různé ujetosti, kujeme pikle proti dospělým apod. * – Športové aktivity, spoločenské akcie, spoločenské hry, túry do hôr, výlety a tak. * – Mam možnosť byť na niektorých akciách a hrách pro děti většinou u konkrétnich disciplín nebo spoluúčastník při organizování. Někdy se dostanu i na detský tábor. * – vedu skautský oddíl. * – no snažim sa s nimi hrať ich hry, nie moje, hry ako človeka a podobne. * – hraji si s nimi, povídám a nejráději se s nimi směji. * – Cokoliv, co muze byt pro dite v danou chvíli prinosne ci zajimave.“

Z odpovědí můžeme vyčíst, že mezi nejčastější aktivity pedofilů s dětmi patří hraní si s dětmi, společenské hry, povídání si, venkovní a sportovní aktivity.

2.11. Rizikové situace

V dotazníku byly zařazeny také otázky, které se týkají rizikových situací. Považuji za důležité tématu rizikových situací věnovat větší pozornost, neboť i jen teoretické poznání a uvažování o nich může napomoci pedofilům nahlédnout do svého vnitřního prožívání a uvědomění si různých možností, do kterých by se mohli ne vlastní vinou dostat. Pedofil by měl i jen teoreticky přemýšlet o tom, jaké situace jsou pro něj ve vztahu k dětem rizikovější, jak jim předejít a jak se v těchto situacích, pokud už nastanou, zachovat racionálně tak, aby i při nich myslel na dobro své i dítěte – aby nepodlehł svým pudům, které se mohou v některých situacích dosti intenzivně „hlásit o slovo“.

Abychom získali výčet všech možných různých rizikových situací, položil jsem našim respondentům otázku, jaké situace považují u sebe či u jiných pedofilů za rizikové. Na základě jejich odpovědí můžeme konstatovat, že za obecně rizikové lze považovat situace, kdy je dotyčný pedofil s dítětem úplně o samotě, dále spící dítě, mladší věk dítěte (menší pravděpodobnost toho, že si dítě uvědomí, co s ním dotyčný člověk skutečně provádí), pak také dítě, které by dotyčného samo svádělo a požadovalo po dotyčném sexuální aktivitu, jako další rizikový faktor musíme brát v úvahu též konzumaci alkoholu či jiných omamných látek, které svými účinky oslabují volní schopnosti, a nahotu dítěte. Riziko zvyšují také možné kombinace výše uvedených situací, např. pokud by byl opilý pedofil s dítětem o samotě a zároveň by jej měl za úkol vykoupat. Musím zde ale podotknout, že ne všechny uvedené situace budou pro všechny pedofily rizikové – i z výčtu jednotlivých respondentů je patrné, že každý pedofil bude mít jinou „sadu“ svých rizikových situací. To, co je pro jednoho vysoce rizikové, druhému nemusí činit žádné problémy s ovládním, a naopak.

Za zcela nejrizikovější situaci však obecně považuji nepříznivý duševní stav pedofila – jedinec s nedostatkem empatie, sebeovládání, sounáležitosti se společností, s nedostatkem dobré vůle a úcty k ostatním, zejména dětem, s manipulativní povahou, nedostatkem sebereflexe a vnímání společenských poměrů či signálů z okolí, ale také především **jedinec, který nemá co ztratit** – který nemá žádné přátele, smysl života, a který cítí odsouzení za svoje erotické cítění, aniž by předtím někdy dětem ublížil, je dle mého názoru svému okolí a především dětem opravdu nebezpečný.

Naopak pokud pedofil vnímá potřeby ostatních lidí a dětí, pokud má s druhými lidmi dobré vztahy, má přátele a kamarády mezi dětmi i mezi dospělými, pokud s nimi má a může rozvíjet dobré mezilidské vztahy, založené na vzájemné důvěře a lásce, pak pravděpodobně také bude mít velmi silnou motivaci tyto jistě cenné lidské hodnoty nezničit, nezhodit „do odpadkového koše“ tím, že se v nějaké byt pro něj z pudového hlediska náročnější situaci neovládne a ublíží dítěti. Většinu pedofilů odradí od zneužití dítěte právě tato komplexní představa nejružnějších možných negativních následků, které by nastaly, kdyby podlehl svým pudům – odvrhnutí a odsouzení ze strany nejbližší rodiny, přátel, kamarádů a známých, následná ztráta vztahů s dětmi, ztráta pozitivních životních cílů a smyslu života, to vše hraje v rozhodování a racionálním uvažování o možných následcích, ale i v síle vůle odolat pokušení u pedofilů – a jistě nejen u nich – významnou (ne-li nejdůležitější) roli.

V zásadě však je dobré a myslím si, že i potřebné, aby pedofil nad možnými rizikovými situacemi přemýšlel, a aby dopředu přemýšlel i nad svými reakcemi v těchto situacích. Pokud ví, že mu nějaká situace pravděpodobně bude činit problémy, měl by se jí vyhnout. Například pokud ví, že by měl nutkání zneužít (např. osahávat) spící dítě, neměl by raději vůbec vcházet do místnosti, kde dítě spí. Koupání malého dítěte může přenechat někomu jinému (i samotnému dítěti –

většina dětí se umí sama umýt), pokud by měl zůstat s dítětem sám v místnosti, raději by měl ponechat otevřené dveře (i z toho důvodu, aby nevznikaly pochybnosti, zda se za zavřenými dveřmi neděje něco nekalého).

Jednou z velmi často respondenty uváděných rizikových situací byla situace, kdy by dotyčného jedince dítě svádělo – kdyby samo chtělo s dotyčným provádět sexuální aktivity. V dnešní době není nemožné, aby např. 12leté nebo starší dítě vnímalo sexuální pocity, není tedy vyloučeno ani to, že např. 14letá dívka bude svádět dospělého muže (a samozřejmě zde vůbec nezáleží, zda je tento muž zaměřen pedofilně nebo většinově) – pokud tento v dané situaci na naléhání dítěte podlehne, vystavuje se riziku trestního stíhání za pohlavní zneužívání, ačkoliv z morálního hlediska se zde evidentně o zneužívání ze strany dospělého nejedná, samozřejmě za předpokladu, že dospělý předtím dítě nemanipuloval k souhlasu či k vyžadování sexuálních aktivit. Moje další otázka proto směřovala k této hypotetické situaci – zda by respondenti odolali, kdyby je dítě svádělo a chtělo s nimi mít sexuální aktivity. 56% respondentů uvedlo, že by nejspíš podlehli, byť by se třeba snažili zhodnotit všechna pro a proti a dítěti by vysvětlovali, proč by k něčemu takovému raději nemělo dojít. 25% respondentů si myslí, že by odolali, že by jim to nečinilo větší obtíže. 8% respondentů by se snažilo odolat. Zbývající respondenti svůj názor nevyjádřili, případně nad touto hypotetickou situací nechtěli uvažovat: „*Kdyby chyby!! Nechci, aby k tomu došlo, a nehodlám nad tím uvažovat.*“ Většina z těch, kteří by nejspíš neodolali a podlehli naléhání dítěte, by se minimálně snažila uvažovat o možnostech, jak tomu předejít, případně by s dítětem probrali možné následky toho, o co žádá – jak například uvádí jeden z respondentů: „*Pravděpodobně bych neodolal, ale záleželo by hodně na konkrétní situaci – určitě bych do sexuálních aktivit nešel ihned a bezmyšlenkovitě, určitě bych se snažil dítěti vysvětlit, jaké všechny následky to může mít, možná bych se taky pokusil oddálit tyto sexuální aktivity na dobu, kdy to už bude legální – např. kdyby mě sváděla 14,5 letá, tak bych se nejspíš ji pokusil přemluvit, zda bychom nepočkali, až jí bude 15.*“ Jiné názory byly zcela odlišné: „*Proč odolávat, pokud to oba chtějí?*“ Autor tohoto názoru by měl vzít v potaz, že by se jistě pár dobrých důvodů, proč odolávat, našlo.

Jedním z důvodů, proč odolat, může být fakt, že i dobrovolné sexuální aktivity mohou dětem ublížit. K tomu směřovala i moje další otázka, která se respondentů tázala, zda podle nich takový dítětem chtěný sexuální kontakt může tomu dítěti ublížit. 28 (78%) respondentů odpovědělo, že může, 8 (22%) respondentů odpovědělo, že nemůže (viz tabulku 21). Většina pedofilů tedy obecně ví, že i oboustranně dobrovolné sexuální aktivity mohou dětem ublížit (čím mohou ublížit, o tom je pojednáno v dalším odstavci). Bylo by přínosné, kdyby i ta část respondentů, kteří si myslí, že oboustranně dobrovolné sexuální aktivity dětem ublížit nemohou, uznala fakt, že ačkoliv dobrovolné sexuální aktivity dětem ublížit nemusí, riziko negativních následků zde reálně existuje, což by měli v případném rozhodování o takové aktivitě s nezletilou osobou pod zákonnou věkovou hranicí brát v potaz.

	heterosexuální (n=17)	homosexuální (n=17)	Celkem (n=36)
Ano	14 (82%)	12 (71%)	28 (78%)
Ne	3 (18%)	5 (29%)	8 (22%)

tab. 21 – odpovědi na otázku, zda může dítětem chtěný sexuální kontakt dítěti ublížit

Na následnou otázku, **jak může dítěti ublížit z jeho strany dobrovolný sexuální kontakt s dospělým**, uvádím výběr odpovědí respondentů: „* – ak by to robila s dospelým chlapom je to neprirodzené a pre to dieta je to zly vzor do budúcnosti. A prejaví sa to môže hlavne v partnerských vzťahoch, nestalost vzťahov rozvodovosť atď... * – Najviac pravdepodobne poškodí dieťa to, keď sa to nejako prevalí. Následné policajné vyšetrovanie, súd, uväznenie milovanej osoby (pedofila)... S tým všetkým sa dieťa len ťažko vyrovná. Aj keby fyzické následky neboli žiadne, zranenia na duši budú pravdepodobne veľké. * – Môže si v pozdžší dobe uvědomit, co se stalo a být traumatizovaná. Môže se cítit špatná, pošpiněná, použitá, v rozporu s vžitými kulturními morálními a společenskými normami, že se dopustila něčeho, co se prostě nedělá. * – Nemusi vědět, co vlastně chce. Môže poté začít nahližet na svět jinak, ztratit něco ze své dětskosti, méně si rozumět s vrstevníky a narušit tak "normální" vývoj. * – sekundární viktimizace jednak při trestním řízení, jednak když si dítě uvědomí, že kdysi chtělo něco, co společnost odsuzuje. * – Dítě si později může uvědomit, že bylo k souhlasu nějak zmanipulováno a jelikož souhlasilo, může si za toto jednání dávat vinu. Můž mít problémy navázat partnerský vztah v dospělosti. * –Může mu to ublížit tím, že ještě úplně nedomyslelo co dělá. * – ublížit může i vyšetřování, nebo že se dítě dočte, že je to špatné a způsobuje to trauma. * – Dítě si často neuvědomuje následky svého konání, proto by to mohlo ublížit a není dobré to riskovat. * – I pokud se jedná o oboustranně žádané sexuální aktivity jemnějšího rázu, vždycky je možnost, že po letech na to bude dítě nahližet negativně nebo přijde nějaký vliv společnosti a dítě se bude cítit zneužito, přestože původně se tak necítilo. * – Později toho začne litovat, uvědomí si, jak se na to dívá společnost a bude mít výčitky svědomí. V případě provalení celé věci přijde o člověka, kterého má rádo. * – sekundární viktimizace – soudy, okolí, rodina bude dítěti tvrdit, že to, co se stalo, bylo škaredé, že ten pachatel je pouze zneužil, dítě bude postaveno do role oběti, ačkoliv se mu třeba mohly sexuální aktivity líbit a mohlo je i samo chtít... – z člověka, které mělo to dítě rádo, se díky okolí stane "zrůda"... nabourání základní důvěry v ostatní lidi, v okolní svět... dítě se může cítit zrazené tím, koho mělo třeba opravdu rádo. – tomu dítěti dotyčný dal špatný příklad – zákony se mají dodržovat, i když naše názory na ně a postoje k nim mohou být odlišné. * – Dítě by to mohlo pokládat za standardní sexuální praktiku (kterou je ale heterosexuální styk) a mohlo by nabýt dojmu, že je to něco zcela normální, běžné. * – zatíží dítě tajemstvom. – v případě prozrazení hrozí riziko extrémně ničivých následků nedozírného rozsahu, zdaleka nejen pro dva přímo zúčastněné – dítě může po letech změnit názor a událost začít zpětně onímat i velmi silně negativně. * – Nedospělec ještě nemá rozum, neví, co skutečně chce, může tak žádat jen ze zvědavosti... * – Furt je to věc která mu může silně psychicky ublížit protože dítě není dostatečně vyspělá aby mohli souhlasit se sexem. * – tíha tajemství a pak trest spoločnosti. tam se následky očakávajú dajú. * – Je možnost že si pak bude myslet že sex s nezletilými je v pohodě a někoho znásilní?? Co já vím... * – dítě by bylo drčeno svým okolím, když by vidělo, že něco takového všichni odsuzují. Dospělý musí mít na paměti, že takovému posměchu a pohrdání okolí nesmí to dítě vystavit. * – kdyby tento kontakt nebyl trestný, ublížit mu to nemusí.“

Mezi jinými mě zaujala odpověď homosexuálního pedofila, který zmínil, že heterosexuálního chlapce by mohla poškodit homosexuální zkušenost. Moje obecné doporučení ve věci dobrovolného sexuálního kontaktu dospělého s dítětem (přesněji osobou mladší 15 let) jsem již v této diplomové práci uvedl v kapitole 1.6.

Další otázka pátrala po **důvodech, které respondenty odrazují od realizace sexuálních aktivit s dětmi**. Opět uvádím výčet odpovědí respondentů: „* – mohlo by to ublížit tomu dítěti i mně. * – To že by som im ublížil aj keď si to otu chvíľu tie deti neuvědomuju ale budúcnu by im to spôsobilo trauma. * – Ublížení dítěti, morální kulturní a společenské normy, zásady slušného chování (výchova), Hrozící trest, ztráta přátel a důvěry ostatních lidí. * – Nechci dětem ubližovat – ať už přímo nebo nepřímo nějakým poškozením normálního vývoje. Zákony. * – Nechci jim ublížit. rochu i vidina následného trestu. * – Dětem by to mohlo hlavně psychicky ublížit. Moje svědomí, které by mě nedovolilo dítě zneužít právě proto, že by mu tím mohlo být ublíženo a potom i zákony následný trest za to a odsouzení mými blízkými. * – Nechci jim ublížit, nechci jim vzít dětství, nechci ztratit manželku. * – strach z ublížení dítěti, strach z ostudy rodině, odsouzení, trestní stíhání. * – možnost ublížení tomu dítěti. * – Možnost ublížení dítěti, trestní stíhání, ztráta důvěry přátel a kamarádů. * – Možnost ublížení dítěti, především psychického ublížení. * – Nechci znovu ublížit, nechci zklamat lidi, kteří mi věří, nechci opět riskovat že mé selhání negativně ovlivní snahy pedofilů a dalších lidí o osvětu v otázkách pedofilie. * – je vysoká pravděpodobnost, že to tomu dítěti ublíží a já dětem ubližovat v žádném případě nechci, trest ve vězení, – společenské odsouzení, ztráta kamarádů, přátel, zaměstnání, ztráta důvěry lidí, pošpinění internetových i skutečných osvětových aktivit, o které se snažím. * – Neodrazuje mě nic, krom zákonných ustanovení. * – že radost, kterou by dítě zažilo, by se pro něj stala tíhou, pokud by se s ní nemohlo jinde svěřit, – že by se na mě dítě mohlo dívat (buď hned, nebo po letech) s pohrdáním či soucitem, místo aby se tím cítilo poctěno a milováno, – že vybočením z diktátu společenských norem bychom mohli přivolat či umožnit ničivou smrt, která by možná i smrtelně postihla nejen nás dva, ale i širší okolí, – že bych mohl zklamat rodiče těch dětí, kteří by to pokládali za zradu, – že by nám pak chybělo, že už znova nemůžeme takové štěstí zažít – a to dítě by pak mělo zkažené třeba manželství,

protože by mělo pocit, že už nikdy to nebude tak přirozené a čisté jako zamlada, kdy do toho šlo celým srdcem – a z mé strany, že už bych si pak asi nikdy znovu netroufl ani doufat, z podobných důvodů, – a ještě spousta dalších důvodů... * – No v podstatě když to dítě chce tak jen zákon a morální normy. * – určitě bych to nechtěl, rozhodně nejsem prase a nebudu ubližovat děcku. * – Hlavně odmítání dítěti JAKKOLI ublížit i za tu cenu, že by samo dítě o sex se mnou stálo. Odsouzení společnosti vidím v této situaci až jako druhořadé. * – Samozřejmě těch důvodů je veľa – odsúdenie spoločnosti, hrozba väzenia, zákaz stretávania sa s deťmi, možnosť ublíženia samotnému dieťaťu – vplyvom výsluchov a vypovedania na súde rastie riziko vzniku traumy, mohol by som narušiť jeho sexuálnu identitu, atď. * – Ublížení dítěti. * – ten pocit, že ublížím milovanéj osobe. * – to že jim to bude společnost vyčítat, nebude to takové jak si jálon představujeme, že jej pak ztratím, muže z toho mít problémy, případný trest. * – Do jisté míry vědomí následků pro dítě. Osobně to částečně beru tak, že sexuální aktivita je pro dítě významným iniciačním momentem k dospělosti. Takovou aktivitou bych dítě dělal do jisté míry předčasně dospělým, což je v konečném důsledku absurdní, abych dítě, které mám rád pro jeho dětstost, činil dospělým. * – zakon – vim ze oralním sexem bych neublížil, ale zakon je zákon. * – Vira v to že jsem lepší než ti co to spáchali a že se jim nikdy nestanu. * – Jednoduše – neláká mě to. Není to to, co bych chtěl s dítětem dělat za každou cenu. Libání jo, a od toho mě ani neodrazuje nic, ale jinak ani moc odrazovat nepotřebuji, když o to víceméně nestojím. * – Mám ich strašne rád, nechcem im ublížiť a viem že sexom by som im veľmi ublížil, a to nechcem a nedovolím. * – Největší obavu mám z následků pro dítě v momentě odhalení tohoto vztahu. Poté samozřejmě i odhalení mé osoby. * – je to trestné, sám jsem si prožil soudní proces a není to nic příjemného. dětem to zanechá šrámy na duši a já jim nechci ublížit. * – vyčítky svedomia. * – Mohlo by to ublížit dítěti, kor ke které cítim tak silně. * – Strach pred trestem vychazejicim ze zakona, i pred poskozenim ditete.“

Z odpovědí je patrné, že většina pedofilů dokáže najít dost dobrých důvodů k tomu, proč s dětmi nemít sexuální aktivity. Některé odrazuje pouze zákon. Jistěže zákon je norma, se kterou souvisí i další následky, které zmiňují i respondenti a které jsme již zmiňovali, naproti tomu je třeba vzít v potaz otázku předčasnosti sexuálních aktivit – zda i dobrovolné aktivity by (bez ohledu na zákonné normy) nemohly dítě nasměrovat někam, kde to není úplně žádoucí, ale také fakt, že dítě nemusí úplně chápat, co spolu s dospělým provádí – později se může cítit zneužitě, a to jej může poškodit i zpětně. A to jsem samozřejmě ještě nezmínil riziko přenosu pohlavních nemocí (dovede toto dítě posoudit?), příp. v případě soulože i možnost početí dítěte (žádná antikoncepce není stoprocentní), což jistě nejsou v případě jedinců mladších 15 let jevy nikterak žádoucí.

Jeden respondent vyjádřil, že ho zákony nezajímají, že pokud by nějaká dívka projevila zájem, sexuálním aktivitám s ní by se nejspíše nebránil. Zde by stálo za zamyšlení, zda je opravdu v takovém případě ze strany dospělého brán dostatečný zřetel a ohled k tomu, co je pro dítě dobré. Myslím si, že nahlédnutí na subjektivně vnímanou skutečnost z vícero možných úhlů by mělo být samozřejmou součástí moudrého rozhodování každého člověka.

2.12. *Názory pedofilů na věkovou hranici pro „legální pohlavní styk“*

První otázka tohoto tématu směřovala k názoru respondentů na to, **jaký má podle nich věková hranice 15 let** v případě trestného činu pohlavního zneužití účel. Nejčastěji respondenti vidí účel v ochraně dětí před pohlavním zneužíváním: „* – děti aby neměli děti. * – Ochrana deti pred predčasnou pubertou a mravnou vychovou spoločnosti v ktorej žije. * – Nevie, aký účel má hranica pre "legálny sex". Ja uznávam len sex v manželstve. * – Kvůli fyzické a nebo psychické nevyzrálosti a neinformovanosti dítěte o rizicích, jako jsou pohlavní nemoci. * – Ochrana dětí před sexuálním zneužíváním. * – ochrana psychicky nedospělých před neváženým sexem, ochrana fyzicky nedospělých před jakýmkoli sexem. * – Ochrana dětí před sexuálním zneužíváním – dítě není schopno vyhodnotit rizika takového chování (možnost otěhotnění, nakažení se pohlavně přenosnou chorobou atd.) a dát kvalifikovaný souhlas k takovým aktivitám. * – Zdravotní. Mladší dívky to asi zpravidla spíše bolí, než uspokojuje a sex v raném věku by mohl poškodit jejich zdraví. U chlapců asi podobně. * – Slouží jako ochrana dítěte. * – Ochrana dítěte. Dítě si i přes případný zájem nemusí být schopno uvědomit všechny důsledky sexuálního jednání. * – Když se zaváděla, měla nejdřív zamezit, aby dívky vstupovaly do manželství/těhotenství předtím, než vychodily tolik tříd školy, aby se mohly uplatnit v tehdejší společnosti. Dnes to lze považovat i za bránění zneužívání dítěte v prvotním významu slova. * – ochrana dětí před pohlavním zneužíváním ze strany dospělých osob. * – Chrání ty děti, které nejsou ještě samy schopny

domyslet dusledky takového jednání. * – K této otázce: v České republice nemáme ani hranici pro legální sex ani "age of consent". Pouze děti pod 15 let, za určitých podmínek pod 18 let, jsou proti zneužití chráněny speciálním paragrafem, zatímco ostatní lidé jsou před sexuálním zneužíváním chráněni obecnějšími skutkovými podstatami, např. útlak apod. Obecně asi důvodem podobných věkových hranic, ať už jsou v jednotlivých zemích pojaty jakkoliv, je hlavně ochrana dětí před manipulátory (na násilníky by stačila zpřísněná sazba u znásilnění), významnou roli zřejmě hraje také ochrana určitých ideologických postojů, tedy zejména restriktivního pojetí sexuální morálky. Významným motivem nepochybně je zkušenost lidí, kteří byli v dětství zneužiti, byť možná nedostatečně korigovaná zkušenostmi lidí, na které jejich sexuální život v dětství působil pozitivně. * – chránit děti. * – Podle mého názoru především trestně právní a až poté ta tkz. "ochranná". Jsou státy, které tuto hranici mají např. na 12-ti rocích a nemá to absolutně žádný vliv na "sexuální vývoj" těch jedinců v pozdější dospělosti. Jaký systém si každý stát vytvoří, takový poté i prosazuje a také "chrání" a patřičně kriminalizuje. * – Má chránit maloletých, protože dieťa mladšieho veku nie je schopné dať k sexuálnej aktivite svoj plný súhlas nakoľko je v danom veku ľahko ovplyvniteľná a jeho názory a rozhodnutia sa ešte len formujú. * – Účel má vysoký prečísť len určuje hranici kedy je dieťa dostatočne vyspělé jak fyzicky tak psychicky. * – ochrana dětí před dospělými a mocný nástroj v jejich rukách. a nevím proč je právě 15 snad to má něco společného s jejich psychikou dány nejakým výzkumem. * – Prý je ochranou dítěte před negativními dopady předčasněho sexuálního života, taky ochranou, aby se dítě – ještě ne dostatečně rozumné – nenechalo využít starším a rozumnějším dospělým. Je to myslím i ochrana, jaksi zafixovaného názoru o čistotě a asexualitě dítěte, také ochrana názoru, že je sex něco nečistého. Přes určitou polemiku, která s těmi názory lze vést, to považuji za ochranu nezbytnou. * – ochránit psychicky nedospělé děti před zneužitím dospělými."

Objevily se ale i názory, že účel zmíněného zákonného ustanovení není žádný, jeden respondent uvedl, že jeho význam nechápe.

Z názorů na případnou změnu zákonné úpravy této hranice mě zaujaly tyto: „Obecně bych byl raději, kdyby pevná věková hranice nemusela existovat a kdyby zneužívání člověka člověkem bylo zakázané bez ohledu na formu zneužití i věk zneužívaného. Pokud už mají mít vybrané skupiny lidí zvýšenou ochranu, pak klidně třeba až do 20 let, ovšem za podmínky, že bude trestné jen pohlavní zneužití a nikoliv automaticky každý sexuální projev či kontakt. Tedy přinejmenším by mělo být velmi významně přihlíženo k reálným úmyslům, reálné míře poškození způsobeného přímo činem a reálné vůli a zájmům potenciální oběti. Kriminalizovat dětskou sexualitu a obětovat ji zájmům prudérních moralistů totiž také může být formou pohlavního zneužívání dětí.“ Jiný názor kritizoval možnost legálně souložit (a tedy teoreticky i mít děti) s osobou nad 15 let, avšak založit rodinu lze až od 18 let: „Nevím, proč mohou 15tiletí souložit a tedy mít děti, ale nemohou založit rodinu. Byl bych pro sjednocení těchto dvou hranic. Věk pro legální pohlavní styk by se klidně mohl posunout např. o rok výše a možnost založit rodinu o dva roky níže.“ Jiný respondent se podíval nad tím, že za týrání dětí hrozí obecně nižší trestní sazba (1-5 let) než za pohlavní zneužití (1-8 let): „Vidím zde nevyváženost – za týrání dětí je menší sazba než za pohlavní zneužívání, které může být i dobrovolné a bez negativních následků.“ Jiný názor se dotkl obecného rozporu, kdy 15tiletý jedinec sice už může souložit, ale na soulož (pornografii) se podívat nemůže, dokonce nemůže ani sám sebe při souložích nafilmovat, neboť by se dopustil výroby dětské pornografie: „Určitě bych ji nesnižoval. Myslím, že by prospělo sjednotit hranici pro legální pohlavní styk, vstup do manželství a minimální věk aktérů pornografických děl.“ Někteří respondenti by byli pro snížení věku (nejnižší navrhovaný věk byl 10, někteří by ale tuto hranici zrušili zcela), jeden respondent by věk zvýšil až na 18 let. Zbylí respondenti neměli k současně nastavené hranici větších výhrad, které by stály za zvláštní zmínkou.

Zákonná norma má za primární cíl chránit děti před pohlavním zneužíváním, nikoliv bránit pedofilům v oboustranně dobrovolných sexuálních aktivitách. Kdyby lidé dětem neubližovali, nebylo by třeba zákonných norem na ochranu dětí. Kdyby všichni řidiči jezdili ohleduplně, nebylo by potřebné omezovat rychlost na silnicích a

přednost na křižovatkách. Bylo by jistě velmi příjemné, kdybychom nemuseli nosit těžký svazek klíčů od domu, zaměstnání, garáže atd. – nikdy by se nám nemohlo stát, že klíče zapomeneme, ztratíme... avšak bohužel protože lidé nejsou dokonalí tvorové, kteří mají vždy jeden k druhému úctu a respekt k jeho majetku, musíme se vzdát jistě pohodlnějšího života bez klíčů a náš majetek si zamykat. I za cenu toho, kolik nás to stojí nervů, když odcházíme z bytu, hodně spěcháme a nemůžeme klíče najít, i za cenu komplikací, které mohou nastat z důvodu ztráty či zapomenutí klíčů (nemožnost dostat se domů, nutnost pro klíče zajet na místo, kde jsme je zapomněli apod.), si náš majetek zamykáme, byť by pro nás bylo mnohem pohodlnější a jednodušší, kdybychom mohli druhým lidem věřit a klíče nepoužívat. Podobné je to i s právní úpravou věkové hranice pro pohlavní zneužití. Bylo by jistě krásné, kdybychom druhým lidem mohli věřit, že nemají nekalé úmysly, nicméně dítě má obvykle menší životní zkušenosti a je snáze ovlivnitelné, než dospělý člověk, který již určité životní zkušenosti má – ten jistě bude v mnoha ohledech k druhým lidem opatrnější. Dítě se teprve musí naučit rozlišovat, co je dobré a co ne, a do té doby, než se to naučí, je nutné jej chránit před jeho vlastní naivitou. Myslím si, že jako jsou všichni lidé za cenu ochrany svého majetku nuceni nosit u sebe klíče, jsou také všichni lidé nuceni se za cenu ochrany dětí před skutečným pohlavním zneužíváním jakýchkoliv – a to i ze strany dítětem dobrovolných nebo chtěných – sexuálních aktivit s dětmi pod hrozbou trestu vyhnout. Domnívám se také, že kdyby tato zákonná hranice neexistovala, děti by se velmi snadno staly pouhým nástrojem uspokojování sexuálních potřeb nejen sexuálních deviantů (pedofilů), ale koneckonců i „normálně“ sexuálně orientovaných jedinců, kteří mají na svědomí většinu zneužitých dětí.

2.13. Nejčastější uvědomované projevy pedofilie

Dále jsem se respondentů dotazoval, jak se u nich pedofilie konkrétně nejčastěji projevuje v jejich jinak běžném chování: „Heterosexuální pedofilové: * – *koukám na holčičky.když jdu do města tak jdu procházkou a koukám kde by mohly být,když jsem v blízkosti holčičky tak zčervenám a buší mně srdce.pak začnu koktat a vůbec nevím.* * – *Ano keď idem po meste snažim sa vybrat taku cestu po ktorej ide pekne dievčaťko atd...* * – *priznám sa, že občas vytváram rôzne "náhodné" situácie, aby som sa dostal bližšie k nejakej malej princezničke. Ale vždy mám oči na stopkách. Ak nie je vhodná situácia, tak sa za dievčaťom ani neotočím. Dokážem sa dobre ovládať.* * – *Když mě při cestě zaujme dítě a není to moc z cesty, tak ji upravím tak, abych se mohl podívat z blízka.* * – *Přejudu na druhou stranu ulice – ale tak, abych kolem ní neprošel (bojím se, že si "toho" dospělý všimne). Někdy na ni zůstanu nevědomě civět nebo se naopak pitomě usmívat. Když mám pocit, že mě nikdo nevidí, tak poté, co projdou se zastavím a dívám se jak odcházejí. Chodím do práce o půl hodiny dřív, jen abych mohl v 7:45 projít kolem základní školy.* * – *po dítěti se ohlédnou; u obzvlášť hezké holčičky se snažím sdílet s ní o trochu delší kus cesty, než by bylo nutné (ale jen o trochu a jen výjimečně, nejsem příznivec špehování); stejně tak si přizpůsobím cestu, když můžu jít např. kolem školky; v televizi si nenechám ujít žádný film s holčičkou v hlavní roli, pravidelně kvůli tomu prohlídávám televizní program.* * – *Otáčím se za dětmi, trasu volím podle pravděpodobnosti výskytu dětí, pozoruji děti v dopravních prostředcích.* * – *Potěší mě vždy když vidím pěknou holčičku. Snažím se jim být co nejbliž. Citově mě to naplňuje když s nějakou jsem.* * – *Chodím rád do nákupních center, kde je hodně dětí, píši knihy, kde vystupuje hodně holčiček, kreslím je.* * – *myšlenky, lítost některých odsouzených pedofilů (i když neznám pozadí), vadí mi odsouzení pedofilů na základě neúplných polopравdivých bulvárních zpráv.* * – *ohlížím se a když třeba na někoho mluvím tak se dokážu i zaseknout.* * – *Ohlížím se po dívkách, ale jsem zamilovaný do 10-ti leté dívky, uklidňuje mě pohled na ní a fakt že s sebou ošude nosím její vlas.* * – *Fantazírui o dětech, zdá se mi o nich, když projde dítě a líbí se mi tak se ohlédnou. Líbí se mi hlavně blondýnky.* * – *ohlédnu, přejudu zastávku MHD abych byl s ní delší dobu, na přechodu dávám přednost i když holka teprve přichází.* * – *Na ulici můj pohled často míří níž, než pohled ostatních mužů. Když jsou v nějaké společnosti kromě dospělých i děti, tak tíhnu k dětem a zanedbávám dospělé. Rád se dívám na filmy, kde hrají děti. Občas mám touhu se seznámovat s dětmi. S dospělými takovou touhu nemám v podstatě nikdy.* * – *Pedofilie prostoupila celou mou osobnost, čili úplně ve všem, co dělám.* * – *Na ulici se určitě rád podívám a otočím za krásnou holčičkou, záměrně projdu třeba i kolem základní školy, kde je větší výskyt*

děti, abych se pokochal krásou, v obchodě taktéž se např. děle zdržím v regálu, u kterého stojí nějaká hezká holčička... zařadím se do fronty u pokladny, která je třeba i delší, když předemnou stojí ve frontě holčička apod. **Homosexuální pedofilové:** Tyto projevy jsem ve svém životě eliminoval na minimum. Jediné, co jsem si ponechal, jsou mé myšlenky. * – občas pokukuju a lehce měním plány a směr cesty, občas se stydím komunikovat s dětmi tam, kde nepedofil by se asi nestyděl, když mám na víkend nebo na odpoledne víc možností jak strávit čas tak výskyt dětí na dané akci bývá většinou plusem na misce vah atd. A hodně si děti všímám – ať už to vyústí v to, že se mezi ně zapojím, nebo obdivuju jejich krásy, nebo že jen smutně zdálky koukám a lituju se. * – prostě se mi líbí být s dětmi, běžně se za nimi ohlížím. * – určitě si všímám kluků v patřičném věku – ale spíš v nich vnímám svého potenciálního kamaráda a sleduju, jakou asi má duši – podle tváře. * – Nerozumím...ne nepřecházím na jiný chodník, když vidím něco "hezkého", tak to prostě zaregistruji a to je celé, nechodím kanály. Nemám k tomu důvod, nenosím tričko s duhovým nápisem "pedofil", abych byl zajímavý, nemám naprosto žádné potíže se všude chovat "normálně", nechápu, proč je nám to podsouváno... * – Áno občas keď sa doma nudím tak si spravím prechádzku okolo všetkých základných škôl v meste :) za chlapcami sa obzerám často, keď sa mi nejaký páči. * – Ohlížim sa za chlapčkama někdy i změním plánovanou trasu. * – nedaoam to poznať nijako ale keď som sam, jasne ze sa pozrem za peknym chlapcekom alebo na plakaty a tak ale nikdy nie v spoločnosti. akorat moze byt ludom co ma poznaju divne, ze nemam babu v mojom veku. * – obcas vrazim do sloupu nebo vkrozim do silnice když se dívám za kutíkem cestu jsem zmenil jen párkrát* – Ohlédnu a směr cesty občas zkoriguji. Když vidím roztomilé dítě, pokusím se s ním navázat oční kontakt, usmát se, pokud se na mě podívá, nějak ho zaujmout, což ovšem není zas tak odlišné od normálního jednání dospělého, myslím. * – chovam se prirodzene, za kluky se ohlizim, pohled neskryvam – malokdo muze z bezneho pohledu poznat ze jsem BL. * – Když jde okolo hezkej kluk, tak se samozřejmě ohlédnu, zamyslím, popustím uzdu představám....pak zapomenu a jdu dál. * – Snažím se na děti se příliš ne dívat, působí mi to deprese, že "tenhle krásnej kluk se mnou žije ve čtvrti a já ho neznám, nikdy si s ním nebudu hrát". Ale např. ve vlaku se občas zakoukám na odraz nějakého kluka v okně (abych se nedíval přímo na něj) a v duchu si říkám třeba "kampak asi jedeš, ty asi nejseš z našeho města, že ne, to bych tě jinak musel znát, když jsi tak hezkej...". * – určite sa obzriem za pekným chlapcom... Ale inak nijak moc sa to neprejavuje. * – Dívám se po dětech na ulici nebo v obchodních řetězcích při nakupování. Někdy se v obchodě zdržím, pokud je zde dítě které se mi líbí. V dopravních prostředcích si sednu, abych na dítě dobře viděl. Občas navážu i kontakt s rodičem a následně i dítětem, obzvlášť na veřejnejch akcích. * – ohlédnu se za dítětem, koukám se na fotky z naší činnosti a dlouze vzpomínám co jsem s dětmi prožil. * – to neviem posudit sam. * – když slyším dětský smích, rád se zaposlouchám a usmívám se., ve společnosti dětí trávím neúměrné množství času a neuvědomuji si to, na cestách chodím kolem hřišť atd. * – Menim stranu ulice, pokud uvidim nejake zajimave ci vylozene krasne dite.“

Z odpovědí vyplývá, že v běžných situacích je většina respondentů na základě své erotické přitažlivosti motivována více si všimnout dětí ve svém okolí, otáčejí se za nimi, na ulici občas upraví směr své plánované cesty, apod., především z toho důvodu, aby se „kochali krásou“, kterou v dětech vidí.

2.14. Další obecné otázky – kvalitativně

Vztah respondentů k pedofilii

Několika dotazy jsem se snažil zjistit některé subjektivně vnímané názory respondentů na pedofilii. 3 (17%) respondentů považuje pedofilii za nemoc, 14 (39%) respondentů ji považuje za nemoc pouze za určitých okolností, 19 (53%) respondentů ji za nemoc nepovažuje. Ti, kteří považují pedofilii za nemoc pouze za určitých okolností, byli dotazováni na **okolnosti, za kterých může být pedofilie považována za nemoc.** Odpovědi uvádím: „* – Vtedy, keď človeku spôsobuje psychické problémy, keď ho "tlačí" k samovražde, keď mu nedovolí fungovať v bežnom živote. * – Pokud by někdo preferoval děti kvůli nějaké události v jeho životě – kdyby mu jeho preference převrátil nějaký negativní zážitek. Pokud je něco takového možné. * – když obtěžuje svého nositele nebo důvodně obtěžuje jeho okolí. * – Pokud pedofil nedokáže udržet realizaci své sexuality v rámci zákona nebo společenských norem, nebo pokud má problém se s pedofilií vyrovnat a trpí depresivními stavy. * – Když člověku způsobuje vážné problémy. * – pokud je spojena s nějakou jinou nemocí. * – Pokud se pedofil nedokáže srovnat s tím co je, je nemocný. Ale sama o sobě pedofilie nemoc není. * – Pokud s ní člověk není vyrovnaný, pak mu může působit nesnesitelné trápení. V tom případě bych ji pokládal za nemoc. * – Když způsobuje distres svému nositeli nebo když ten není schopen ovládat své chování a ubližuje dětem. * – Když to okolí považuje za nemoc. A nebo když má člověk potíže vyrovnat se s tím, že je pedofil, nebo když ubližuje sobě nebo okolí (dětem). * – Pokud se takový člověk nedovede s tím naučit žít a vznikají u něj deprese a jiné nevzděčné stavy. * – Nemocí či poruchou je v souhrně s dalšími dispozicemi, které samy o sobě stejně jako pedofilie poruchami nejsou, ale společně znaky nemoci naplňují. * – když k tomu jsou i další deviace. * – Nemoc je léčitelná, pedofilie ne. * – Pokiaľ danému pedofilovi spôsobuje problémy, resp. sa s ňou nedokáže vyrovnat. Ten pedofil, ktorý je s ňou vyrovnaný ju za chorobu zvyčajne nepovažuje. Osobne pedofiliu vnímam skôr ako sexuálnu orientáciu. * – když má člověk např sadistické choutky, nebo když při tom dětem ubližuje tak že trpí a mají z toho psychické problémy. * – Pedofilii zacinam považovat za nemoc v tech pripadech, kdy mi zacina komplikovat život (zivot se stava kvuli ni menecenny a podradny).“

Obecně bychom mohli říci, že člověk, který je krátkozraký (jako např. autor této diplomové práce), sice splňuje diagnostická kritéria nemoci zvané myopie, ale pokud nezažívá v souvislosti se svým stavem traumata a jiné těžkosti (nosím brýle, takže do dálky vidím, žádné nepřekonatelné těžkosti nezažívám a s tím, že nemůžu řídit tramvaje, jsem se už kdysi smířil) nebo jeho stav nepůsobí svému okolí újmu či ohrožení (auto jsem bez brýlí nikdy neřídil), a žije spokojený život, pak lze jen těžko o takovém člověku hovořit, že je nemocný (na otázku, zda jsou nemocní, obvykle lidé, kteří nosí brýle, odpoví, že nemocní nejsou, nemají-li jinou nemoc, která jim objektivně způsobuje nějaké těžkosti). Kdybych se z nějakého důvodu neuměl smířit s tím, že jsem krátkozraký, zřejmě bych u sebe myopii za nemoc považoval. Přirovnání to sice není dokonalé, ale určitou paralelu s pedofilií zde můžeme nalézt – jak jsem zmiňoval již v kapitole 1.2., pedofilie, byť je uvedena ve dvou uznávaných seznamech nemocí, nemusí být vnímána jako nemoc ani jedincem, který je jejím nositelem, ani okolím za předpokladu, že nositeli nebo okolí nepůsobí žádnou újmu. To však může být lidmi zvenčí do značné míry vnímáno subjektivně, obecně se lidé mají tendenci odlišností (pro ně někdy „divných“) obávat více, než by vzhledem k možným reálným rizikům bylo přiměřené.

V souvislosti s předchozí otázkou jsem respondentům položil i otázku, **zda by chtěli být „normální“**: „* – Ano chtěl bych založit rodinu. * – Tak určite by som asi chcel byt normalny heterosexual. Bolo by to oveľa ľahšie a aj tá motivácia a zmysel života by sa ľahšie hľadal ako teras. * – Nechcel. Obávam sa, že ako "normálny" by som stratil schopnosť vidieť v deňoch tú neuveriteľnú krásu, ktorú v nich vidím teraz. Môže to znieť čudne, ale nemenil by som. Mal som také obdobie, ale to je už za mnou. * – To neviem. Mám se rád takový, jaký jsem, nechťel bych být jiný. Už bych to nikdy nebyl já. Na druhou stranu, pokud by se dalo přeorientovat, možná by to pomohlo mnoha problémům s výběrem partnera. naopak se bojím, že bych už neměl tu přitažlivost a motivaci se k dětem chovat hezky, pomáhat jim, věnovat se jim, cítil bych se jako horší člověk asi. * – Ne. Nechci aby pro mě děti neznamenal nic zvláštního, nechci se toho vzdát. * – ne, nic jiného než pedofilií neznám, neumím si představit, že by se mi děti už nelíbily, a že bych jejich krásu vyměnil za pofidérní slib, že se mi budou líbit dospělé ženy. * – Ne – Při vyrovnávání se s touto deviací se zformulovala má povaha, jsem tolerantnější a empatictější. Méně konfliktní. Kdybych nebyl pedofil, asi bych byl horším člověkem. * – Asi bych radši zůstal pedofilem. Myslím že jako normální bych se možná taky nedokázal moc realizovat a realizace s dětmi mě teď vyhovuje. * – Ano, nemuset mít výčitky a obavy ze selhání. * – neviem, neviem ,neviem...já ani neviem, jestli jím jsem nebo ne... * – nechťel, jsem rád, že se mi děti líbí. * – Už ne, smířil jsem se s tím. Být zamilovaný do 10-ti leté je pro mě stejně jako být zamilovaný do stejné staré či starší. * – Ne, nechťel bych být normální. Mě se líbí co jsem a jsem na to patřičně hrdý. * – asi ano, za předpokladu že milovat dospělou ženu je stejně krásné jako malou dívku.... otevřelo by to cestu a nové možnosti. * – Chtěl bych si vyzkoušet, jaké je to být normální s možností se zase vrátit. Chtěl bych poznat, jaké to je být na "dostupné" objekty a zároveň taky bych rád poznal, jak se "normální" dívají na děti (zda je to stejně jako my na ženy) a na pedofily. * – Ne. Pedofilie je pevnou součástí mého "já". * – Nechtěl, protože pedofilie je moje charakteristika, Bůh mě takového chtěl. Kdyby mě takového nechťel, nelíbily by se mi holčičky. * – Ne. Už by jsem to nebyl já, byl by to někdo jiný a pedofilie zasáhne člověka do velmi velké míry a ovlivní jeho život ve všech aspektech. * – Chtěl bych být Pánembohem? Chtěl bych být dlažební kostkou nebo vánkem na louce? Prostě pedofil jsem – celkem normální pedofil. A nenormálních je na mě díky Bohu spousta věcí, tak jako na každém normálním člověku. Život je těžkej, ale kdyby to nebyl můj život, tak bych to nebyl já. * – NE, pedofilie mi tolik dala a to už bych nikdy nechťel přijít. * – Popravdě – nejsem vyhraněný pedofil, chvíle, kdy jsem vzrušený z kluků, jsou minimální, jsem orientovaný přednostně na holky dospělého věku a čím jsem starší, tím ubývá mého zájmu v tomto. Je mi jedno, jak jsem orientovaný, protože s ohledem na svou minulost nejsem s to s nikým navázat milenecký vztah. * – V současnosti již odpovím jednoznačně ne. Nemám se skutečně za co stydět, navíc bych si nepomohl konstatováním, že toho, že jsem p. "lituji", ten stav je stejně neměnný. Snažím se žít normálním životem jako každý jiný jedinec, proč bych měl něco měnit? * – Hmm řázká otázka. To, že ma sexuálne priľahujú chlapi mi nevedí no normálny by som chcel byť z toho dôvodu že by som mal oveľa jednoduchší život. Mohol by som sa oženit, založiť si rodinu, zabezpečiť vlastné bývanie, nemusel by som sa pred nikým pretvarovať a skrývať svoje sexuálne zameranie. * – Ne když už jsem se stím narodil proč to ztrácet je to krásný vidět tu krásu. * – nie, teraz mi to vyhovuje, lebo sa ľahšie poznám a rozvyjam svoje kladne vlastnosti a cítim ze som ľahší a chapavejší clovek, ako keby som bol "normalny"* – ne. přišel bych o jiný pohled na svět. tenhle mi přijde krásnější. * – Nikoliv, neznám nic jiného než život pedofila, k slovu "normální" mám spíš odpor, i kdybych měl jaksi většinovou sexualitu neměl bych myslím zájem na tom, být celkově většinový. * – obcas takove myslenky jsou, ale pouze v hluboke depresi. * – Já jsem normální jsem s tím smířený. * – Nechtěl bych se nijak měnit, protože být pedofilem mě naučilo dívat se na věci opatrněji a vždy hledat pravdu, nespokojovat se s obecnými soudy. Kdybych nebyl pedofilem, obávám se, že bych přistoupil na řadu pomluv a lží, a to bych – ze svého současného pohledu – nechťel. * – Ne nechcel, som rád za to aký som, môžem deťom pomáhať, byť im užitočný, a niečo v živote užitočného spaviť. * – Ne jak již řekl někdo předemnou na čepeku: Pedofilie my hodně dala ale i vzala, bez toho co my dala bych už nechťel žít. Nedokážu to vyjádřit lépe. * – neviem, asi bych chťel být normální, ale zase na druhou stranu si život bez dětí neumím představit. * – Som normalny . * – Ano, více štěstí v životě. * – Ne. Chtel bych zustat pedofilem, nicmene bych chtel mit moznost plnohodnotnych vztahu s detmi.“

Názory respondentů na etiologii pedofilie

Sami pedofilové zřejmě častěji než kdo jiný uvažuje nad tím, jak může pedofilie vzniknout – kde se v člověku bere. Jejich odpovědi na tuto otázku uvádím: „ *

– myslím že je to od narození. * – No může vzniknout dedičnosťou preddispoziciou. Potom negatívnym ovplyvnením pred pubertou zneužívanie ktore si to dieta buducnu moze prevziat navyky a chovanie ktore zažilo v dectve. A taktiež ak dospely muž ma vztach pubertálnym dietatom môže tam dojsť zmeteniu svojej vlasnej seualite a bude sa chovať podľa vzoru dospelaj osoby a bapodobnovat to správanie. * – Skúšal som sa späťne v myšlienkach vrátiť do svojho detstva. Hľadal som niečo, čo by ju mohlo spôsobiť počas môjho rastu. Nič také som však nenašiel. Zneužitý som nikdy nebol, takže ani v tomto problém nebude. Prikláňam sa k názoru, že je to vrodené, možno aj dedičné. * – Myslím, že je vrozená, nebo možná může vzniknout po silném vztahu s dětmi už od raného mládí pedofila. Já osobně jsem již ve školce si hrál s panenkami a měl vždycky, i v 1. třídě na základní škole blíž k dětem mladším, než k vrstevníkům. * – Myslím, že je to vrozené. * – nevím, každopádně v době, kdy to člověk ještě nemůže vědomě ani vůli ovlivnit. * – Nevím. Nejspíš je vrozená a vzniká náhodně. Nevylučuji možnost dědičných sklonů k tomuto zaměření. * – Podle mě to je vrozené. * – Je vrozená, jako všechny úchytky. * – je asi přirozená, jak už jsem řekl, asi bude záležitostí větší části lidí, kteří si to ve svém pokrytectví a honu na čarodějnice nejsou schopni přiznat. * – s tím se člověk nejspíše narodí. * – Z nedostatku milostných zážitků (nemyslím lásku rodičů) v dětství. * – To nevím. * – myslím, že je to pouze o tom, v jakém věku se komu líbí dívky... někdo kouká po 17kách, někdo po dvacítkách, někdo po dvanáctkách... * – Asi bude vrozená, i když na teorii následku zneužití taky možná něco bude. * – Vrozená, možná souhra několika faktorů (genetické dispozice spolu s vývojem plodu v době těhotenství). * – Myslím si, že je přítomná v každém člověku (viz výzkumy Freunda), jen u některých se rozvine z nějakého důvodu víc – tak, že prostoupí jejich prožívání vč. sexuality. Tito lidé se pak nazývají pedofilové. Ti ostatní mají tu vlastnost z toho důvodu, aby byli na děti citlivější – většina lidí je na děti citlivější, nazvou to "ochranitelský pud". Myslím si, že je pedofilie či dispozice k ní dána od narození i genetické vybavě člověka. * – Neznám na toto odpověď. * – Tušil bych, že je nějakým způsobem zakódovaná v DNA, z níž se v době vývoje embrya či plodu nějakou enzymatickou či hormonální cestou otiskne do struktury mozku, ale sociální prostředí pak nejspíš dost výrazně ovlivní, že se tahle vrozená dispozice projeví způsobem, který nazoveme pedofii, anebo způsobem, který tak nenazoveme. A v té DNA – nejspíš prehistorický vývoj náhodných mutací kombinovaných s přírodním výběrem, tak jako veškerá diverzita života. A podíl pedofilů v populaci se nejspíš ustálil na hodnotě, která v nějaké fázi vývoje lidstva byla vývojově optimální, stejně jako u jiných talentů a chorob. * – může být i vrozená nebo způsobená něčím z raného dětství. * – co já vím, je to vrozené. * – Pravděpodobně ji má v sobě zakódovanou každý. Myslím si, že pokud by kdokoli z nás i "vás" absolvoval falometrii, k nějaké reakci by tam určitě došlo. Existuje i v dnešní době dost "přírodních národů", kde je pedofilie naprosto normálním jevem /nebo dokonce i naopak je to povinná součást jisté části života těch lidí. A příkladů např. z Antiky existuje také spousta. Zkrátka – vše má nějakou příčinnou souvislost, definici pedofilie vymyslela v podstatě až současnost. * – Pravdepodobne sa s ňou človek už narodí, podobne ako u homosexuality. * – Jo na to by mi taky mohl někdo odpovědět.. * – je to v hlave. ako ma normalny clovek zabudovane "dievca" tak ja mam v hlave zabudovane "chlapsek" inak sa pedofil nijak nelisi od "normalneho". * – prirodny bych to k rakovině. člověk s enarodí s dispozici a pak záleží na serii korku ktorej ji v(před) pubertě pustí nebo ne. * – Můj názor je vrozenost, jako to převážně platí u ostatních sexuální orientací. Oošem zkušenosti některých lidí co znám, mohou směřovat k názoru, že pedofilie nějak může být "omuknutá" například nějakou zkušeností, traumatem v raném věku, které může způsobit celkovou sexuální nejistotu člověka. Jiné zkušenosti, zas můžou napovídat možnost dědičnosti sexuality. * – vzniká pri narozeni. * – Příroda dělá pokusy. * – Myslím si, že se s tím člověk rodí. Homosexualita je pravděpodobně určena geneticky, asi tomu tak bude i pedofilii. Třeba v nějaký výraznější vliv prostředí nebo výchovy nevěřím. * – nevzniká, člověk sa s ňou narodí. * – Může na to mít jistý vliv genetická predispozice, ale myslím že se utváří v průběhu dětství. Netroufám si odhadnout v jakém věku nebo čím je to způsobeno. * – člověk se s tím narodí. * – to neviem. * – Asi se s ní člověk rodí. Může být také získaná. * – Pedofilie je podle meho nazoru vrozena nehlede na to, ze osobne v mem pripade bych se mohl domnivat, ze jsem ji "ziskal" behem dospivani. V detstvi (masturbuji od 7 let) mne vzrusovaly pouze dívky – a konkretne starsi nez ja sam. V dospelem tele jsem videl i jistou dokonalost. Kdyz se ale pak v 15 letech me telo zacalo menit, pocital jsem k nemu velky odpor, a dokonalost se presunula na telo ditete (obou pohlavi). Zrejme, pedofilie dokud je clovek ditetem "spi" v podvedomi, a az v/po puberte se zacina projevovat. Je v tom logika. Vztah ditete k jinemu diteti nemuze byt za pedofilii povazovan.

Daší, tentokrát spíše filozofická otázka, zjišťovala, zda si respondenti myslí, že pedofilie má nějaký evoluční smysl, nebo zda je to omyl přírody či chyba v

DNA apod.: „ * – Ano určitě má, pořád se na to snažím přijít ale jednou ten den nadejde. * – Možno je to len pozostatok s minulosti vtedajšej kultury ktora bola inak nastavena. A časom sa tie normy upravovali aj vzhľadom na dlhší život. * – Ako tomu bolo minulosti a tym padom pedofilia bola normalnym javom. Samozrejme sa tomu tak nehovorilo nebol žiadny pojem. * – Očividne má. Koľko je na svete "bežných" ľudí, ktorí sú schopní obetovať pre deti celý svoj život? A čo deti z nefunkčných alebo neúplných rodín, kde chýba otec? Nemá to dieťa právo aspoň na "náhradného" ocka v podobe staršieho kamaráta? * – Nemyslím si, že je cokoliv nějaká chyba. Naopak je podle mě vše dané zákony přírody. Tudiž, co se má stát, stane se. * – Asi normální diverzita, stejně tak, jako když se narodí albín. Čím by mohla být pedofilie evolučně výhodná netuším – pro postarání se o potomky stačí rodiče. * – asi je dětem (a tím i celé společnosti) prospěšná. * – Možná by byl evoluční smysl v tom, že by byli jedinci starající se o děti. Ale nevím k čemu by pak byl mateřský pud. * – asi chyba v DNA. * – Evoluční smysl nemá. Je to chyba v mozku, možná v genech? Znáám asi tři případy, kdy je to "dědičné". * – je to vzácnost a v některých případech výjimečnost, kdy jde člověk proti proudu a má orpoti masám lidí jiné kvality (Lewis Carroll, Hans Christian Andersen....). * – to nevím. * – Podle mě ne, to se prostě v člověku utvoří během dětství. * – Možná je to hříčka přírody aby nebyl každý normální. Protože kdyby byl na světě každý normální bylo by na světě tolik normalnosti že by z toho byl každéj druhej úplně divnej. * – dle mého je přirozené mít rád dívky které jsou na začátku své plodnosti – což je někdy od 10 do 13 let. Hodnotit lásku k mladším a homosexuální mi nepřisluší, neznám to... * – Nevím, nepřemýšlím o tom. * – Jak napsala tuším Maleyová, mohlo by se jednat i o reprodukční strategii, jak si zajistit exkluzivní přístup ke genetickému fondu dané ženy po celou dobu jejího fertilního věku. * – Evoluční smysl – již jsem jej zmínil – ochraitelský pud u

mnoha lidí, jen u některých je té vlastnosti víc natolik, že jim prostoupí celou osobnost vč. sexuality. * – Hledat smysl pedofilie!? :-). Jelikož neznáme její kořeny, je zařečko odpovídat i na její zmysl. * – Evoluční smysl má nepochybně. Podobně jako všechna krásna stvoření i všechny choroby, katastrofy a kdovíco. Patří k řádu světa a je na každém, co s tím dokáže udělat. Má dokonce i nezanedbatelný smysl z čistě lidského pozitivního hlediska. * – chyba DNA. * – je to chyba přírody. * – Již to píši před chvílí – všechno má nějaký smysl, chyby příroda nedělá, to jenom my, lidé, kteří jsme sice součástí přírody, jenom si to nechceme připustit. DNA má každý takovou, jakou má, je to poněkud matoucí otázka, navíc nejsem odborník, abych v tom měl relevantní stanovisko... * – Zmysel má... keby nebolo pedofilov, mnoho detí by prišlo o dobrých učiteľov a vychovávateľov, ktorí im rozumejú a pre ktorých je šťastné detstvo ich životným poslaním. * – Nemyslím si že by měla evoluční smysl, ale ani si nemyslím že su nějaká chyba. * – podľa mna pedofiliu vytvoril Boh preto, aby sme sa mohli starat o deti s laskou a pochopením. * – vysvetlit to by bylo na dyl ale ve zkratce ji povazuji z amateřský pud který se projevuje u mužů. * – Jelikož sám definuji pedofilii spíš jako sexuální orientaci, nepovažuji ji rozhodně jako chybu, ale jako součást celku, komplexu světa a člověka. * – ano ma, stejne jako vse v prirode – nic neni jen tak. * – Všechno má smysl, jen někdy není vidět. * – Haha, studuji biologii, ale tohle opravdu netuším. Asi to nějaký smysl má, když to vůbec existuje, ale jaký, Bůh suď. Že by to byl omyl, se mi nezdá, to by jinak podle evolučních zákonů vymizelo a neudržovalo by se stále zhruba stejné zastoupení v populaci. To je ovšem v rozporu s tím, že jsem tvrdil, že to je geneticky podmíněné... Netuším, mělo by se to vyzkoumat (homosexualita taky není objasněná, a je na to větší "tlak", tak asi to ještě dlouho nebude...). * – Evoluční význam asi nemá. Nepovažuji pedofilii za chybu přírody ani omyl v DNA. Pro mě je to prostě jenom další odlišnost kterých je nespočet. Bohužel tato odlišnost sebou nese, v dnešní společnosti, řadu problémů. Stejně jako některé jiné. * – kdyby nebylo pedofilů, asi by nebylo tolik aktivít pro děti a tolik výborných knih pro děti. * – Neviem nie som odbornik. * – Kdo určuje co je normální? Kauzální vývoj organizmů? Pedofilie je nepřijemná odchylka, myslím že je to jednoduše jiné sexuální citění a dokud nezjistíme že byl někde nějaký konkrétní error ve stavbě těla, nemůžeme si být jisti. * – Karma (karmicka zkouška).“

Pocity a obavy pedofilů

Poslední okruh otázek dotazníku se věnoval podrobněji pocitům pedofilů. Na první z těchto otázek měli respondenti odpovědět, **co je podle nich pro pedofila nejbolestnější:**

„* – ztratit dítě. * – Nenaplnenie lasky. Vidiet ako ide rodinka po meste s malými detmi a ta predstava že to nikdy asi mat nebudeme. Strata dietata. * – Keď vidí, ako nejaký "normálny" dospelák ubližuje dieťaťu. To mňa osobne bolí najviac. * – Vyčlenění ze společnosti. Člověk je velmi společenský tvor a být sám je opravdu těžké. * – Život bez dětí. * – vidět trpící dítě; pokud jde o nějakou bolest vyplývající z toho, že jsem pedofil, tak mě nic nenapadá. * – Ztracený kontakt s milovaným dítětem. * – Z psychické hlediska asi náhlé neočekávané ukončení vztahu s milovaným dítětem. * – Když ublíží dítěti, které miluje. * – myšlenka, že může být ponižen před rodinou a kamarády za to, že je jiný, aniž by cokoliv zlého udělal. * – když se ubližuje dětem. * – Odmítnutí od dítěte. (Budem spolu chdit? Ne) Nebo zákaz stýkání s dítětem ze strany rodiče. Nebo falešné obvinění ze zneužívání dětí, ale to platí i pro nepedofily. * – Když ho má společnost za odpad. * – pocit, že nikdy nebude šťastný, nikdy nenajde lásku kterou by mohl opřevovat. * – Když nenajde pochopení a je mu odepřena možnost kontaktu s dětmi. * – Když přijde o kontakt s milovaným dítětem. Nebo ještě hůř, když mu ublíží. * – Nejbolestnější je nepochopení od lidí, kteří nechápou, že to, co cítím např. k Markétce, je opravdová láska. Hodně bolestné taky je, když pedofiloři zakážou stýkat se s dětmi jenom proto, že je pedofil, ačkoli doposud nic špatného neudělal. * – Co je podle tebe pro pedofila nejbolestnější? * – Netolerance společnosti. * – Jak pro kterého. Pro některého třeba něco, co s pedofilií vůbec nesouvisí. Pro mnohé je velmi bolestné hledat svou životní roli anebo se vypořádát s problémem, že žádnou udržitelnou nenašli. Pro někoho může být problém samota a absence naplňujícího citového vztahu, pro někoho celoživotní sexuální abstinence, pro někoho zasloužená i nezasloužená nenávisť, odsudky a odmítání, pro někoho výčitky, že někomu ublížil nebo že promarnil nějakou životní šanci nebo že žádnou ani nedostal, pro někoho nemožnost sdílet s někým důvěrně svůj vnitřní život a své problémy a radosti...Někoho trápí nenaplněná láska, někoho naplněná láska, někoho že žádnou lásku nezažil či nezažívá... * – přijít o dítě * – Neporozumění, vyčlenění, pocit, že je sám. * – Asi odchody těch bývalých "lasek", to vždy zabolí nejvíce, ale zároveň je v tom i naděje, že přijde někdo jiný. Bolí mě i nepochopení lidí, resp. to, že chápou jenom to, co chápat chtějí a netouží po názoru protistrany. * – Samozřejmě to, že nemůže naplnit svoje sexuální túžby s dieťatom. A potom aj fakt, že všetko krásne sa jedného dňa skončí. Aj tie priateľstvá...chlapec vyrastie a postupne stratí záujem, začne riešiť svoj život a budúcnosť v ktorom už nebude pre staršieho kamaráta miesto....a to bolí, naozaj veľmi. No a potom je tu verejná mienka a vplyv médií, všadeprítomná nenávisť a hon na pedofilov, pretože väčšina ľudí zastáva názor pedofil = znásilňovač detí čo rozhodne nie je pravda ale bude ešte pár rokov troať kým sa spoločnosť na nás začne pozerať objektívnejším okom. * – smířit se stím * – keď vidí umierat dieta, alebo keď mu niekto ubližuje. * – Neporozumění, vyčlenění, pocit, že je sám. * – Když nemůže být s dítětem, které miluje. Nebo komplikovanost toho, s dítětem být. * – videt jak mu dite roste a vzdaluje se mu * – To je individuální, nevím..... znám akorát sebe :D A pro mě je to, sledovat jak si lidi ubližuju, je mi z toho smutno. * – zavržení dítětem, s nímž měl hezký vztah, ale které uvěřilo pomluvám, stárnutí dítěte – jeho dětství mizí v nenávratnu, nebo když dotyčný nenajde v životě vůbec žádný vztah * – Že nikdy nenaplní svoje skryté sexuální túžby. * – Smrt milovaného dítěte. Zde asi není nad čím přemýšlet. Ztráta jakékoli milované osoby je asi tím nejhorším. Milované myslím opravdovou lásku. * – to že ví že nikdy nebude moct své túžby realizovat, a že ho bude vždy většina společnosti odsuzovat * – neviem * – sex, z racionálního hlediska to není nejdůležitější na světě ale bolí to * – Pro me je treba nejbolestnejši to, kdycz vidim prekrasne dite, mohu se na neho divat jen nekolik vterin a s jistotou vim, ze ho v zivote jiz nikdy neuvidim.“

Poté jsem se respondentů dotazoval, **po čem v životě nejvíc touží:** „* – Mít hodně dětí. * – Po rodine po laske. * – Po tom, aby som už nemusel skrývať, kto naozaj som. A po malej kamoške. :) Tá pretváarka a neustála ostrážitosť ma občas riadne vyčerpávajú. * – Nebýt sám, žít s někým, koho bych miloval a kdo by mě miloval. * – Najít si nějakou činnost, při které bych mohl být v kontaktu s dětmi. Mít "kamarádku" a jinak žít "normální" život – i když zas tak moc normální ne, většina lidí v naší společnosti se bohužel podle mě nechová moc dobře. * – jsem spokojený s takovým životem, jaký žiju; rád bych vidal děti trochu častěji, ale to

není nutné; kdyby se mi někdy nějakou shodou okolností povedlo nějakému dítěti nějak pomoci, bylo by to super, ale to jsou asi nereálné ambice. * – Je víc věcí po kterých toužím, nedokážu vybrat tu nej. * – Po pěkném vztahu s holčičkou. a potom abych měl nějakou vlastní (i neovlastní) kterou bych mohl vychovávat od malicka až do dospělosti. * – Po klidném životě, mít děti, mít práci. Prožil jsem teď totiž šest let plných malérů.. * – po spokojeném životě. * – Mít rodinu a hodně dětí. * – Po dlouho trvajícím vztahu s dívkou, později ženou. * – Po lásce a porozumění. * – oboustranný naplněný vztah plný romantiky... pláž někde daleko od lidí, já, ona, píseň... sluníčko. Nebo horská chata, krb, já.. ona. * – Žít tak, abych se za sebe nemusel stydět. Dávat dobrý příklad. Přibližovat se k Bohu. * – Po velké spokojené a skvěle fungující rodině s mnoha dětmi. * – Po oboustranném partnerském vztahu – mít manželku, rodinu a děti. * Po větší toleranci ze strany společnosti. * – Ted' už spíš po zázraku, než že bych měl realistické plány, pro které bych dokázal něco udělat. Snad že někdy v životě přece jen zažiju chvíli, kdy si řeknu – kvůli ní mělo smysl celý ten zkurvenej smutnej život vydržet. Snad že někdy narazím na kluka, kterej bude rád, že jsem na něj na tomhle světě počkal a nevzdal to. * – Po životě s kutiky. * – Protože žiju v bídě, stačí mi jen jedno jediné – abych měl tolik peněz, abych se mohl najíst, a abych byl i nadále aspoň trochu zdravý. Víc mít nemusím. * – Po životě s tím, co o to skutečně stojí /ted' – snad – jednoho takového mámi, po klidném, rodinném prostředí v jeho přítomnosti, abych mu mohl z celého srdce dokázat, že si jeho důvěru zasloužím. * – Byť s chlapci či možno nejčastěji, aby ma mali radi a aby som v priateľstvách s nimi našiel svoj zmysel života. Ak dokážem urobiť dieťa šťastným, nič viac ku šťastiu nepotrebujem. * – Mít dítě. * – po tom, aby som detom mohol davat lasku, venovat sa im a pripravovat ich na zivot. * – po smrti, po kutikovi a abych mu neublížil. * – Mocht se nějak věnovat dítěti, nejlépe takovému, které potřebuje, aby se mu někdo věnoval. * – po spokojenem zivote obklopen detmi, s mym klucikem (i když treba už dospelym) vedle sebe. * – Dožít život, s myšlenkou že na sebe můžu být hrdý. * – Mít malého kamaráda, kterému budu moci říkat, jak moc ho mám rád, a který bude totéž cítit ke mně. Bude o mně všechno vědět a nebude mu to vadit, nebude zneužívat mé lásky k němu, budeme si naprosto upřímní a vždycky budeme stát při sobě. * – Po vlastnej rodine a vlastných deťoch. * – Milovat a být milován. Nedokážu si představit život bez dětí. To co jsem prožil už ve mě navždy zůstane. * – abych dokázal dát dětem vždy to co zrovna potřebují, být jim dobrým rádcem, vedoucím, kamarádem, to aby byly šťastné. * – po lásce s detmi. * – zbavit děti bolesti, k tomu je potřeba změnit svět. * – Po plnocennem vztahu s dítětem.“

Další z dotazů se zajímal o to, co respondenty nejvíc trápí: „ * – že nemohu být se svojí láskou. * – Že som si neskoru uvedomil čo som v živote všetko mal než som to stratil. A mat už asi nikdy nebudem. * – Že musím denne klamať a hrať. * – Samota. * – Samota. Pociť bezvýchodnosti. * – trápí mě to, co trápí děti – hlavně asi týrání dětí (včetně systémového – narvané děčáky, zacházení s dětmi po rozvodu rodičů, lehkovázne reformy školství); jinak z mé pedofilie žádné moje vlastní trápení nevyplývá. * – Asi to, že se musím stále přetvařovat (hrát si na heterosexuála /ty jo, kluci, kounte, ta má kozy!), předsudky ve společnosti mi nedovolují svěřit se lidem ve svém okolí. * – že ted' nemám žádný vztah s holčičkou. * – Sociální nejistota, deprese, úzkosti. * – že mě nic pořádně nebaví. * – že některé děti nemužou prožívat krásne dětství. * – Že už mě odmítlo 35 dívek a to je mi 17 let. A že si nejsem jistý jestli ta 36tá mě bude chtít, když je jí 10. * – Ted' práce a peníze. * – přijde mi nefér, že se musím bát kdy mě někdo napráská nebo chytne... nikdy jsem nikomu neublížil a morálně mám zcela čisté svědomí. Ať chytají ty co vydírají, kradou a zabíjejí.. né ty kteří upřímně milují a chtějí být milováni... nikomu neublížuji, není fér se bát a skrývat...! * – Že se musím neustále kontrolovat, jak mé jednání působí. Že někdy nemůžu dát citům a slovům volný průběh. * – Že jsem ublížil. * – Nejvíc mě trápí nepochopení od společnosti, ale také to, že bych si moc přál prožít zbytek života s Markétkou, na kterou už 4 roky čekám, a ona mě jednoho dne naprosto lehce odmítne... * – Netolerance společnosti. * – Život, kterej se moc nepovedl a utekl tak nějak naprázdno a do ztracena. I když zas tak úplně marnej ani pokaženéj nebyl. Samota – sice plno přátel, ale málo obcerstvujici lásky a málo skutečné důvěrnosti a porozumění. Tedy ne málo, ale nedostatek. * – aktuálně mé vztahy s ostatními* – Myslím, že je víc než jasně vidět, že jsem životně nebyl příliš úspěšný, nedosáhl jsem toho, co jsem chtěl, trochu mi vadí, že se nekomarádám s žádným klukem, hodně by mi to prospělo, život by měl pro mě větší cenu. * – To by se snad dalo vytušit z té otázky o "bolesti", jinak asi to, co každého – strach z nemoci, bídy, stáří... * – Momentálně nič ale v obdobíach keď som sám a nemám možnosť sa s chlapcami stretávať mám pocity úzkosti, zbytočnosti a bezradnosti + všetko to, čo som spomínal o 2 otázky vyššie. * – Že nemůžu vyjádřit svou lásku a každéj nás automaticky odsuzuje a bere nás za někoho kdo zneužívá děti. * – keď milovane dieta nevie ze existujem, alebo si vedomujem veceľa prekazok ktore stoja pred realizaciou mojho sna. * – že každý koho si oblíbím nebo zamiluju špatně skončí. * – To že se tak dětem zatím věnovat nemohu. * – v soucasnosti temer nic. * – Sledovat jak si lidi ubližuju, je mi z toho smutno. * – společenská blbost obecně, ale i moje povaha (jsem hrozně submisivní a neprůbojný), v poslední době však hlavně nepochopení mých rodičů. * – Že nikdy nenaplním svoje sexuálne túžby, viem znie to sebecky, ale je to tak, trápí ma to a je mi to lúto... Ale nemyslím na to a žijem si fajavno :) * – Samota, ac se to z dotazníku nemusí zdát, moje kontakty s dětmi i okolím jsou velice omezeny. Nikde nemůžu říct kdo doopravdy sem a musím se podle toho i chovat. V kontaktu s dětmi občas jsem ale není to úplně ideální. Chybí mi hlubší vztah s dítětem. Navíc se musím hlídat aby moje chování nebylo příliš nápadné. * – naladění společnosti, to že jsem zatím nedošel tak daleko abych se svěřil svým blízkým a známým. * – svět, lidé. * – dětské utrpení, někdy že jsem pedofil. * – Neuskutecneni sve touhy.“

Další otázka směřovala k obavám respondentů, čeho se nejvíc bojí: „ * – že nikdy nebudu mít děti. * – Že mi zničia život bez toho že by som niekedy v živote niekomu ublížil. * – Že nenájdem v životě štastie... * – Že bych opravdu vědomě dokázal ublížit dítěti. * – Problémů s policií – přestože ted' nic nezákonného nedělám, tak se i na běžných veřejných serverech občas objeví nějaké nahé dítě. Bojím se toho, že to si to někdo vyloží špatně, vyhodí mě z práce a bez nějakého rodinného či materiálního zájmu nedopadnu moc dobře. * – že budu prozrazen, nebo že mi policie bude prohledávat pevný disk. * – Že se Danuše něco stane. * – Možného napadení kvůli pedofilie při práci s dětma. * – Asi budoucnosti, jak to všechno bude. * – všeho zlého na tomto světě. * – sám sebe. * – Že mě odmítne, nebo že mě odsoudí její rodiče. * – Že ztratím svou lásku, a taky jestli nezanechá moje dřívější selhání nějaké následky na mojí neteři. * – že někdo prokoukne kdo/co jsem a cíleně mi ublíží – ať už v dobré víře nebo ze zlosti, pomsty, omylem... * – Že selžu a ublížím dítěti. Že zklamu něčí důvěru. * – Že nedosáhnou toho, po čem toužím. * – Bojím se, že někdo mi bude chtít zničit život jenom proto, že něco cítím, a vůbec nebude přihlížet k tomu, jak jsem se doposud choval. * – Netolerance společnosti a jejich projevu. * – Že se nic nezmění k lepšímu – ani v mém životě, ani ve společnosti. * – nevíím. * – Budoucnosti – bezdomovectví. * – Upřímně ...blbosti lidí, bez paušalizace, bez ohledu na jejich orientaci, to znamená i např. té mé vlastní... * – že sa to o mne preváli a ostaneť nepochopený – rodičmi, priateľmi, chlapcami. * – že tendle dotazník nikdy neskončí. * – ze ma ludia nepochopia takeho, aky som. * – že ublížím vědomě dítěti. * – že takové cíle nebudu moci nikdy naplnit, nepovede se mi to, nebudu mít tak vopodstatě ani žádný smysl života. * – budoucnosti. * – Že to o mně

někdy zjistí mí blízcí, o kterých vím že se s mojí odlišností (to je jejich pohled, já si připadam normální) nevyrovnaají, a odsoudí mě kvůli svým předsudkům. * – Velmi stručně – že nikdy nepoznám lásku (jako bojím se samozřejmě mnohem víc jiných věcí – že zničím planetu během této generace, že budou války apod., ale v souvislosti se svou orientací je to prostě strach, že nikdy nebudu mít žádného milovaného kamaráda a můj smysl života se nenaplní). * – Že sa to omne okolie dozvie. * – Veřejného odhalení a veřejného zavržení. Teda je to trochu v rozporu s tím co právě dělám, ale doufám že tenhle bude sloužit opravdu jen pro pomoc ve výzkumu a poté třeba i řešení některých problémů. * – toho že mě tito lidé nepochopí a odsoudí a zavrhnout, že se se mnou nebudou chtít bavit a já zůstanu sám. * – odhalenia. * – že už nikdy nevidím žádné dítě. * – Vezeni.“

Jedna z posledních otázek dotazníku se zajímala o to, **co si respondenti myslí, že obecně nejvíc trápí pedofily:** „ * – že nemohou trávit čas se svojí láskou. * – Nemožnosť mat vzťah s dietatom. Zmysel v tomto v živote. * – Že nemôžu otvorene povedať, čo cítia k deťom? * – Predčasná odsudzovanie pedofilů. * – Prípadná samota, absencia detí v živote, nepochopení, strach z prozrazení nebo sěhání, nemožnosť sexuální realizace. * – kromě toho, co trápí děti, asi samota, která může vždy přijít, a touha po vztahu, který nemusí přijít nikdy. * – Nevím, já jsem jen jeden. * – Když není zrovna žádný vztah s dítětem. * – Odsouzení společnosti, nenaplněné lásky. * – to nevím, asi jejich odlišnost. * – když se ubližuje dětem. * – Že nemají partnerku. * – Určitě odsuzující postoj většiny lidí a nemožnosť si v klidu povídať o svojí deviácii. * – vědomí, že nikdy nebudou úplně šťastní... nicotná podstata takového života... nulová cena života... * – Obecně asi negativní postoj společnosti, nutnosť se neustále skrývať, náročnosť nalezení pochopení. * – Vztah veřejnosti k nim a zákaz dobrovolných sexuálních aktivit s dětmi. * – Nepochopení od společnosti. * – Co nejvíc trápí pedofily? * – Netolerance společnosti. * – nevím. * – To nevím, to je třeba se zeptat jich. * – Nepochopení nás jako takových, podezírání, neochota naslouchat jiným, než těm "správným" názorům. Proč to nepřiznat – platí to i o nás, např. i na BL fórech se často setkávám s názory, s kterými bytostně nesouhlasím. Je to o dialogu mezi ošemi stranami. * – nepochopenie zo strany okolia a spoločnosti. * – nevím nevidím do hlavy ostatním pedofilům každého trápí něko jiného asi jako vi mi někeňte co nejvíc trápí heterosexuali. * – nerealnosť pri stretavaní sa s detmi, rozne obmedzenia a pohľady, ktore ti dávajú najavo, ze tu niesy vítany v prítomnosti dietata. * – to že nemajú nikoho k sobě, žádné dítě ktore by mohly milovat a pečovat o něj. * – často jsou to myslím obavy, nejistota, zda v přítomnosti dítěte neselžou a tak celkově nejistota být v kontaktu s dětmi. A druhou obavou je veřejnost, její názor, v které pedofil nemůže žít upřímně, otevřeně, musí se skrývať. * – to ze jim nebyva umožňovano videt sveho milovaného/svou milovanou casto, pripadne vůbec. * – Spoustu z nich jsou to oni samotní. * – odsouzení společnosti, hysterické výjevy v médiích, Lži, zmanipulovaná veřejnost, bránění v kontaktu s dětmi, neustálý strach, že si někdo něco vykonstruuje. * – Že sa to o nich okolie dozvie... * – Hodně zde bylo už řečeno. Neinformovanost veřejnosti, špatné používání slova pedofil v médiích, malá dostupnosť informací přímo pro pedofily. * – nevím, možná to co mě, možná něko jiného. * – to nevím. * – že jsou pedofilové. * – Bezradnosť.“

Smysl života pedofilů

Zřejmě každý člověk někdy přemýšlel nad smyslem života, který žije. Jaký ale může mít smysl života člověk, který cítí erotickou přitažlivost k dětem? Přitom bez určitého smyslu života by zřejmě mnoho lidí nemělo chuť žít. I sami pedofilové prostřednictvím svých vlastních odpovědí tak mohou získat určitou inspiraci, co by pro ně mohlo být náplní a smyslem jejich života. Nejdříve jsem se respondentů ptal, **o co by mělo pedofilům v životě jít:** „ * – pomáhat dětem. * – Byť napomocny k detom ktore to šťastie v živote nemaly na rodičov a pomahat im a viesť životom. * – O to, aby svoj život obetoval pre deti. Aby nikdy nemyslel len na svoje uspokojenie, ale aby myslel na dobro detí. * – Žít užitečný život jako každý člověk. * – Kromě toho, o co by mělo jít všem – chovat se slušně a ohleduplně k ostatním lidem a přírodě, musí zajistit, že nebude pro děti nebezpečný. * – prospívať dětem, nebo jim alespoň neškodit a taky trochu usilovat o vlastní štěstí – jak si ho kdo představuje, je individuální. * – Nevím. * – O to samé jako jiným lidem. * – O to, jak využít svou úchytku pro štěstí svého okolí a tím i pro štěstí své. * – nějak žít a přežít. * – nezneužívat děti. * – O vážný vztah s jakýmkoliv člověkem, třeba i s dítětem. * – O štěstí dětí, a jejich spokojenost. * – užít si ho na maximum, když už je tak hrozně zkurvenej. * – Ukazovat, že pedofil nemusí dětem ubližovat a může jim být v mnohém prospěšný. * – O pomáhaní druhým, především dětem a dalším pedofilům. * – Udělat svět lepším, prospět nějak dětem, ale třeba i komukoliv jinému, ostatním lidem. Snažit se o dobro, konat dobro. * – O to, o co jde všem normálním lidem: být kvalitním člověkem, který po sobě něco užitečného zanechá. * – Obecně o totěž, jako ostatním lidem. Jak najít důstojné místo na světě, kde by mohli žít k prospěchu svému i ostatních. A většině by asi mělo dojít, že bez dětí to moc nepůjde. * – nevím. * – Aby prožili šťastný život, naplněný radostí. * – Prosadit se (nemyslím pracovně), dokázat, že nejsme tak špatní, jak se o nás vypráví, pomáhat těm, které máme nejraději – dětem, ale nejenom jim, pochopitelně. * – o dobro a šťastný život detí. * – každej by měl jít za svým cílem pokud je to legální cesta. * – o stastie dietata a jeho krasne detsvto. * – o štěstí dětí. * – Dosáhnout určité míry štěstí, a to pak nejlépe v kontaktu s dítětem, činností pro děti. Ano je důležité, aby pedofilové, kdo jiný, prosazovali určitou názorovou objektivitu v problematice pedofilie, ale v individuálním životě to není to zásadní. * – o spokojeny život, který by byl prosperny nekomu jinemu (detem). * – Žít pro děti. * – O to, aby byl něčím prospěšný – aby přispěl k osvětě ve společnosti, aby se zasadil o práva dětí, aby dětem pomáhal, dával jim dobrý příklad a chránil je, aby je (třeba v oddílu) vychovával ve slušné lidi. * – Ako najlepšie pomôcť deťom. * – O to co ho naplňuje, samozřejmě né z hlediska sexuálního. Každý má za cíl něco jiného. Někdo chce obětovat svoji lásku konkrétnímu dítěti, někdo chce být přítomen ve společnosti dětí. Jsou pedofilové kteří chtějí pomáhat třeba rodinám s dětmi, který se dostali do problémů. Může učít děti na škole dívat se jak vyrůstají a pomáhat jim. Je toho hodně co může pedofil dělat. Měl by si hlavně vybrat co naplňuje jeho samotného. * – neubližít dětem, aby děti byly šťastné. * – o rozvoj dětí, v dětech je budoucnost a změnou jejich generace můžem dosáhnout zmeny v dalších generacích a tak trvalé změny lidí k lepšímu. * – Zprijemnit detem jejich detstvo.“

Poslední otázka byla velmi podobná a pídila se po tom, **jestli pedofil může mít nějaký smysl života, případně jaký:** „* – že mohu pomáhat dětem. * – To sam nevím v tehle společnosti již asi žádný jen žít z dna na den a pomáhat detom akymkolvek sposobom. * – No jasné, že může. Zmysel je taký, ako si my určíme. Každý je podľa mňa strojom vlastného šťastia. * – Cíl každého života je smrt. Člověka dělá šťastného cesta, nikoliv cíl. Mohl by jej najít při práci s dětmi. * – Pomáhat dětem. * – pomáhat dětem – i když je to ideál a ne každému se povede. * – Náš život sám o sobě smysl nemá, my mu musíme dát smysl svými skutky. * – Může pro mě osobně má můj život smysl toho že bych chtěl pomáhat dětem* – Určitě. přišli na to pánové Andersen, Foglar, Carroll... Je třeba sexuální energii transformovat do něčeho, co učiní druhé (nejlépe děti) šťastnými. * – být prospěšný. * – smysl je jeden velikej a to jsou děti. * – Pokud se mu nepodaří výše zmíněné, snad jen žít správný život, aby ho Bůh vzal xobě. * – Ano. Může hledat smysl v přátelství s dětmi, práci s nimi, může pro ně psát knížky a vymýšlet hry. * – snad jen to, že může učinit šťastnou nějakou dívku... jinak obecně takový život stojí za starou bačkoru. * – Může, je na každém pedofilovi, aby si jej našel. * – Ano, může, snažit se prospět dětem. * – Asi podobný, jako smysl života ostatních lidí. Naplnit svůj život – snad to nějak souvisí s láskou, snad se štěstím, snad s užitečností, snad se sebenalezením a sebevyjádřením. A opět – dětem se při naplňování toho smyslu lze jen těžko vyhnout. I když samozřejmě hlavní smysl může člověk bez ohledu na svou orientaci najít klidně i v něčem jiném – vědě, politice, umění, budování, nějaké službě či třeba v samotě a rozjímání či meditaci... Žádný pedofil není jen pedofilem. * – Může minimálně kariera. * – Určitě, pokud se pozitivně věnuje dětem nebo jiným činnostem. * – Každý máme nějaký "úkol", nějaké poslání, bez toho bychom zde nebyli... * – Zmysel vidím práve v tom deti viesť, pomáhať im, učiť ich, byť im vzorným príkladom. * – Smyslem našeho života jsou DĚTI. * – zmysel podľa mňa je ten, ukázat ľuďom, že pedofil rozumie detom lepsie ako ktokolvek iný a pomáhať im starať sa o ne a venovať im svoj čas. * – pomoc dětem. to aby s etu cítili dobre a měli krásné vzpomínky na dětství a mohli tak vychovávat i své potomky. * – Děti, koneckonců cí život má smysl bez ohledu na sexualitu. Každý se musí se svým životem vyrovnat, i se všemi komplikacemi, a pedofilie se může stát takovou komplikací. Já věřím, že pedofil může žít nějakým způsobem pro děti, může to zoládnout, může jej to naplnit určitým štěstím. Jsou i další cesty, u žádné z nich osobně nevidím to, že by pro mě směřovaly ke štěstí. * – Žít pro děti... * – Vždy má smysl život člověka, když za ním zůstane něco dobrého. Speciálně pro pedofily to, co jsem zmínil výše – když pomůže aspoň jednomu dítěti (asi nejčastěji prostě tím, že s ním kamarádí), má jeho život smysl navíc nejen pro okolí, ale i pro něj samotného. * – Pomáhať deťom, nájsť nejaký spôsob ako im pomôcť, aj keď len jednému, je to už niečo! Každý maratón začína prvým krokom. * – Určitě může. Pomáhat jakýmkoli způsobem dětem. Tedy nemusí jít ani o pomoc, prostě se nějakým způsobem angažovat v jejich životě. * – žít pro děti, život pedofila má smysl tehdy když je v pohodě, když ho nikdo neodsuzuje a když svou orientaci zvládá a je s ní vyrovnaný. * – to ma každý sam, nie je unyverzalna odpoveď. * – myslím že život nezneužívajícího pedofila má kladný vliv na děti, samozřejmě úměrně k zkušenostem a chápání onoho pedofila. * – Zivot pedofila ma podobny smysl,jako smysl života vetsiny ostatnich lidi.“

2.15. Závěrečný komentář

Měli jsme v této části práce možnost nejen kvantitativně vyhodnotit základní životní data, názory a postoje určité malé skupiny pedofilně zaměřených lidí, ale mohli jsme také prostřednictvím jejich odpovědí nahlédnout na to, co je trápí, jak vnímají svůj život, možnosti i omezení, které jim jejich odlišně zaměřená sexualita přináší.

Je na každém z nás, jaký k těmto lidem zaujmeme postoj. Pokud je budeme odsuzovat předem jen na základě toho, co cítí, nikdy se nám s tím, co cítí, neshodí. Pokud se nám neshodí, budou se muset celý život před námi jen přetvařovat, a tím trápí, a nebudeme vědět prakticky nic o tom, co uvnitř sebe prožívají, zda nemají nějaký problém, například se sebeovládáním nebo myšlenkami na sebevraždu. Měli bychom proto mít na paměti: I náš syn, vnuk, kamarád, manžel, soused, partner, známý se může/mohl narodit jako pedofil. I náš syn, vnuk, kamarád, manžel, soused, partner, známý může být respondentem v tomto dotazníkovém průzkumu, jen to o něm nevíme. Co znamená, že je pedofil? Především to, že se bez vlastního přičinění zamilovává do dětí – dívek nebo chlapců, cítí k nim nejenom fyzickou přitažlivost, ale i lásku – pokud je se svou deviací srozuměný, pokud je o ní informovaný, většinou si dobře uvědomuje a ví, že by mohl nevhodným chováním nebo sexuálním kontaktem dítěti ublížit. Z podstaty toho, co cítí a vnímá (dětí se mu líbí, vnímá jejich krásu), dítěti ublížit nechce. Naopak touží tomu dítěti nějak prospět, rozesmát ho, obohatit, mít s ním pozitivní vztah – to pro něj může být životní energií, smyslem života, radostí. Člověk, který si uvědomuje, co všechno by mohl ztratit v okamžiku

pokoušení, kdyby svým fyzickým touhám podlehl, má velkou motivaci odolávat jakémukoliv pokoušení po celou dobu svého života. Měl by však být alespoň minimálně teoreticky připraven – člověk, který ani neví, že má sexualitu zaměřenou směrem k dětem, se může dostat do podobné situace, jako kdybychom zcela neinformovaného neplavce vhodili bez předchozího upozornění do hluboké vody.

Setkal jsem se osobně již s mnoha pedofilně zaměřenými muži. Setkal jsem se dokonce i s rodinami jejich „lásek“ – s maminkami i otci dětí, do kterých se zamilovali, i těch dětí, se kterými jen kamarádí. Dokonce se rodičům svých „lásek“ se svým „problémem“ svěřili. A odsouzeni nebyli. Dokonce naopak, mnozí z rodičů jsou rádi za důvěru, kterou jim dotyčný „rodinný přítel“ projevil. Někteří z nich to dokonce chápou i pozitivně – že si mladý dospělý muž na jejich dceru chce počkat, a nijak jim to nevadí, ba naopak. Čím to je, že takto dokážou reagovat i rodiče dětí? Někteří lidé si možná pomyslí, zda jsou takoví rodiče vůbec psychicky zdraví, když dovolí, aby pedofil mohl kamarádit s jejich dítětem. Většinou je to ale tím, že s dotyčným člověkem měli dobré zkušenosti už z minulosti před svěřením – a ani po svěření neviděli žádný důvod, proč by měli svůj pohled na něj měnit. Takovým lidem jistě budou dotyční pedofilové vděční, a tím spíš se budou snažit nezklamat projevenou důvěru. Neboť to je téměř to nejcennější, o co jim může v mezilidských vztazích jít a o co by mohli mávnutím kouzelného proutku přijít, kdyby udělali ve vztahu k dětem nějakou závažnější chybu.

Nikdo z lidí však není bezchybný, takže i pedofil občas chybu ve vztahu k dětem udělat může (ostatně stejně jako my „normální“) – v takovém případě je třeba vždy zvážit skutečné následky toho, co udělal, aby případný trest nebyl zbytečně přehnaný.

Jsou ale známy i případy, kdy pedofil nic špatného neudělal, a přesto byl v podstatě „potrestán“ – bylo mu zakázáno přicházet do kontaktu s dětmi jen na základě toho, že riskoval a nedržel to, co k dětem cítí, v naprostém utajení. Doufám proto, že v tomto smyslu moje diplomová práce nikomu z těch, kteří mi svěřili svoje intimní pocity a zážitky, neublíží. Je to 36 statečných mužů. 36 odvážných lidí, kteří vyplnili můj dotazník a kteří jistě chtěli upřímně ukázat, jak se věci mají. Lidé jsou to sice různí, ale je to jako všude jinde. Přemýšlejme o tom, co se nám svými odpověďmi a myšlenkami snaží sdělit. Ano, nemusíme s některými jejich názory nebo postoji souhlasit, můžeme mít u některých třeba i oprávněné obavy, na druhou stranu i tito lidé mají možnost svoje názory i obecný přístup k některým otázkám praktického života i přístupu ve vztahu k dětem přehodnotit. Stejnou možnost však máme i my ve vztahu k nim.

V souvislosti s podrobným a obsáhlým dotazníkem a uveřejněním odpovědí jednotlivých respondentů mě také napadlo, že někteří pedofilové mohou to, že jsou na veřejnost vynášeny jejich soukromé prožitky, vnitřní myšlenky, i konkrétní aspekty jejich reálných vztahů s dětmi, vnímat negativně, protože to může vést k větší podezřívavosti rodičů, kteří si o konkrétních projevech pedofilů, jejich myšlenkách a názorech, přečtou. Na druhou stranu si myslím, že je důležité ukázat, jak se věci opravdu mají – protože cestu ke změně přístupu veřejnosti k pedofilně

zaměřeným spoluobčanům vidím jediné skrz pravdivé poznání skutečnosti. Že změny nejsou v některých případech úplně snadné, ukazuje např. i snaha astronomů Mikuláše Koperníka a Giordana Bruna, kteří v 16. století tvrdili, na rozdíl od římskokatolické církve, že Země není středem vesmíru. Víme, že Giordano Bruno byl za svůj názor inkvizicí upálen a knihy Mikuláše Koperníka, který tvrdil v podstatě to stejné, byly církví oficiálně zakázány. Od prvního vydání Koperníkových knih trvalo pravdě přes 300 let, než se dostala ke slovu – knihy byly ze seznamu zakázaných děl vyňaty až v roce 1835! Přitom dnes považujeme za zcela samozřejmé, že Země není středem vesmíru (Wikipedie, 2012).

Naštěstí dnes už nehrozí trest smrti upálením, jako to bylo za dob Giordana Bruna. Nicméně lidem, kteří svoje erotické zaměření k dětem přijali za své a netají se s ním za každou cenu, ale i lidem, kteří se těchto lidí zastávají a svým způsobem je obhajují, mohou určité komplikace vzniknout. Doufám proto, že data získaná touto diplomovou prací povedou k větší vzájemné otevřenosti a naslouchání z obou stran pomyslných barikád, abychom nakonec vskutku zjistili, kde se pravda skutečně nachází.

Je také třeba si uvědomit, že lidé s odlišnými sexuálními preferencemi dnes a denně dál přicházejí na svět. Nejdříve jsou malými miminky, nad kterými se rozplýváme v kočárku, hrajeme si s nimi, přejeme jim jen to nejlepší a aby v životě zažili co nejméně těžkostí. Pak začnou chodit do školky, později do školy, a stále to mohou být roztomilí kluci, kteří svým rodičům dělají jen radost. Přijde ale puberta a mladý jedinec si najednou začne všimnout, že se mu líbí něco, na co ho nikdo předtím neupozorňoval, že se mu může líbit. Začne se u něj rozvíjet sexualita – v masturbačních fantaziích se zcela přirozeně objeví osoby, na něž je jeho sexuálně motivační systém nastaven. Může mít výčitky svědomí, zároveň ví/cítí, že se s tím nemůže nikomu svěřit – bojí se odsouzení, protože sám vnímá, jak společnost podobné jednání, které si představuje ve fantaziích, tvrdě odsuzuje. Reálně ale nechce nikomu ubližovat, byl tak vychováván a není pro něj představitelné, aby realizoval to, co si ve chvílích vlastního sebeuspokojování v mysli představuje. Zároveň vnímá, že se mu děti mimořádně líbí, že cítí radost, štěstí a naplnění, pokud s nimi může navazovat vztahy – kamarádit. Děti ho obvykle mají rády a lidé si ho cení: „On to s dětmi umí.“ V jeho mysli však panují pochybnosti: „A řekli by to stejné, i kdyby věděli, co ve skutečnosti k dětem cítím?“ Tou skutečností je erotická přitažlivost. Když se pak naskytne příležitost mít nějakého staršího důvěrného kamaráda, tehdy možná úplně poprvé zapřemýšlí, jestli by se mu s tou skutečností nesvěřil. Zároveň se ale strašně bojí. Čeho? Odsouzení. Za co? Za to, že se mu líbí děti. Doteď se jej lidé nebáli – začnou se ho bát, když se jim svěří? Nebylo by tedy lepší se těm lidem nikdy nesvěřovat? Ale to by znamenalo celou dobu hrát před nimi hru na přetvářku...

Zřejmě si ani pořádně neuvědomujeme, co takový člověk může zažívat při uvažování o možnostech a východiscích, které má. Avšak nezapomeňme: Odsoudit je vždy snadnější než snaha pochopit a milovat člověka takového, jaký je.

3. Výzkumná část práce – kvalitativně-kazuistická

Cílem této části diplomové práce je podrobněji a hlouběji nastínit život a pocity nekriminálních pedofilů prostřednictvím jejich vlastních životních příběhů.

Původně zamýšlel uvést několik kazuistik nekriminálních pedofilů – plánoval jsem přibližně tři kazuistiky homosexuálních a tři kazuistiky heterosexuálních pedofilů, buď formou osobního rozhovoru, nebo rozhovoru na dálku pomocí online komunikačních prostředků (ICQ, chat), nebo též emailem s následnými doplňujícími dotazy, případně i jen formou textu, která dotyčný sám sepíše. Nakonec se mi podařilo dojednat spolupráci se čtyřmi pedofily – třemi heterosexuálními a jedním homosexuálním, bohužel však na samotnou realizaci vytvoření kazuistik nakonec z různých důvodů, které dále uvádím a které jsem nemohl ovlivnit, u dvou z nich nedošlo. Zůstaly tak k dispozici pouhé dvě kazuistiky heterosexuálních pedofilů, což je dle mého názoru škoda, protože podrobnější kazuistika homosexuálního zástupce z řad nekriminálních pedofilů mi doposud stále chybí.

Spolupráce při vytváření kazuistik i domlouvání jejich vytvoření byla komplikovaná z mnoha důvodů. Pravděpodobně největší díl komplikací přináší fakt, že každý z potenciálních probandů vedou poměrně intenzivně svoje vlastní životy, a ty jsou pro ně mnohem důležitější než účast v kvalitativním výzkumu – zmínění dva ze čtyř pedofilů se nakonec ke spolupráci a vytvoření kazuistik nedostali právě z osobních časových důvodů. Vliv má také určitá skepse a zároveň strach, dle slov jednoho potenciálního probanda „komu nebo čemu tím pomohu?“ a „akorát tím zbytečně riskuji a odhaluji se“. Musím však vyjádřit určitou naději do budoucna – je možné, že se časem najde více jedinců, kteří budou ochotní spolupracovat na vytváření podobných kazuistik, čili je možné, že se ještě někdy v budoucnu dozvíme nové a jistě zajímavé informace, které nám dopomohou k lepšímu vytvoření si celkového obrazu toho, jak a čím pedofilně zaměřený člověk žije.

Text kazuistik v práci uvádím kompletní, na závěr velmi stručně shrnuji základní fakta.

3.1. Probandi a forma výzkumu

Do kvalitativního výzkumu jsem nakonec mohl zařadit pouze dva probandy. Oba jsou heterosexuálně zaměřeni pedofilové. Vytváření kazuistik proběhl v jednom případě formou kombinovaného dotazování (v pořadí druhá kazuistika této části práce) – osobní setkání a dálkovou formou dotazováním přes komunikační program ICQ, dále pak také docházelo k doladování informací určených ke zveřejnění v této práci s ohledem na zachování bezpečné anonymity. Proband měl tedy vždy poslední slovo – pokud jsem při osobním dotazování zaznamenal odpověď, která se mu zdála jako příliš odhalující, mohl ji posléze v konečné fázi přepsat tak, aby nosná informace zůstala zachována, ale přitom aby nedocházelo ke zbytečnému ohrožení ve smyslu prozrazení jeho skutečné identity. Druhý proband byl požádán, zda by nese-psal svůj životní příběh do uceleného textu, který zde posléze uvedu a krátce okomentuji.

3.2 Kvalitativní kazuistika č. 1 – pan Jiří

V první podrobné kazuistice uvádím příběh pana Jiřího, 32letého muže, který pracuje jako technik v biologické čistírně odpadních vod. Pod přezdívkou Fx100d (2008) založil svoje osobní stránky, na kterých také uvádí svůj životní příběh. Nejvíc se mu líbí dívky od 6 do 10 let. Dětství měl normální, rodiče jsou spolu dodnes. Svou odlišnou sexuální orientaci si uvědomil v 15 letech, když se zamiloval do 7leté dívky. Aktuálně je zamilovaný již osmým rokem do v současnosti 12leté dívky. Následuje jeho vlastní text, který do kazuistiky poskytl:

Nevím přesně, v kolika letech to bylo, ale myslím, že někdy v patnácti jsem si uvědomil svou odlišnost. Jak jsem na to přišel? Zamiloval jsem se do osmileté dívky, která bydlela vedle nás. Byla to poslední indicie a spolu s těmi z předchozích let mi tenkrát došlo, že mě sexuálně přitahují děti a bylo mi jasné, co to znamená. Jsem pedofil. Byl to pro mě obrovský šok a svět se mi zhroutil, jako domeček karet. Zprvu jsem si to nechtěl připustit a snažil jsem se to ignorovat, bohužel to ale nešlo a po té, co jsem se zamiloval, už jsem si dál lhát nemohl.

Dnes si již uvědomuji, že jsem v té době, měl velice blízko k tomu, abych té dívce ublížil. Důvodem byla má neinformovanost a skutečnost, že jsem svou sexualitu neřešil. Neuvědomoval jsem si svou nebezpečnost. Byl jsem tenkrát mladý, nezodpovědný člověk, ale naštěstí jsem své pudy neuposlechl. Věděl jsem, že sexuální styk s tak mladou dívkou je nelegální a z médií jsem věděl, co by mě potom čekalo, nicméně tento fakt mě neodrazoval natolik, abych možnost navázat s ní sexuální kontakt úplně zavrhl. Vymýšlel jsem tenkrát plán, jak tu dívku přemluvit k sexuálním aktivitám. Asi bych neudělal nic proti její vůli, nicméně jsem si vůbec neuvědomoval, jak moc bych jí tím mohl ublížit. Naštěstí se její rodiče tenkrát odstěhovali do zahraničí a já tu dívku už nikdy neviděl.

Všiml jsem si, že mě nejvíce přitahují děvčátka od 6 do 10 let. Kamkoliv jsem přišel, hned jsem si všiml, že tam nějaké takové děvče je. Dívek v mém věku nebo dospělých jsem si pomalu nevšiml, a mohly být sebekrásnější. Zkoušel jsem nevšimnat si děvčátek, ale působily na můj zrak jako magnet. Uvědomoval jsem si, že si někdo může všimnout, jak si prohlížím malá děvčátka, i přesto jsem se alespoň letným pohledům neubráníl. Děsila mě představa matky, všimnuvší si, že si prohlížím její dceru, zvláště když jsem při tom měl erekci. V létě řešily tuto situaci sluneční brýle, v zimě jsem si musel dávat o to větší pozor, kam koukám. Časem jsem si zvykl své pohledy kontrolovat. Pokud

procházelo děvčátko kolem mě, naučil jsem se neohlížet se za ní. Nejhorší situace nastávaly v případech, kdy jsem byl u někoho a jeho dcera za mnou přiběhla posadit se na klín. V tu chvíli jsem nevěděl, jak se chovat. Bylo to pro mě velice příjemné až do chvíle, kdy jsem cítil nastupující erekci. Nevím, co bych dělal, kdyby si toho ta dívka všimla, naštěstí se to nikdy nestalo. Buď erekci zadržely pevné rifle, nebo jsem dívku z klínu opět sundal.

V tu dobu by mě ani nenapadlo svěřit se někomu se svými problémy. Snažil jsem se na venek chovat jako normální heterosexuál. Když mi bylo 16 nebo 17 let, našel jsem si dokonce přítelkyni v mém věku. Tato známost mi vydržela asi tak 14 dní. Při pokusu o sex jsem selhal i přes to, že jsem zavřel oči a představoval si dítě. Mé selhání bylo ale způsobeno spíše nervozitou. Po tomto incidentu, jsem to vzdal. Styděl jsem se té dívky znovu pohlédnout do očí. Mé obavy se ještě prohloubily. Podvědomě (možná někdy i vědomě) jsem využíval všech příležitostí být s děvčátkem alespoň chvíli v kontaktu. Nejčastěji jsem přišel do kontaktu s dětmi příbuzných nebo známých. Stačilo mi být nablízku, popřípadě si s ní povídat. V těchto momentech jsem se cítil velice dobře. Nic mne netrápilo.

Jeden příklad za všechny: Pozval mě kolega k jednomu rybníčku na stanování. Věděl jsem, že tam budou i jeho děti, tak jsem bez váhání přijal. Jeho dcera byla v tu dobu asi sedmiletá. Měla staršího brášku. Za celý týden k ničemu nedošlo, ač jsem vedle ní spal ve stanu. Jistě, při pomýšlení že vedle mne spí, jsem měl erekci. Vzhledem k přítomnosti jejího bratra vedle (ještě že tam byl), jsem to napětí vydržel. Nebýt jeho, nevím, jak by to dopadlo. Dnes už mi tyto situace nedělají tak velký problém, nicméně je nevyhledávám, vzrušení v přítomnosti dětí, třeba i spících, vnímám negativně.

Pak přišlo období, na které velice nerad vzpomínám. Bylo mi v té době 22 let. Začalo to poměrně hezky a já myslel, že to tak zůstane a budu šťastný. Poznal jsem o 7 let starší ženu. Měla 6tiletou dceru, do které jsem se zamiloval. Kluk, se kterým byly, je vyhodil a neměly kam jít. Nabídl jsem jim, že u mne můžou bydlet. Ze začátku byly obě super, byla s nimi legrace a vše bylo v pořádku. O obě jsem se staral a snažil jsem se, aby se u mě cítily dobře. Té dospělé jsem sehnal práci, malou vozil do školky a ze školky. Pokaždé, když jsem byl dopoledne doma, připravil jsem pro ně oběd.

Asi po půl roce se začala situace rychle měnit. Starší na mě velice špatně působila. Nejdříve jsem se kvůli ní pohádal se svou mamkou. Pak jsem se s ní začal hádat kvůli maličkostem. Veškeré hádky probíhaly přes SMS, doma se mnou nemluvila a raději zmizela. Vše, co jsem pro obě dělal, se pro ni stalo samozřejmostí. Každá sebemenší chybička byla pro ni záminka k hádce. Nikdy jsem nebyl konfliktní člověk a vše jsem řešil v klidu. S ní to ale nebylo možné.

Podívám-li se na celou situaci dnes, vůbec se nepoznávám. Byl jsem stále nervózní a podrážděný, hádal jsem se s kolegy i kamarády. Našla si někoho jiného a odstěhovala se k němu. Než to udělala, řekla mi moc ošklivých věcí a velice mi citově ublížila. Něco řekla i malé, a ta se mnou také přestala mluvit. Od té doby jsem je už nikdy neviděl.

I když mi bylo smutno, že už nikdy neuvidím dívku, do které jsem se zamiloval, bylo pro mě úlevou, že už u mě nebydlí. Nepřetržitá přítomnost děvčátka preferovaného věku pro mě byla dost náročná. Neměl jsem sice problém se ovládat, ale nebylo mi to moc příjemné. Možná bych to vnímal jinak, kdybych s její mamkou navázal partnerský vztah a mohl uvolnit erotické napětí, ale o to ona neměla zájem, brala mě jako kamaráda.

Po tom co obě zmizely z mého života stejně rychle, jako se objevily, snažil jsem se na ně zapomenout. V tu chvíli se mi na inzerát ozvala dívka. Bylo jí 17 let a díky ní jsem rychle překonal smutek z toho, co jsem prožil. Byli jsme spolu asi tři čtvrtě roku. I když to byl moc hezký vztah, zjistili jsme, že každý z nás má úplně jiné představy o životě, který chce žít. Za celou dobu jsme se ani jednou nepohádali. Rozchod byl také velice poklidný. Vztah s ní mi hodně dal, zjistil jsem, že jsem schopen soulože s dospělou ženou. I když vypadala na 14 let a její tělo mě moc nevzrušovalo, musel jsem si pomoci fantazií. Přesto se mi sex líbil a bylo to vlastně poprvé, co jsem souložil. Nemohu opomenout, že pro mne byla velkou oporou v těžkých časech, kdy jsem byl nejen v psychické nepohodě po předchozích zážitcích, ale i ve velkých finančních potížích. Vztah s touto dívkou pro mne znamenal mnoho i přes to, že jsem do ní nebyl zamilovaný. Byl jsem rád, že mám někoho, kdo mne vyslechne, je mi oporou a poskytne i fyzický kontakt. V tu dobu už mi bylo 23 let.

Svou odlišnost jsem stále vnímal velice negativně. Sám sebe jsem nenáviděl a považoval jsem se za prasáka, méněcenného, podřadného a nehodnotného člověka. Pak jsem si nechal zavést internet. Záhy na to jsem našel pár stránek, na kterých popisovali pedofilové své osobní životy. Četl jsem různé diskuze a články týkající se pedofilie. **Začal jsem o svém problému přemýšlet, což jsem nikdy před tím nedělal.** Stále více jsem si uvědomoval svou nebezpečnost, která byla způsobena hlavně mou neinformovaností. Zjistil jsem, že se s tím dá žít, avšak člověk si musí určit jasná pravidla a striktně je dodržovat. Jediná chyba je absolutně destruktivní. (Nejen pro případnou oběť, ale i pro mě. Nikdy už bych se nemohl podívat sám na sebe jako na člověka.) Přemýšlel jsem také o návštěvě nějakého sexuologa. Strašně jsem se ale bál k někomu jít. Dodnes považuji za veliké štěstí, že jsem žádné z těch dívek neublížil.

Nějakou dobu se v mém životě nic nedělo. Do práce, z práce, občas nějaké to povyražení s kamarády v hospůdce. Tou dobou jsem nebyl v kontaktu s žádnými dětmi a spolu s finančními problémy tato skutečnost působila negativně na mou psychiku (finanční problémy jsem postupně řešil). Někdy jsem z okna pozoroval děti, jak si hrají. Na sídlišti jich bylo mnoho a dětské hřiště před mými okny mne k tomu přímo svádělo. Některé holčičky se mi obzvláště líbily a představoval jsem si je při masturbaci. Jiných jsem si téměř nevšiml. Jednoho slunečného letního dne jsem seděl na lavičce před panelákem a popíjel kávu. Z ničeho nic se tu objevila asi čtyřletá holčička a něco mi řekla. Dnes už ani nevím, co to přesně bylo. Pamatuji si jen její blondaté vlásky a zvědavé modré oči, které na mně upřeně hleděly. Když pak zase běžela pryč, byl jsem jak omámený. Věděl jsem v tu chvíli, že jsem se zamiloval.

Tato láska byla ale trošičku jiná, než lásky předchozí a to hlavně pro to, že byla daleko silnější. Kdybych to měl k něčemu přirovnat, tak bych řekl, že předchozí lásky byly jako letní vánek a nyní se strhl uragán. Stále jsem na tu dívku myslel. V práci, doma, ráno i večer a skoro v jednom kuse. Pomalu jsem nedokázal myslet na nic jiného než na ní. Pokaždé, když se na dětském hřišti objevila, seděl jsem u okna a sledoval jí. Když tam nebyla, často jsem na hřiště nakukoval, jestli tam není. Ostatní děti pro mě přestaly existovat a téměř jsem je nevnímal.

Schylovalo se pomalu k zimě a začínal padat první sníh. Jelikož kopec vhodný na sáňkování a bobování nebyl v dosahu výhledu z mého okna, pomalu jsem jí neviděl. Ani jsem nevěděl, kde přesně bydlí a jak se jmenuje. Myslel jsem na ni ale téměř pořád. Takto to šlo až do jara, nebo spíše skoro do léta.

Po jednom pracovním a celkem náročném dni jsem zašel k večeru do nedaleké hospůdky na pivo. Jelikož celý den pražilo slunce a práce byla venku v prostředí plném betonu a asfaltu, byl jsem velmi vyprahlý a první dvě piva ve mně vyloženě zmizela. V tu chvíli přišel muž a zeptal se mě, jestli může přisednout. Kývl jsem a začali jsme se spolu bavit. Představil se mi jako Marek. Po tom, co se dozvěděl, že rozumím počítačům, zeptal se mě, jestli bych uměl opravit na počítači zvuk. Slíbil jsem mu, že se mu na počítač podívám. Domluvili jsme se na další den po obědě zhruba ve 13 hodin. Bydlel ve vedlejším vchodě.

V domluvený čas jsem zazvonil na zvonek u jeho dveří. Otevřela mi žena asi o 10 let starší než já. Představila se mi jako Jitka. Řekl jsem, koho hledám a byl jsem pozván dál. Když jsem se zouval, s překvapením jsem zahlédl, že ta blondátá dívka, do které jsem se zamiloval, stojí ve dveřích pokoje a zvědavě si mě prohlíží. Podíval jsem se na ní a ona se usmála. Pak jsem byl zaveden do obýváku k počítači, dostal jsem kávu a začal pracovat. Za chvíli byl problém vyřešen a já popíjejíc kávu, mluvil s Jitkou a Markem. Občas se tam objevily Jitčiny 4 děti. Ta blondýnka, kterou jsem šíleně miloval a téměř rok jí sledoval z okna, se jmenovala Danuška. Měla ještě osmiletého brášku Milana a dvě sestry tříletou Kristýnku a roční Katku. Když jsem odcházel, Jitka mi řekla, abych se zase někdy zastavil na kávu. Doma jsem byl jak omámený. Měl jsem Danušku možnost vidět z takové blízkosti, že kdybych natáhl ruku, mohl bych se jí dotknout.

Asi za týden jsem přišel na návštěvu na kávu. Seděli jsme v obýváku a Danuška již přišla až ke mně a podávala mi panenku. Řekl jsem, že se mi panenka líbí. Ona ji zase odnesla do pokoje a já dál konverzoval s Jitkou. Když přišla zpět, stoupla si vedle mě. Já dále mluvil s Jitkou a Danuška mně za chvíli chytla za ruku. Pak přistoupila ještě blíže a vylezla mi na klín. Byl jsem v rozpacích. Nevěděl

jsem, co mám dělat. Danuška vzala mé ruce a sama se s nimi objala. Trochu nejistě jsem takto ruce nechal a objímal jí. Jitka se mně zeptala, jestli mi Danuška na klíně nevadí. Ujistil jsem jí, že nikoliv. Byl jsem v tu chvíli moc šťastný. Ještě nějakou dobu jsem s Danuškou na klíně konverzoval nejen s Jitkou, ale i s Danuškou. Když jsem pak odcházel domů a u dveří se obouval, Danuška ke mně přistoupila a objala mně. Byl jsem jako v sedmém nebi. Ani trochu se mi nechtělo odtamtud odcházet, ale musel jsem. Od té doby jsem k nim chodil tak jednou až dvakrát týdně. Jitka brzy poznala, že k nim nechodím jen za ní a za Markem, ale především za dětmi.

Ve 26 letech jsem se přestěhoval zpět k rodičům, kde jsem bydlel půl roku, než jsem sehnal byt ke koupi. K těmto krokům mě vedla situace v obci. Bylo tam málo lidí a fungovalo to jako vesnice. Nemohl jsem tam už dál vydržet. Hlavně kvůli sousedským vztahům. V domě byl pořád rachot a nepořádek. Tou dobou jsem se svěřil postupně čtyřem kamarádům. K mému velkému překvapení vzali tuto skutečnost velice dobře. Jeden z nich pracoval v K centru a využil možností této činnosti, aby mi pomohl. Sehnal seznam dostupných sexuologů a také informace o jejich práci. Vybral jednoho a dovedl mě k němu. Když jsme stáli před domem, kde byla ordinace, měl jsem velký strach. Kdyby nešel se mnou, utekl bych. Když jsem seděl v ordinaci a doktor se začal vyptávat, chtělo se mi umřít. Bylo to velice nepříjemné, styděl jsem se a pan doktor ze mě musel každou odpověď přímo tahat, i přesto nebyly mé odpovědi zcela vyčerpávající a přesné. V tomto přístupu dnes vidím velikou chybu lékaře. I když rozhovor trval hodinu, lékař se nedozvěděl mnoho, pouze základní fakta. Zeptal se mě, zda bych chtěl utlumit sexuální pudy pomocí tabletek, ale i přes to, že jsem nechtěl, předepsal mi tabletky Androcur, vysvětlil jejich funkci a přidal pár informací o vedlejších účincích. Myslím si, že neměl dostatek informací k tomu, aby určil, zda tabletky potřebuji či nikoliv, prakticky jsme vůbec nemluvili o tom, zda mám nebo nemám problémy se sebeovládáním. Po opuštění ordinace ze mě vše spadlo. Měl jsem pocit, že to nebyl tak špatný nápad a že jsem dobře udělal. Přemýšlel jsem, zda si recept na tabletky vybrat, ale řekl jsem si, že to tedy vyzkouším, když mi pan doktor recept vypsál.

Když jsem koupil byt, čekala mě velká rekonstrukce. Ta zabrala rok. V létě jsem si udělal den času, abych navštívil svou lásku. Hned ve dveřích mi skočila kolem krku. Měl jsem z toho radost a byl jsem rád, že ji po roce vidím. Pak zase rekonstrukce... Během této doby jsem dál docházel do ordinace a poctivě užíval tabletky. Sexuální puzení jsem neměl tak často, když už jsem nějaké sexuální choutky pociťoval, byly velmi slabé. Byl jsem s lékem spokojený. Užívání tabletek však nebylo jediné, co se v mé léčbě odehrávalo. Pan doktor mi doporučil vyzkoušet metodu přesycení, spočívající v tom, že při masturbaci mám myslet na nedevariantní podněty, tedy dospělé ženy. Po vyvrcholení mám masturbovat dál a myslet na podněty deviantní, tedy na malá děvčátka. Tato metoda by měla fungovat na principu přesycení deviantními podněty, což způsobí averzi vůči těmto podnětům.

Po dokončení rekonstrukce, jsem začal přemýšlet co dál. Život se dostával do nudných stereotypních kolejí. Odhodlal jsem se a napsal jsem Kaszovi. Byl to jeden z pedofilů, který měl na internetu své stránky (Kasz, 2003). Četl jsem takových stránek více, tato mi však byla nejvíce sympatická. Poprvé, co se Kasz připojil na ICQ a začal si se mnou psát, jsem byl velice nervózní. Ten den jsme si psali asi 4 hodiny. Celou dobu nervozita zůstávala, ale byla čím dál menší. Poté co jsme rozhovor ukončili, šel jsem se psem ven, zapálil jsem si cigáro a měl jsem dobrý pocit. Věděl jsem, že jsem udělal dobře. Další rozhovory byly daleko příjemnější a byl jsem rád, že si mohu promluvit s člověkem, který mě pochopí.

Dále mě však ubíjel stereotyp a navíc v novém bydlišti jsem neměl příležitost být v blízkosti dětí. To se stále více projevovalo na mé náladě. Občas jsem proto zašel do bazénu v době, kdy byla největší pravděpodobnost, že se tam budou vykytovat děti. To mě zatím uspokojovalo. V době jarních prázdnin byla prodloužena provozní doba, tak jsem toho využil. Po příchodu do bazénu byla má nálada na maximu. Všude spousta krásných děvčátek. V jednu chvíli jsem seděl sám ve vířivce (asi pro 6 lidí) a sledoval kolem pobíhající děvčátka, když v tom čtyři desetileté dívky vlezly ke mně do vířivky. Chvilí jen tak blbly a pak začaly hrát jakousi hru na potápění. Jedna z nich mě vyzvala, abych hrál s nimi. Rád jsem se připojil. Hra trvala asi 10 minut, než odešly. Těch 10 minut mě nabilo energií asi na 14 dní. Špatná nálada byla tatam. Jen lituji, že jsem se s nimi neseznámil blíže. Ani neznám jejich jména.

31. března 2008 – Dlouho jsem přemýšlel, jestli mám navštívit Danušku. Když jsem se rozhodl a přijel jsem k nim, její mamka byla velice ráda, že tam jsem. Pozvala mě dál a uvařila kávu. Ze všech dětí byl doma jen Milánek. Zeptal jsem se, kde jsou ostatní děti. Odpověď zněla, že jsou venku. Jitka hned šla a zavolala je domů. Danuška se za chvíli objevila se svou nejmladší sestrou Katkou. To byla v tu dobu čtyřletá dívenka, kterou jsem znal, ještě když byla v plenkách a měla dudlík. Nemohl jsem uvěřit, jak zkrásněla. Stále jsem ale měl oči jen pro Danušku a byl jsem moc rád, že ji vidím. Od doby co jsem jí viděl naposledy, jí vyrostly vlasy až na ramena a moc jí to slušelo. Hned se ke mně šla pomazlit. Trochu přibrála a měla malinko břicho. To jí ale spíše prospělo, vždy byla dost hubená. Když jsem odcházel, dostal jsem od Jitky lísteček s telefonem, e-mailem a číslem ICQ. Sám jsem pak litoval, že jsem návštěvu tak dlouho odkládal.

Nedlouho po té jsem se dozvěděl, že je Danuška nemocná. Neváhal jsem a přijel jsem k ní. Když jsem byl pozván dál a usadil se v obýváku, Danuška tam seděla a koukala na televizi. Bylo na ní vidět, že jí je opravdu zle. Přišla ke mně a přitulila se. V tu chvíli, jako bych se dotýkal malých kamínek, celá hořela. Během návštěvy se jí postupně udělalo lépe. Jana mě v ten den šokovala. Navrhla mi, abych na Danušku počkal a až bude dospělá, abych se s ní oženil. Víím, že to řekla jen v žertu, ale trochu mě tím potěšila a zároveň mi tím přivodila smutek. Uvědomil jsem si v tu chvíli, že to není ani trochu reálné. Odpověděl jsem, že klidně počkám, ale že nevím, jestli mě bude Danuška chtít. Podíval jsem se na Danušku a odpověď zněla jasně: "Ne!". Necelý týden na to, jsem přijel znovu. Danuška už bylo dobře a bylo to na ní znát. Když se její mamka opět zeptala, jestli na ní počkám, dělal jsem, že si to rozmyslím a pak jsem souhlasil. Když jsem pak odcházel, vzal jsem Danušku do náručí a řekl jsem, že si jí tedy беру s sebou domů. K mému úžasu souhlasila nejen její mamka, ale i ona samotná a to velice nadšeně. Samozřejmě to bylo jen z legrace, ale její nadšené zvolání "Jooo!" mě velice potěšilo a vzbudilo ve mně malinkatou kapičku naděje, že možná by ke svatbě mohlo někdy dojít. Je to ale celé jen marné očekávání něčeho nereálného.

Mezi tím, již při první návštěvě, se stala ještě jedna věc, která mě velice příjemně překvapila. Požádal mě Janin druh, zda bych se mu nepodíval na notebook a zkusil ho trochu zrychlit. Když jsem na tom pracoval, přišla nejmladší Danuščina sestra Katka a posadila se mi na klín. Dlouho jsem na počítači odstraňoval různé nepotřebné aplikace a zakazoval nepotřebným utilitám spouštění po startu a podobně, když z ničeho nic jsem dostal od Katky pusku na tvář. Chvilku se ještě tulila v mém klíně, když najednou vyskočila a odběhla do pokojíčku. Za chvilku se vrátila se zelenou stuhou a začala mi ji vázat na zápěstí. Bylo vidět, že jí dělá problém uvázat jednoduchý uzlík, ale po chvíli se jí to podařilo. Spokojeně pohlédla na uvázanou stuhu na mém zápěstí a znovu se mi uvelebila v klíně. Doma jsem pak nad touto příhodou dlouho přemýšlel a snažil jsem se přijít na to, co ke mně takový mrňous může cítit. Na druhé návštěvě bylo vidět, jak moc je šťastná, když objevila stuhu, kterou mi dala, v pouzdře od mého fotoaparátu. Znovu mi ji s velkou snahou uvázala na ruku. Ten den se kolem mě celou dobu motala, a když jsem pak večer přišel domů, vysypal jsem z batohu hrst bonbónů. Moc by mě zajímalo, co si o mně myslí a zda za tím není nějaký dětský platonický cit. Také bych rád věděl, čím si přízeň dětí získávám. Ještě více by mě ale zajímalo, co ke mně cítí Danuška. To se bohužel asi nikdy nedozvím.

Nedlouho poté se stalo něco, co jsem nečekal. Psal jsem si po ICQ s Jitkou. Zeptala se mě, zda už mám nějakou holku. Odpověděl jsem, že ne. Pak napsala, že k nim jezdím často, jestli nejsem zamilovaný do ní. Když jsem odpověděl, že miluji někoho jiného, začala se vyptávat koho. Samozřejmě jsem jí to nechtěl napsat. Přemlouvala mě asi hodinu a jediné co ze mne dostala, bylo, že to musí tušit a že když jí to řeknu, bude se zlobit. Následuje přepis zbytku rozhovoru:

Jitka: „Tak je to Danuška.“ Chvilí jsem váhal. Já: „Jsem říkal že to tušíš.“ Jitka: „To je hezký. A proč bych se měla zlobit?“ Já: „Vždyť to není normální.“ Jitka: „A proč by to nemělo být normální? Akorát to že je malá, ale až povyroste, tak bude chtít chodit po diskárnách a tebe už to nebaví.“ Já: „No není. Dospělý chlap se přece nezamilovává do dětí.“ Jitka: „Ona už skoro není dítě, je to slečna. Akorát se musí ještě hodně naučit.“ Já: „Jenže já se zamiloval asi před třemi lety.“ Jitka: „A pořád tě to drží? Tak to je výkon.“ Já: „Je to čím dál větší.“ Jitka: „No tak to potom jo.“ Já: „Jak jsi poznala, že právě Danuška?“ Jitka: „Je nejstarší a asi nejhezčí, ale jinak jsou krásný všechny.“ Přijal jsem fotografii Danušky z maškarního. Bílé dlouhé šaty, jemné líčení,

krásný účes, korunka na hlavě. Já: „V těch šatech, když jsem jí viděl u tebe na ploše, tak jsem málem omdlel.“ Jitka: „A to proč?“ Já: „Tak moc se mi líbila.“ Jitka: „Je to anděl.“ Já: „Tobě to nepříjde divný?“ Jitka: „Ne, proč, všichni jsme procházeli pubertou.“ Já: „Ona není v pubertě.“ Jitka: „Ale ty stále ano.“ Přijal jsem fotografii z první třídy. Já: „Tady se tváří jak na popravě.“ Jitka: „To jo, byla vyjukaná, v první třídě se fotily.“ Já: „Jak kdyby se měla rozbrečet.“ Jitka: „Svítilo jí prej sluníčko do očí.“ Já: „Vždyť tam žádné nesvítil.“ Jitka: „Prej jí to svítilo do očí.“ Odeslal jsem dvě fotografie asi 2 roky staré. Já: „Tady se mi líbí nejvíc.“ Jitka: „To ještě neměla zuby. Dokážeš si mě představit jako tchýni? No to je horor.“ Já: „Bys byla fajn tchýně.“ Jitka: „Tak to ještě nevím. Možná budu horší než moje máma.“ Já: „Já před tebou Danušku ochráním.“ Jitka: „Musela bych se odstěhovat na jinej konec republiky, abych vám do toho nekecala. A ani tak by nebyla jistota, že by to pomohlo.“ Já: „Ona mne stejně nechce.“ Jitka: „Možná se to za čas změní. Doufej, ale nezoufej.“ Já: „Celkem pochybuju.“ Jitka: „Ještě neví, co chce.“ Já: „To je fakt.“ Jitka: „Ale je to výhoda si svojí ženu vychovávat k obrazu svému. A houpat ji na klíně už jako dítě. Je po tátovy. Koupím si na tebe kulovnici.“ Já: „Proč si koupíš kulovnici?“ Jitka: „Na tebe.“ Já: „Proč?“ Jitka: „Kvůli Danušce.“ Já: „Se nemusíš bát. Já bych jí nikdy neublížil.“ Jitka: „To já vím, ale je to tradice všech rodičů. Můj táta to říkal taky a potom jak byl spokojenej, že má vnuka.“ Já: „Tak proč mi jí pořád dohazuješ, když mne pak odeženeš kulovnicí.“ Jitka: „To byl jen fór. Když ti to budu rozmlouvat, tak to bude ještě horší.“ Já: „Já si to rozmluvit nenechám.“ Jitka: „Tak je to v poho.“ Já: „Stejně mne chtít nebude, ani až vyroste.“ Jitka: „Tak to je ještě ve hvězdách. Ona říkala, že bude po mamince. Tak to se máš na co těšit.“ Já: „Je to jistota. Až jí bude 18 tak mně bude 37. Budu pro ni starý muž.“ Jitka: „Dneska je to moderní mít staršího chlapa. Já mám taky staršího a jak nám to klope. Ale stojí za to, nevíš, jak to bude.“ Já: „Já nevím, jak dlouho mi ta láska vydrží, ale zatím jsem do ní blázen.“ Jitka: „Tak je to ok. Zatím klidně můžeš koukat po holkách a pak se uvidí.“ Já: „To by byla nevěra. To nejde.“ Jitka: „Tak to budeš abstinovat ještě hodně dlouho.“ Já: „Já už jsem zvyklý. Všechno se dá vydržet.“ Jitka: „To nevím.“ Já: „Jsem Danušce napsal dopis. Poslat jí ho ještě ale nemůžu. To by ještě nepochopila.“ Jitka: „To je hezký, tak ho systematicky dopisuj a bude z toho román.“ Já: „To ne. Ale někdy jí ho pošlu. Za pár let.“ Jitka: „Tak to zkus dopisovat postupně a dopisuj jí tam svoje pocity a za pár let jí to pošleš.“ Já: „A ona se mi vysměje.“ Jitka: „A proč? Náhodou jestli bude po mně, tak bude romantik.“ Já: „Já neumím vyjadřovat pocity. A už vůbec ne písemně. Vypotil jsem sotva půl stránky. Stejně to asi zní blbě.“ Jitka: „A proč? Máš dost času se to naučit. Až mě půjdeš požádat o její ruku, tak nezapomeň pugét.“ Já: „To je samozřejmost né? Co si o mně myslíš? Že jsem nějaký suchar?“ Jitka: „To nejsi, ale potom už budeš sklerotik.“ Já: „Neprovokej.“ Jitka: „Já neprovokuju, ale konstatuju.“ Já: „To spíš abych tu kulovnici pořídil já. Odhánět vrstevníky.“ Jitka: „Či vrstevníky?“ Já: „No Danušky. Přece si jí nenechám přebrat nějakým pubertákem.“ Jitka: „Tak to máš pravdu. Dnešní děti, to je děs.“

Byl jsem z toho v šoku. Moc mě překvapila, že to uhodla. I její reakce mě velice překvapila. Ten den jsem nemohl usnout. Byl to pro mě velký zážitek.

Mezi tím jsem stále chodil k lékaři na svou léčbu. Bohužel jsem nemohl provádět postup doporučený sexuologem, s představou dospělých žen jsem neudržel erekci, ani nedosáhl vyvrcholení. Pan doktor mi poradil, abych místo představ dospělých žen použil pornografický časopis, ani tak jsem však nedokázal dosáhnout vyvrcholení. To už ale pan doktor neřešil. Stále horší byly vedlejší účinky Androcuru. Vypadávání ochlupení na hrudníku jsem příliš neřešil, ale bolest bradavek, rostoucí prsa a depresivní nálady mě ubíjely. Přes to mi pan doktor nechtěl lék vysadit a ani mi nesnížil dávku. Návštěvy u něj se omezily na pětiminutový rozhovor o počasí, než mi byl vypsán recept na lék. Léčba mi tedy moc nevyhovovala, rozhodl jsem se tedy sexuologa změnit a tentokrát jsem zvolil ženu. Zpočátku jsme řešili předání záznamů od předešlého lékaře a mluvili jsme také o léku. Paní doktorka mi snížila dávku ze 100mg/den na 50mg/den a slíbila, že na podzim můžeme zkusit lék vysadit. V létě mi to nedoporučila s tím, že děvčátka jsou vyzývavě oblečená a krátké sukénky by mi mohly dělat problémy.

Po té, co Jitka uhodla, koho miluji, jsem opět přišel na návštěvu. Vše bylo v pořádku, ale jak jsem předpokládal, občas si do mne rýpla. Co mne malinko mrzí, že se to dozvěděl i muž, se kterým v současné době žije. Asi týden na to, jsem viděl, že je Jitka online na ICQ. Pozdravil jsem jí a chvílku jsme si psali. Zeptal jsem se, co dělá Danuška. Odpověď zněla, že je u babičky. Pak se objevila zpráva, které jsem se lekl. Zněla: "Díky za pokec. Milan." Celou tu dobu (asi 5 minut) jsem si psal s otcem

Danušky, aniž bych to tušil. Další zpráva mne šokovala. Bylo v ní: *"Jsem rád, že máš zájem o mou dceru. Připrav si peníze, půjdeme je propít."* Několik dní jsem o té zprávě přemýšlel. Báł jsem se, že mne chce jen vylákat, aby mi mohl dát nakládačku. Zároveň jsem se s ním chtěl setkat a poznat ho. Do té doby jsem ho viděl asi čtvrt hodiny a za tu dobu toho moc neřekl. Byl unavený po dlouhé cestě. Mluvil jsem o tom s několika lidmi, kteří o mně vědí, že jsem pedofil. Většina si myslela, že bych s ním měl jít na pivo. Jen jeden člověk mi řekl, že by mi ta rodina mohla zničit život. Hodně jsem také přemýšlel, zda oba rodiče napadlo, že bych mohl být pedofil. Zatím o tom ale nepadlo ani slovo. Možná, že mne jen nechtějí urazit.

Po dlouhých úvahách a dlouhém odhodlávání, jsem se rozhodl svěřit se své mamce. Po tomto rozhodnutí, jsem čekal na vhodnou dobu, kdy jí to řeknu. Toho dne jsme po obědě vyrazili na zahrádku. Dali jsme si kávu a já jsem měl v plánu jí to u kávy říct. Kávu jsme mněli už dávno vypitou a já pořád ne a ne začít. Pak mamka chvíli pracovala na záhonku. Než jsem se odvážil začít, uplynula asi hodina a půl. Najednou jsem to však vyslovil: *"Já ti něco musím říct."* Mamka se na mně tázavě podívala a zvažněla. *"Chci ale, aby sis to nechala pro sebe,"* pokračoval jsem. Mamka se zeptala: *"Je to něco vážného?"* Přitakal jsem. Pak jsem vyslovil větu, které jsem se báł nejvíc. *"Mně se líbí malé holčičky."* Mamka se na mně podívala napůl tázavým a napůl zklamaným pohledem. Ta chvíle ticha se mi zdála nekonečná. *"Snad nejsi pedofil?"* zeptala se. Jen jsem kývl hlavou a sklopil jsem oči. Opět bylo chvíli ticho. *"Tak proto ty jezdíš do ... (uvodla název obce, kde Danuška bydlí)."* Věděla již z dřívějšíka, že jezdím do této obce a že tam jezdím navštěvovat rodinu s dětmi. Dokonce viděla i pár fotografií. Řekl jsem jí, že tam jezdím za Danušku, že jsem do ní zamilovaný. Snažila se mne přesvědčit, abych tam nejezdil. Bála se, že jí něco udělám. Vysvětloval jsem jí, že je tam vždy přítomna její mamka nebo muž, se kterým žije a i kdyby tam nebyli, nemusí se ničeho bát, že bych Danušce nikdy neublížil. Pak se mne mamka zeptala, zda by mi nepomohl nějaký sexuolog. Odpověděl jsem, že k jednomu chodím už rok a že mi zatím léčba nic nepřinesla. Mluvil jsem i o lécích, které beru, a o tom, že chci přejít k jinému doktorovi. Další rozhovor byl velice rozsáhlý. Mamka se mne snažila přesvědčit, že bych si měl najít dospělou partnerku. Bavili jsme se i o té, co jsem s ní byl. Mamka měla mnoho otázek a já musel spoustu věcí vysvětlit. To už bylo po cestě domů. Když jsme byli nedaleko mého bytu, již poněkolkáté zopakovala, abych si našel dospělou partnerku. Já jsem řekl: *"Já už mám holku. Já jí miluju a počkám si, až vyroste a pak se s ní ožením, jestli bude chtít."* Pak jsme se rozloučili. Šli jsme oba domů. Předtím jsem se svěřoval už několika lidem, ale toto svěření mamce bylo pro mne nejtěžší. Když jsem byl doma, byl to pro mne pocit úlevy. Hodně jsem se báł svěřit se a nyní už to bylo za mnou.

Navštívil jsem opět Danušku. Tato návštěva byla ale trošku jiná, než návštěvy před tím. Danuška se až neskutečně mazlila a byla u mne skoro celou dobu, co jsem u nich byl. Bylo to pro mne překvapením. Poslední tři návštěvy si mne skoro nevšimla a připadalo mi to, jako by jí chvílemi i vadilo, že tam jsem. Obrat o 180 stupňů. Poprosila mne, abych jí z omalovánky obkreslil obrázek. Ač jsem na tyto věci nešikovný, obkreslil jsem ho. Udělal jsem jí tím radost. Když jsem odcházel, nechtěla mne pustit. Že by se do mne zamilovala? Nebo to byla jen taková nálada? Každopádně, když jsem jel domů, byl jsem moc šťastný a napsal jsem další, již třetí dopis. Jen ještě pořád nevím, kdy dopisy pošlu. Já uvažoval, až bude Danušce 18 let. Někteří lidé mi dávali tipy tak kolem 15-16 let. Já si ale myslím, že v 16 letech se ještě člověk moc ve svých citech nevyzná a je to příliš brzy.

5. července 2008 – Jednoho dne, bylo to v pátek odpoledne, mi zazvonil mobil. Volala Jitka. Věděla, že o víkendu mám tři noční za sebou a prosila mne, jestli bych se v neděli, mezi nočními, až se vyspím, nezastavil a nepřeinstaloval jí Windows v počítači. Řekla, že by pro mne přijeli s Milanem. Samozřejmě jsem neodmítl. Měl jsem ale trochu obavy ze setkání s Milanem. Netušil jsem, jak bere mé city k Danušce. Když jsem pak v neděli zavolal a řekl Jitce, že jsem připraven a můžou pro mne přijet, byl jsem celý nespůj. Zanedlouho mi volali, že jsou u mne. Přišel jsem k autu a nastoupil jsem na zadní sedadlo, za spolujezdcem. Pozdravil jsem se s oběma Danuščinými rodiči a vyrazili jsme. Po cestě jsme se normálně bavili o všem možném a začínal jsem pomalu zjišťovat, že Milan je celkem pohodový člověk a je s ním legrace. Když jsme dorazili a zaparkovali před domem, přivítaly nás děti, které byly venku a hrály si. Mezi nimi samozřejmě i můj miláček Danuška. Děti zůstaly venku a my jsme šli dovnitř. Mezi tím, co jsem přeinstalovával počítač, Jitka žehlila prádlo a Milan seděl na

pohovce a opět jsme konverzovali a pili kávu. Pak to přišlo. Jitka utrousila poznámku k Milanovi, že mu lezu za dcerou. V tu chvíli jsem ztuhl a čekal jsem, co se bude dít. Následovala odpověď: „*No a co má být? Když chce, ať za ní chodí. Mohl by ale za mne platit i alimenty.*“ Dále pokračoval rozhovor opět jako před tím. Pro mne byl ale pocit úlevy vysvobozující a následný hovor jsem už vnímal s daleko větším humorem a svět se mi zdál najednou daleko veselejší.

Rozhodl jsem se, že pozvu Danušku na víkend ke mně. Když už jsem Jitce chtěl volat a zeptat se, zda jí pustí, koukal jsem do kalendáře a všiml si, že ten víkend je v neděli den dětí. Uvědomil jsem si, že bych Danušku připravil o atrakce, které každoročně obec, ve které bydlí, připravuje. Odložil jsem tedy tento plán na jiný víkend. Když jsem asi týden předem volal Jitce, měl jsem obavy, jestli bude souhlasit. Bez váhání souhlasila a hned Danušce oznámila, že ji zvu na víkend k sobě. Nadšené „*Jóóó!*“, které jsem slyšel v telefonu, mne zahrálo u srdce. Ještě jsem se domluvil s Jitkou, že by mohl jet i Milánek, Danušky starší bratr. Když jsem pro děti pátek v podvečer jel, stály už u dveří s batohy na zádech. Oznámil jsem jim, že pojedeme až za hodinu, až pojede autobus. Dal jsem si s Jitkou kávu a trochu jsme si popovídali. Samozřejmě jsem se i poptal na denní režim dětí, aby u mne nebyl příliš odlišný. Hlavně mne zajímalo, v kolik hodin chodí spát a podobně. Několikrát děti přišly a ptaly se, jestli už jedem. Bylo vidět, že se moc těší. Když jsme přijeli ke mně a vyjeli jsme výtahem do posledního patra, odemkl jsem a vešli jsme do mého bytu. Samozřejmě řádně vygruntovaného, aby se jim tam líbilo. Děti se zuly a vešly dovnitř. První co je zaujalo, bylo akvárium. Několik desítek minut u něj stály a pozorovaly pohyb ryb. Vyptávaly se, jak se který duh jmenuje a moc se jim líbily. Pak si byt trochu prohlédly. Zeptaly se, co dávají večer v televizi. Našel jsem jim na internetu televizní program a oni si vybrali pořad. Než pořad začal, poslal jsem je vykoupat. Postupně se vykoupaly a zasedly k televizi. Po dokoukání šly spát. O hodinu později jsem si šel lehnout i já. Když jsem ulehl, Danuška ještě nespala a pořád popotahovala. Donesl jsem jí kapesník, a pak jsme oba usnuli. Druhý den jsem hned, jak jsme vstali, vzal psa a šel ho venčit. Po návratu mne čekalo příjemné překvapení. Děti byly převlečené, měly vyčištěné zuby, postel byla ustlaná a na stole mi stála čerstvě uvařená káva. Až jsem myslel, že to nejsou ty děti, které znám. Přes dopoledne, když jsme připravovali oběd, si Danuška stěžovala, že jí bolí hlava. Dal jsem jí půlku prášku a deku aby si na chvíli lehla do obývacího pokoje. S Milánkem jsme uvařili špagety. Mezitím Danuška v obývacím pokoji na hodinu usnula. Když jsem jí probudil k obědu, bylo jí už dobře. Po obědě jsme vyrazili ven, podívat se na koně, kteří se nedaleko pásli v ohradě. Děti byly z koní nadšené. Krmili jsme je jablíčky, která jsme dopoledne při nákupu koupili. Když se děti koní nabažily, vyrazili jsme na zahrádku. Cestou si Danuška asi dvakrát stěžovala, že jí je zima. To mne trochu znepokojilo, ale připisoval jsem to počasí a faktu, že nemá moc teplé oblečení. Po příchodu na zahradu, jsem jí půjčil zimní bundu, kterou máme v chatičce připravenou, kdyby někomu byla zima. Na zahrádce čekala už má mamka se svými psy. Milánek se psy dováděl a Danuška seděla na houpačce a choulila se do bundy. Udělal jsem jí horký čaj. Když ho vypila, byla jí stále zima. To už jsem tušil, že to není dobré. Šli jsme tedy domů. Tam si Danuška lehla opět na gauč a přikryla se dekou. Pustil jsem pohádku na DVD a za chvíli koukám a má láska celá červená. Naměřil jsem jí 40 °C teploty. Bohužel jsem neměl doma žádný lék na pocení a má mamka zrovna také ne. Asi 3 týdny před tím jsme celá rodina prodělali chřipku a léky jsme nedoplnili. Dal jsem jí tedy aspoň půl Ibalginu a horký Pulmoran. Zabalil jsem jí ruce na chvíli do namočeného ručníku, abych jí srazil teplotu. Vzal jsem telefon, že zavolám Jitce a odvezu Danušku domů. V tom začala Danuška moc brečet, že domů nechce a že chce ještě zůstat. Nedalo se ale nic dělat. Slíbil jsem jí, že jí pozvu příště znovu a vynahradíme si to. Zbytek víkendu proběhl poklidně a v neděli jsem odvezl i jejího bratra. Danušce bylo už v neděli celý den dobře a poté také. Bylo mi moc líto, že nemohla zůstat až do neděle.

Čtrnáct dní na to, jsem Danušku opět pozval na víkend. Tentokrát s její šestiletou sestrou Katkou. Víkend byl celkově moc pěkný. Hned po příjezdu jsem své lásce věnoval mobil za její vysvědčení. Bylo hezky a navštívili jsme nejen koně, ale i místní tržnici, pizzerii, ale většinu času jsme strávili na zahrádce, kde jsme se slunili a koupali v bazénu. Danuška vše pečlivě dokumentovala fotoaparátem v mobilu.

Staly se ale dvě věci, které mne trochu vyvedly z míry. Hned v pátek, když jsme přijeli a Danuška se šla koupat a její sestra koukala na televizi, šel do ložnice a koukám, na posteli ležely Danuščiny kalhotky. Na tom by sice nic zvláštního nebylo, kdyby to byly běžné kalhotky. Tohle byla krajovaná černá tanga v dětské velikosti. Ač jsem bral Androcur, hormony se v mém těle splášili. Nemohl jsem tomu uvěřit. To však nebylo nic proti tomu, co jsem zažil druhý den, když jsem šel spát. Všichni tři jsme spali v jedné manželské posteli. První noc mezi mnou a Danuškou spala Katka. Druhou noc se vyměnily. Odešly spát a já ještě asi hodinu trávil u počítače. Když jsem si šel lehnout a otevřel jsem dveře do ložnice, přišel doslova útok na mé pudy. Danuška ležela uprostřed postele na zádech a spala. Byla odkopaná, protože bylo vedro a noční košilku měla vyhrnutou až k bradě. Nohy měla roztažené do praku a spokojeně oddychovala. V tu chvíli mi byl nějaký Androcur na nic. Vzrušení se dostavilo neuvěřitelnou rychlostí. Chvíli jsem stál jako opařený a vychutnával jsem si ten pohled. Uvědomoval jsem si, že jsem v tuto chvíli pod velkým tlakem svého pudu, který mne nutil něco udělat. Neudělal jsem nic. Prostě jsem si vedle ní lehl a snažil se myslet na něco jiného a usnout. Ale nedařilo se mi. Vzrušení nechtělo ustoupit. Zvedl jsem se a odešel na WC. Po návratu jsem již byl uvolněný. Ulehнул jsem a usnul. Tato příhoda mne sice trochu vykojila, ale nebylo to nijak strašné. Pudy se zkrátka dají udržet na uzdě. Když si člověk uvědomuje, co by následovalo, nebo mohlo následovat po tom, co by své pudy uposlechl a má v sobě kousek empatie, nikdy to neudělá. I kdybych tu dívku nemiloval, nejsem za strážlivého stavu a za plného vědomí schopen ublížit jí.

Když mne Danuška znovu požádala, jestli by nemohla přijet na víkend, měl jsem z toho samozřejmě radost. Domluvili jsme se na termínu i s Jitkou. Ve středu, před termínem, kdy měla přijet, jsem zavolal Jitce a zeptal jsem se, jestli by nebylo možné vzít Danušku a její nejmladší sestru Kristýnku autem už ve čtvrtek večer. Měli jsme v autě dvě volná místa na cestu z práce. V ten čtvrtek jsem si se svým mistrem domluvil, že mohu z práce odejít dříve. Přišel jsem k Danušce domů a popíjel kávu a mluvil s Jitkou. Holky byly připravené a měly zabalené věci. Pak jsme s holkama šli na parkoviště a čekali jsme na jednoho kolegu, který s námi jezdí. Holky jsme posadili na zadní sedadla. Danuška seděla na kraji za spolujezdcem a její sestra uprostřed na dětském sedátku. Obě jsem připoutal, kolega dorazil a sedl si dozadu k holkám za sedadlo řidiče. Já seděl vpředu, jako spolujezdec a na klíně jsem vzal svého psa. Jeli jsme spokojeně domů a já byl šťastný. Těšil jsem se, až přijedeme domů.

Tato šťastná euforie se ale během jednoho zlomku vteřiny málem změnila v tragédii. Jeli jsme asi 70 km/h a řidič v protisměru jedoucí asi 50km/h chtěl odbočit vlevo, přehlédl nás a vjel nám přímo do cesty. Čelní srážce se již nedalo zabránit. Následoval velký náraz. Viděl jsem akorát obrázek blížícího se auta a pak jsem jen koukal na nafouknutý airbag. Pes vylétl dopředu, někam pod airbag, zakňučel a odběhl na zadní sedadlo. Pár vteřin bylo hrobové ticho. Pak se zezadu ozval obrovský křik. Holky začaly křičet a brečet. V ten moment jsem si odepnul bezpečnostní pás, vylezl z auta, nebo spíš vraku a tahal z něj holky okamžitě ven. Odnesl jsem je na trávu a snažil jsem se je uklidnit. Danuška plakala v náručí, měla sedřený hrudník od bezpečnostního pásu a stále dokola křičela, že umře a ptala se, proč jsme nejeli autobusem. Její sestra Kristýnka po chvíli přestala brečet. Bolela jí akorát ruka, a když s ní nehýbala, nebolela jí. Věnoval jsem se tedy Danušce. Ptal jsem se jí, co jí bolí. Řekla, že břicho a hrudník a že se jí špatně dýchá. U nehody zrovna projížděla sanitka na převoz nemohoucích lidí do nemocnice a zpět. Ač tyto sanitky nebývají moc vybavené, půjčili nám zdravotníci polštář a termopříkrývku. Někdo již volal sanitku.

Napadlo mne, že bych měl uvědomit Jitku. Sáhл jsem za opasek pro mobil. Ten byl od bezpečnostního pásu zlomený vejšpůl. Jedna žena z projíždějícího auta, mi nabídla svůj mobil. Vyndal jsem tedy simkarty ze svého mobilu a podal jí té ženě. Ta ji vložila do svého mobilu, nadiktoval jsem jí pin a ona najela na seznam kontaktů. Ten byl však prázdný. Všechna čísla jsem měl uložená v telefonu. Stále jsem se staral o Danušku, uklidňoval jsem jí a hladil po hlavě a držel za ruku. Kristýnka usnula na mém batohu a mikině, přikrytá termopříkrývkou. Danuška však stále plakala. Konečně se na místě objevily dvě sanitky rychlé záchranné služby a zdravotníci začali ošetřovat zraněné. Žena, která mi nabídla telefon, se mne zeptala, jestli nemám v obci, kam jede příbuzné, aby je uvědomila. Bydlel tam můj bratr, tak jsem jí řekl, kde přibližně bydlí. Jeden z hasičů se staral o mého

psa a já se dál věnoval Danušce. Takový strach, co jsem v té chvíli měl, jsem v životě nepoznal. Zdravotníci jí položili na lehátko, daly na krk krunyř, na obličej kyslíkovou masku a umístili ji do kompresního vaku. Napíchlí infuzi s lékem na tlumení bolesti. Po chvíli se Danušce udělalo lépe a přestala plakat. Stále jsem u ní byl a uklidňoval jí, že vše bude v pořádku. Naložili jí do sanitky. Chtěl jsem jet s ní v sanitce, ale už tam byl jiný zraněný a nebylo tam již místo. Jel jsem tedy s Kristýnkou v jiné sanitce.

Po příjezdu na pohotovost byla Kristýnka již v pořádku. O psa se postaral syn našeho řidiče, který přijel na místo nehody. Věnoval jsem se tedy Danušce. Vedle, na kolečkové židli seděl řidič, který nehodu způsobil. Byl to starší pán a bylo na první pohled vidět, že je na tom hodně špatně. Sestřička mu přinesla pytlík, ve kterém byli jeho osobní věci. Ani v ruce je neudržel. Nabídl jsem se tedy, že mu je podržím a pohlídám. Byl to velice zvláštní pocit, když jsem na toho muže koukal. Bylo mi ho líto, že je tak moc poraněn a zároveň jsem věděl, že on za nehodu může a ublížil Danušce. Věnoval jsem se jí dále. Už byla celkem v pořádku, neplakala a ptala se po Kristýnce. Vzal jsem tedy Kristýnku do náruče a zvedl jsem jí, aby jí Danuška viděla. Pak vzali Danušku na vyšetření, řidiče druhého auta převezli vedle do místnosti. Šel jsem tam a dal mu jeho osobní věci na stoleček. Jen kývl, jako poděkování. Teprve v tu chvíli mne napadlo, jestli já jsem v pořádku. Všiml jsem si, že mám ovázanou levou ruku. Ani jsem nevěděl, kdy a kdo mi jí zavázal. Jen jsem věděl, že tam mám mezi malíčkem a prsteníčkem hodně hlubokou tržnou ránu a malíček mi trčel nepřírozeně do strany. Na hrudníku jsem měl odřeninu od pásů, jinak jsem byl v pořádku. Stále jsem měl strach o Danušku.

Mezitím doktorka vyšetřovala Kristýnku a mne. Jelikož již nebyl nikdo, kdo by nás převezl na rentgen, dala mi doktorka papíry do ruky a Kristýnku posadila na kolečkové křeslo. Odvezl jsem jí na rentgen. Čekali jsme na chodbě a zrovna rentgenovali Danušku. Jak jí otáčeli do různých poloh na stole, sténala bolestí. Stěžovala si na zimu. Pak jí přivezli na chodbu a na rentgen šla Kristýnka. Držel jsem Danušku za ruku a hladil jí po tváři. Trochu se na mne usmála. Pak jí odvezli na další vyšetření. Mne zrentgenovali hrudník a ruku. Přijel můj bratr a mamka. Už jsme se Kristýnkou čekali na chodbě na snímky. Kristýnka už seděla klidně a zvědavě si vše prohlížela. Po chvíli přinesli snímky a odeslali nás zpět na pohotovost. Tam už seděla Jitka. Vrhla se ke Kristýnce a přivítala se s ní. Když viděla můj vyplašený výraz, uklidnila mne, že za to nemůžu a že se na mne nezlobí. Vinu jsem ale stále cítil a moc jsem se bál o Danušku. Kristýnku zavolali dovnitř, Danuška už tam byla. Když obě vyvezly ven, přiběhl jsem k Danuščinu lehátku. Usmála se na mne a podala mi ruku. Jitka mi řekla, že jí nenašli žádná vnitřní zranění. Byla jen odřená na hrudníku a měla pohmožděniny po hrudníku a na břicho od pásů. Její sestra měla naraženou ruku. Později jsem se dozvěděl, že má ruku zlomenou. Obě odvezli na lůžkové dětské oddělení. Chtěl jsem jít s nimi, ale musel jsem čekat na vyšetření.

Trochu ze mne vše spadlo. Šel jsem s bratrem ven a dal jsem si cigaretu a kávu z automatu. Po ošetření již bylo po jednadvacáté hodině a už jsem za dětmi nemohl. Po příjezdu domů jsem nevěděl co dělat. Nějakou dobu jsem ještě byl u počítače a kolem třetí hodiny jsem zkusil jít spát. Byl jsem hodně unavený a po nějaké chvíli jsem usnul. Ráno mne probudil táta a odvezl mne k obvodní lékařce, pak do práce, abych odevzdal neschopenku a domů. Mezi tím můj bratr vzal i psa k veterináři. Ten byl v pořádku. Doma jsem se začal psychicky hroutit. Má kamarádka mne po ICQ uklidňovala a po chvíli přivedla na trochu jiné myšlenky. Vše mne v ten den rozbolelo. Několik následujících dnů mne vše bolelo. Jitka mne každý den informovala, jak na tom holky jsou. V neděli mi napsala, že holky jsou už doma. Dala mi Danušku k ICQ, abych si s ní mohl popovídat. Měl jsem radost, že jsou již doma a nálada byla hned veselejší.

Po té, co mi paní doktorka snížila dávku Androcuru, se vedlejší účinky již nezhoršovaly, i tak jsem ale paní doktorku žádal, aby lék vysadila. Je pravda, že lék fungoval a já byl s jeho účinkem spokojen, ale vedlejší účinky mi více komplikovaly život, než mi ho ulehčoval účinek léku. Kromě neustálé bolesti bradavek mi nejvíce vadilo to, že jsem neměl sexuální uspokojení už ani z masturbace, a i když jsem fyzicky neměl chuť na sex, můj psychický stav se zhoršoval. Nedokázal jsem se soustředit na nic jiného, a když jsem viděl někde malou holčičku, doslova jsem jí svlékal očima. Bez léků se mi toto nikdy nestávalo a vnímal jsem na dívkách krásu jejich vlasů, očí apod., s lékem jsem však neustále myslel na sex a toužil jsem po orgasmu, který jsem po dobu užívání léku nezažil. I když

jsem mohl masturbovat a vyvrcholení se dostavilo, neměl jsem z toho žádný prožitek. I tento fakt připisuji vzniku depresivních nálad. I přes to, že mi paní doktorka v létě slíbila, že lék na podzim alespoň na chvíli vysadíme, abych si odpočinul, nedovolila mi lék vysadit.

Než jsem k paní doktorce nastoupil, četl jsem od ní článek, ve kterém popisovala, jak k ní do ordinace chodí homosexuální pedofil, který zároveň jezdí na dětské tábory a vše je v pořádku. Nyní mi v ordinaci vysvětlovala, že se mám dětem vyhýbat. Například mi řekla, že pokud v lese potkám osamělou malou holčičku, která se mě bude ptát, kolik je hodin, nemám se s ní ani bavit a mám utéct. To na mě působilo poněkud rozporuplně a navíc mi to nedávalo žádnou logiku. Pokud by taková situace nastala, nemyslím si, že bych myslel na sex s tou dívkou, ale určitě by mě zajímalo, co dělá malá dívka v lese sama a jestli se náhodou neztratila a nepotřebuje pomoc. Dále se paní doktorce nelíbilo, že se na internetu stýkám s jinými pedofily bez ohledu na to, co spolu probíráme a co jsou tito lidé zač. Bála se, abychom se vzájemně „neburcovali k činu“ a nepodporovali se v deviantním chování. Skutečnost však byla zcela opačná a nepamatuji si, že bych někdy s nějakým pedofilem probíral možnosti, jak zneužít dítě. Spíše jsem si s těmito lidmi vyměňoval zkušenosti, jak své sexuální pudy v přítomnosti dětí udržet na uzdě. Na tato témata jsem ani s jedním lékařem nikdy nehovořil. Lékaři spíš požadovali, abych se dětem zcela vyhýbal. Paní doktorce jsem pak i přiznal, že jsem zamilovaný do nezletilé dívky a pravidelně se s ní stýkám. Okamžitě mi doporučila kontakty přerušit, ale nedokázala mi tento požadavek nijak zdůvodnit. Názor, že pedofil se dětem musí vyhýbat jsem vždy bral jako předsudek, navíc u dobrovolné léčby by měl mít pacient právo rozhodovat o tom, jak naloží se svým životem a nese za své chování i veškerou zodpovědnost. Rozhodoval jsem se tedy, že léčbu ukončím. Kromě těchto rozhovorů se ale návštěvy i u paní doktorky zkrátily na pětiminutovou návštěvu za účelem vypisání receptu.

Nedávno se stala ještě jedna zlomová událost mého života. Na českém GL fóru se objevil nový pedofil s přezdívkou Flarnytryl. Začali jsme si zanedlouho psát po ICQ a postupně se seznamovat. Když jsem jel naposledy k paní doktorce, domluvil jsem se s ním, že se ten den sejdeme. Byl to den, kdy jsem měl poprvé mluvit naživo a z očí do očí s jiným pedofilem. Když se autobus blížil do cílové zastávky, pociťoval jsem nervozitu. Když jsem však z autobusu vystoupil, nervozita byla pryč. Již tam na mne čekala má kamarádka Lucie, kterou jsem potkal na chatu a po čase ji poznal osobně. Již nějaký čas mne doprovázela k doktorce. Přivítali jsme se a čekali, až dorazí Flarnytryl. Ten chvíli na to přišel, já je představil a vyrazili jsme do naší tradiční restaurace, kde si vždy dávám kávu a oběd. Když jsme tam dorazili, zanedlouho dorazila další má kamarádka Katka, která mne také již tradičně k doktorce doprovází a se kterou jsem se také seznámil na chatu. Přišla i s tříletým synkem. Hovořili jsme spolu jako vždy. Flarnytryl byl však trochu unavený, protože v noci moc nespál a do hovoru se zpočátku tolik nezapojoval, ale také občas něco řekl. Katka se pak opět vzdálila a já se odebral na poslední návštěvu paní doktorky.

Byl jsem rozhodnutý, že léčbu ukončím, nicméně první otázka paní doktorky byla, zda jsem ukončil veškeré kontakty s dětmi. Když jsem jí oznámil, že kontakty s dětmi ukončit nehodlám, odmítla mě léčit. Poté mě odkázala na minulého lékaře s tím, že mi někdo musí přeci předepisovat léky. Byl jsem znechucen z toho, že lékaři řeší jenom lék, který ani nechci a více mi ubližuje, než mi pomáhá, psychické blaho u mě neřešili a vůbec je nezajímalo.

Po této návštěvě jsme se odebrali do jiné restaurace, kde jsme se usadili a pokračovali v hovoru. S Lucií a Káťou jsem byl zvyklý na téma pedofilie diskutovat otevřeně a bez ohledu na to, zda nás někdo od vedlejšího stolu poslouchá. V restauracích, kam obvykle chodíme, již obsluha tuší, kdo jsem, a nikdy zatím nebyl žádný problém. Stejně tak tomu bylo i zde. Netrvalo dlouho a obsluha i kolemsedící hosté, věděli, že zde sedí dva pedofilové. Flarnytryl se po chvíli plně probudil a začali jsme všichni tři vést rozhovor na různá témata, ale vše se tak nějak točilo stále kolem nás dvou a naší odlišnosti. Bylo zajímavé sledovat reakce okolí. Pozorně nás sledovali, a když se někdo z nás podíval tímto směrem, sklopili oči. K večeru Lucie odešla a já s Flarnytrylem pokračoval v hovoru. Pak jsme se přesunuli do jiné restaurace a zde jsme debatovali až do druhého dne dopoledne. Celá tato událost pro mne byla něčím výjimečným. Promluvit si s člověkem, který je stejný jako já, je něco neskutečného. Takhle dobře jsem si ještě nikdy s nikým nepromluvil.

Jednoho dne jsem potkal jednu slečnu, je jí 21 let. Je to bez pochyby moc krásná mladá žena. Když jsem jí potkal, téměř jsem si nevšiml, jak vypadá. Pak si sehnala mé telefonní číslo a napsala mi. Má o mně evidentně zájem, nejspíš se jí hodně líbím, ale já jsem zmatený. Na jednu stranu bych si moc přál mít vztah s dospělou dívkou, chybí mi opora, někdo, kdo tu bude, když mi bude smutno. Někdo, kdo mě pohladí, dá mi pusku, obejmeme... Rozum mi říká, abych té šance využil a navázal s ní vážný vztah. Na druhou stranu se cítím špatně. Je těžké, když je člověk zamilovaný a ví, že ta láska nemá téměř žádnou šanci na úspěch, nemůže jí prožívat tak, jak je pro člověka přirozené. Jak mám milovat jednu osůbku a s druhou mít to, čemu se říká partnerský vztah? Vím, že nejspíš nikdy nezažiju obojí dohromady, a pokud obojí chci, není jiná možnost. Šílená představa. Buď mohu mít lásku a budu sám, nebo budu s někým bez lásky, nebo budu mít lásku a tu budu „podvádět“ s někým jiným. Nebo nebudu mít nic z toho. Mohu někdy být zcela šťastný a žít podle toho, co cítím? Jistě, že nemohu. Musím se přizpůsobit tomuto světu, tomuto životu a této době. Musím dál hledat cestu k aspoň částečnému štěstí, aspoň trochu snesitelného života s aspoň trochou radosti.

Poslední dobou jsem opravdu spokojený s tím, co mám. Mám opravdu více, než jsem si kdy mohl přát. Jsem zamilovaný do holčičky, kterou mohu celkem často vidat, mohu sledovat, jak roste, jak je čím dál chytřejší a moudřejší. Nyní mě potkalo něco, po čem také toužím a moc mi to chybí. Jenže půjde to vůbec dohromady? Malá už od své maminky ví, že jsem do ní zamilovaný. Neublíží jí to, když mě uvidí s dospělou ženou? Jak se jí pak mohu podívat do očí?

Všichni mi říkají, ať do toho jdu, ať si trochu užiju. Chtěl bych a moc, ale jak sám vidím, se ženami to neumím. Nevím, zda ta slečna bude chtít nezkušeného kluka, který se jí ani neumí pořádně dvořit. Co až přijde na sex? Nezklamuj jí? Půjde to vůbec? Nezbyvá, než to zkusit. Nezklamuj jí ale později? Jak se bude cítit, jestli se jí někdy v budoucnu svěří? Jak to bude vnímat, že jsem celou tu dobu s ní, byl zamilovaný do někoho jiného? Nejspíš nad tím moc přemýšlím. Připadám si, jako bych sem nepatřil. Je mi divně.

Po nějaké době se komunikace s tou slečnou vytratila do ztracena. Netuším, jestli poznala, že o ni nemám zájem tak jako jiní muži, ale myslím si, že je to tak. Otázku pořízení dospělé partnerky řeším stále, chybí mi partnerský vztah.

V poslední době pomáhám při tvoření informačního a komunitního webu s odbornou poradnou www.pedofilie-info.cz. Na něm pedofilové, jejich přátelé, rodiny, ale i široká veřejnost naleznou informace o pedofilii, mohou se zde setkat s pedofily nebo s lidmi, které téma zajímá, nebo položit dotaz některým odborníkům.

Závěrečný komentář

Příběh Jiřího dokazuje, jak jsou důležité dostupné informace o pedofilii. Jiří si přiznal, že je pedofil, v 15 letech, když se zamiloval do 7leté dívky. V důsledku absolutního nedostatku informací a v důsledku ztotožnění pojmu pedofilie s pohlavním zneužíváním dětí v obecném povědomí lidí sám sebe považoval za zrůdu. Jakmile se dostal k informacím o pedofilii na stránkách jiného pedofila, záhy se se svou odlišností vyrovnal, ovšem k informacím se dostal až po 9 letech. Sám o tomto devítiletém období (od 15 do 24 let) zpětně říká, že v té době byl opravdu dětem nebezpečný. Vůbec nevěděl/nenapadlo ho, že i dobrovolný sexuální kontakt může dítěti ublížit. Naštěstí se ale k informacím dostal a – jak píše – začal o svém problému přemýšlet: pochopil, že být pedofilem neznamená zneužívat děti.

Zamiloval se celkem 4x, o prvním zamilování již bylo psáno, podruhé se zamiloval ve 20 letech do 6leté dívky, ve 22 letech znovu také do 6leté dívky a

naposledy ve 23 letech do 4leté Danušky, do které je zamilovaný do teď. Její matka ví, že je do ní zamilovaný, a nikterak jí to nevadí.

Jiří řeší svoje sexuální potřeby masturbací. S přístupem sexuologů, které sám dobrovolně vyhledal, spokojen nebyl, návštěvy se omezily jen na předepsání léku, přitom k sexuologovi to měl poměrně daleko – návštěva mu zabrala celý den. Zažil několik spíš krátkých vztahů s dospělými partnerkami, pohlavní styk pro něj nebyl problém, byť si pomáhal představami holčiček. Se svou odlišností se svěřil několika kamarádům a mamince.

V roce 2009 se mnou spolupracoval na vytváření bakalářské práce, v roce 2010 pak spolu s některými kolegy z internetové komunity českých a slovenských pedofilů založil informační stránky www.pedofilie-info.cz (ČEPEK, 2012), na kterých minulý rok v listopadu spustil anonymní internetovou poradnu, v níž odpovídají sexuologové.

Když mě v roce 2009 po vydání bakalářské práce na základě jeho reakce na článek *Přístup k dětské sexualitě* paní PhDr. Dana Štěrbová (2005) zvala poprvé na kongres k sexuální výchově v Pardubicích, přemlouval jsem jej, aby jel na kongres se mnou a svůj životní příběh přímo na kongresu sám osobně prezentoval – autentičnost jeho vystoupení je totiž nezastupitelná. Souhlasil. Velmi jej obdivuji za odvahu veřejně vystoupit a odhalit se před lidmi – zkusme si sebe představit v jeho kůži, zda bychom na jeho místě byli schopní někde veřejně vystoupit. Jirka od té doby vystoupil již na mnoha dalších konferencích a přednáškách, kam nás s referátem o pedofilii vždy zvali. Lidem odpovídá na jejich poměrně intimní otázky, sklízí za to však vždy potlesk publika o dost delší, než běžní přednášející. Myslím si, že tato jeho osvětová činnost je nezastupitelná – snaží se lidem ukázat, že pojem „pedofil“ nemá sloužit pro označení lidí, kteří sexuálně ubližují dětem, snaží se ukázat, že tabu kolem pedofilie může být nebezpečné – může vést mladé lidi, kteří v průběhu puberty zjišťují, že je přitahují děti, na nebezpečnou cestu, na jaké se i on po dobu 9 let od svých 15 do 24 let nacházel.

Ostatně i tato diplomová práce má cíl stejný – pomoci lidem s odlišnou sexuální preferencí najít způsob vlastního života, aby byli sami se sebou pokud možno spokojeni, a aby si byli vědomi následků, které mohou nastat, pokud svoje pudy neovládnu. Čehož nelze dosáhnout jinak než formou detabuizace tématu pedofilie – tím, že se bude o tématu pedofilie otevřeně hovořit nejen mezi odbornou, ale i laickou veřejností. Z reakcí na přednášky, jichž se Jirka účastnil, i z následného množství vyžádaných pozvání na další odborné konference je ze strany odborníků sexuologů, psychologů a pedagogů patrná značná potřeba téma pedofilie otevřít a hovořit o něm – neboť, jak již od samého počátku upozorňuji, preventivní práci s nedelikventními devianty se doposud nikdo na odborné úrovni nezabýval.

3.3 Kvalitativní kazuistika č. 2 – pan Petr

Muž, 31 let, na internetu vystupující pod stálou přezdívkou Kasz (2003), nebo také Petr Kasz, věřící křesťan, 8. rokem učí na základní škole, nejvíc se mu líbí dívky ve věku 4-12 roků. Dětství, dle jeho slov, prožil jako standardní dítě, má 2 mladší sourozence, rodiče žijí v manželství přes 30 let. Své odlišné sexuální orientace si začal poprvé všimnout kolem 13 let věku. Tehdy si všiml, že se mu jaksí „zvláště“ líbí mladší dívky, kolem věku 7-9 let. Dále uvádím rozhovor, který probíhal jednak osobně a jednak prostřednictvím komunikace na dálku – pomocí emailové komunikace a prostřednictvím komunikačního programu ICQ:

Mohl bys stručně popsat, jaké jsi měl dětství?

Dětství, myslím si, jsem prožil jako standardní dítě. Chodil jsem do školky, kde si pamatuji, že se mi líbila spolužačka. Dokonce na jedné z besídek jsem poprosil mamku, aby mi ji vyfotila, tehdy ještě na černobílý foťák. Zpětně nedokážu vysvětlit, proč se mi líbila, nicméně myslím si, že ostatní vrstevníci to pravděpodobně prožívali úplně stejně, neřekl bych, že se už tehdy projevila moje odlišná sexuální orientace. Na základní škole jsem problémy neměl, učil jsem dobře, mezi dětmi jsme měli standardní vztahy, šikanu jsem nezažil.

Jaké jsi měl vztahy s rodiči?

Myslím si, že s rodiči jsem měl standardní vztahy, mamka se rodině hodně věnovala, taťka v péči o domácnost tehdy trochu pokulhával, ale sám osobně vnímám vztah s rodiči jako velmi dobrý, přičemž větší oboustrannou odezvu vidím u mamky.

Vzpomněl by sis, jestli tě někdo v dětství sexuálně zneužil nebo zneužíval?

Ne, určitě si nevzpomínám na žádné jednání kohokoliv cizího i známého, že by mi přišlo nějaké divné, myslím si, že jsem v dětství nikým zneužitý nebyl.

Měl jsi v dětství nějaké zážitky, které nabývaly erotický či sexuální charakter?

V páté třídě, to mi bylo 11 roků, jsem v době, kdy rodiče byli na plese, tajně sledoval v noci erotický film na Nově. Už si ani nevzpomínám, jak jsem to prožíval, vím, že jsem byl zvědavý a „zvláště natěšený“, to bylo asi nějaké to vzrušení. Ale tehdy jsem si nějaké vzrušení ještě vůbec neuvědomoval, ani jsem nevěděl, co to je. Spolužákovi, se kterým jsem v té době nejvíc kamarádil, jsem pak odpoledne, když jsme byli venku, popisoval podrobně každou scénu, která v tom erotickém filmu byla – byl to pro nás jakýsi druh mluvené pornografie. Když rodiče byli o pár měsíců později znovu na plese, znovu jsem sledoval erotický pořad, a u něj jsem tehdy zřejmě úplně poprvé a neuvědomky začal masturbovat – přes kalhoty jsem si třel ruku mezi nohama. A také jsem tehdy úplně poprvé zažil orgasmus. Vůbec jsem to nechápal, nechápal jsem, co se děje a co se to stalo, ale bylo to hodně příjemné. Ani už nevím, jestli jsem ejakuloval nebo ne. Myslím si, že záhy po těchto zážitcích jsem z nějakého důvodu začal masturbovat poměrně pravidelně, i několikrát denně.

Pak si ještě vybavuji, že jsem s jedním kamarádem z dětství, o rok starším vrstevníkem, hrál jednu hru s autíčky, kdy pokud se nepovedl někomu z nás udělat s autíčkem určitý „trik“, tak jsme se museli nějak potrestat, a jedním z trestů bylo i dát si sám sobě na holou. Tady si taky vzpomínám, že mě to tehdy vzrušilo, i když jsem pořad pojem „vzrušení“ neuvědomoval. Mohlo nám být tak 10-12 roků, už přesně nevím.

A ještě se spolužákem, o kterém už byla řeč – ve škole na záchodě jsme si ukazovali navzájem naše přirození – on ho měl „malého“ (bez erekce), já „velkého“, protože mě tento zážitek tehdy dost vzrušoval – měl jsem erekci. Mělo to zůstat jenom mezi námi, ale asi se někomu ve třídě pak zmínil, protože jiný spolužák měl na mě za pár dní určité narážky, ze kterých bylo jasné, že mu to musel onen spolužák říct.

Jak jsi tyto zážitky tehdy vnímal?

Považoval jsem je a doteď považuji za běžnou součást života – poznávání sebe i ostatních lidí, myslím, že nějaké podobné zážitky se sexuálním charakterem zažije každý kluk na začátku puberty.

Pak jsi ale uvěřil v Boha. Ovlivnilo tě to nějak?

V Boha jsem uvěřil, když mi bylo 13 roků. Tehdy jsem začal chodit na přípravu na první svatě přijímání, kam spolu se mnou chodily i holky, které měly převážně 7-9 roků. Už tehdy jsem cítil, že na mě působí jaksi jiným způsobem, a že mým vrstevníkům se asi líbí jiná věková kategorie.

Můžeš nějak podrobněji popsat, jak se ti líbily a co jsi vůči nim cítil?

Prostě vím, že se mi hodně líbily, připadaly mi krásné, hodně krásné. Neuvědomuji si, že bych už tehdy např. masturboval s představami o nich, ale nějak automaticky jsem si uvědomoval, že kdybych se s tím, že se mi líbí, někomu svěřil, asi mě bude považovat za divného, nevím, jestli tehdy už jsem znal a vnímal pojem „pedofil“, ale asi ano, protože jsem tušil, že by mě např. spolužáci ve škole jednoznačně označili za pedofila. Ovšem v žádném případě jsem si nedovedl představit, že bych měl těm holkám nějak ubližovat, naopak, cítil jsem spíš touhu tu krásu nějak chránit, víc ji vnímat, později pak i děkovat za ni Bohu.

Vzpomeneš si ještě na nějaký dřívější zážitek, který by se mohl pojít s odlišnou sexuální preferencí?

Ještě si vzpomínám, že jsme někdy v době, kdy mi bylo asi 9 nebo 10 roků, doma uvažovali o adopci nějakého dítěte z Jugoslávie, která tehdy byla sužována válkou. Jednoznačně jsem si přál holčičku a možná už tehdy ta představa, že bychom doma měli holčičku, byla pro mě něčím, co mě velmi lákalo, na co bych se moc těšil, možná už i toto byl tehdy projev mé tehdy ještě spíš latentní pedofilie.

Kdy ses poprvé zamiloval?

Poprvé jsem se zamiloval, když mi bylo 17 roků, ona měla 13. Poznali jsme se v kostele. Bylo to zatím moje jediné a poslední zamilování, které bylo oboustranné. Nepovažoval jsem ji za „holčičku“, takže jsem celý ten krátký vztah považoval za „normální“. Já byl ještě hodně nezkušený, šli jsme na nějaký film do kina, který byl strašně nudný, ale ona stejně říkala, že to bylo dobré, i doma babičce a rodičům. Akorát její taťka neměl pro náš vztah pochopení, takže když jsme se vraceli z kina, doprovázel jsem ji domů, a ještě jsme si před jejich vchodem do paneláku povídali, když v tom vyběhl její taťka a téměř násilím ji tahal domů se slovy, že je na courání se s klukama ještě moc mladá. Mě to tehdy dost zasáhlo, vlastně celou cestu domů jsem probřečel a ještě i půl hodiny po příchodu domů. Tehdy jsem byl tak nezkušený, že jsem jejího otce vnímal jako nepřekonatelnou překážku. Ona měla tehdy zájem na pokračování našeho vztahu i po tomto „incidentu“ s otcem, ale já se toho otce asi moc zalekl, sekl jsem se a dál jsem ve vztahu s ní nepokračoval. O rok později jsem ji pak viděl na nějaké zábavě s nějakým jiným, dokonce ještě o něco starším klukem, než jsem byl já. Na jednu stranu lituji toho, jak to dopadlo a že jsem tehdy ve vztahu nepokračoval, na druhou stranu když se zpětně dívám, asi to tehdy nešlo jinak. Dnes už bych se nějakého otce jen tak nezalekl.

Vím, že ses zamiloval ještě dvakrát do „vrstevnice“, můžeš i o tom více říct?

Ano, asi půl roku po odeznění mého prvního zamilování jsem se zamiloval znovu. Byla to také dívka z kostela, také ve věku 13 roků, mě tehdy už bylo 18, byla hudebně zdatná a účastnila se se svou rodinou a starší sestrou prodloužené v tanečních. Vždy v takových situacích, kdy ty holky mají nějaké hezké společenské oblečení, se mi líbí o dost víc, tehdy jsem se po skončení oficiálního programu kolem ní motal, dokonce jsem ji pak šel doprovodit k autobusu, kde jsem se odhodlal jí po příjezdu autobusu dát na rozloučenou pusku na čelo. Řekla jen „Tos neměl“ a další den večer mi přišel email, ve kterém dala jasně najevo, že se mnou nic mít nechce. Takže jsem byl poprvé odmítnut.

Zanedlouho ale přišlo další zamilování. Byla to opět holka z kostela, tentokrát jen o rok mladší než já, byla ve stejném ročníku gymplu jako já. Mně už tehdy bylo 18, jí 17. Byla velmi inteligentní, dobře se s ní povídalo. Vždycky jsem na ni čekal u autobusu, šli jsme spolu do kostela, a po kostele jsem ji doprovázel domů. Zamilování z mé strany přišlo ve chvíli, kdy mě pozvala na ples jejího gymplu, že prý má vstupenku a nemá s kým jít. Dokonce i potom jsme ještě dvakrát byli na nějakém křesťanském plese, který pořádala farnost, a na tom druhém po asi 4 měsících mého zamilování jsem jí vyznal lásku. A další den mi přišel email podobný, jako v prvním případě...

Takže jsi byl znovu odmítnut. Teď si tedy ale vůbec nepřipadám, jako bych dělal rozhovor s pedofilem...

Vypadá to tak, ale není to tak. Malé holky a holčičky se mi líbily samozřejmě v celém průběhu mého dospívání a adolescence, jen byly tehdy jaksi na pozadí – člověk tomu nepřikládal důležitost, zároveň jsem měl některé zážitky nebo vnitřní prožitky, které zpětně dokazují, že už tehdy jsem v sobě pedofilii měl.

Můžeš nějaký prožitek zmínit?

Těch zážitků je víc. Například si pamatuji, že jednou se ve dveřích sakristie kněz bavil s nějakou maminkou, a tehdy jej tam krásně a spontánně objala dcera té maminky, holčička. Mě mohlo být asi 16 roků a uvědomuju si, že jsem tomu knězi moc záviděl, a taky jsem vnímal, jak to spontánní objetí bylo krásné.

Pak na škole, resp. ve třídě jsem byl tak nějak známý tím, že jsem „na mladší“. Nejvíc se mi líbily holky z primy nebo sekundy (tedy kategorie 11-13 roků). Dokonce i ve školní jídelně jsem si sedal tak, abych měl výhled na sektor, kam si tyto dívky sedaly. Víím, že se mi hodně líbily. Přitom mi samozřejmě v žádném případě mi nepřišlo na mysl, že by se mi ty holčičky mohly líbit z důvodu odlišné sexuální orientace.

A ještě se mi vybavuje zážitek, kdy mi bylo také asi 17 roků. Byli jsme na návštěvě u známých, u kterých tehdy byla ještě další návštěva, nějaká rodina se dvěma malými holkami (asi 6 a 8 roků) a jedním asi 13letým klukem, jejich starším bratrem. Už si nepamatuju, jak jsem se s těmi holkami seznámil, zvláště s tou starší. Bylo to také takové velmi spontánní. Ta starší, Lenka, byla pořád se mnou, pořád si se mnou povídala, vodila mě za ruku, dokonce mě zavedla do dětského pokoje a chtěla, abychom byli sami. Já jsem nechápal, tehdy jsem jí říkal, že to snad ani není třeba. Skoro bych řekl, že ona se do mě zamilovala (je zajímavé, když se dítě „zamiluje“ do dospělého člověka, tak to nic zvláštního není...). Dokonce tehdy ten jejich starší brácha, když se přišla Lenka rodičů na něco zeptat, utrousil poznámku, že balím malé holky. Na to Lenka reagovala, že to je teda pěkná blbost. Slíbila mi, že mi dá fotku, kterou na té návštěvě vyfotili na její přání a na které jsme byli jenom my dva. Tehdy jsem ale doopravdy nic nevnímal, nevěděl jsem, proč je mi s ní dobře. Pak jsme už museli odejít. Byl jsem z celé té návštěvy takový jaksi rozradostněný, nedával jsem tomu však nějakou větší důležitost, časem jsem na tuto událost úplně zapomněl. Plynul čas, a najednou mě před kostelem zdraví nějaká malá holka a říká: „Ahoj, tady máš tu fotku“. Já koukal, ani už nevím, jestli jsem odpověděl na pozdrav, protože mě to zaskočilo. Ona se rozloučila a odešla. V ruce mi zůstala obálka. „Jakou fotku?“ Prý „tady máš TU fotku“, ale já jsem si žádné fotky vědom nebyl. Podíval jsem se do obálky, vytáhl fotku a v tom jsem si vzpomněl na tu návštěvu a na to, že ona mi dokonce tu fotku slíbila. Myslela na to dokonce víc, než já, vždyť já jsem úplně zapomněl! Připadlo mi to tehdy krásné, jenže to bylo asi tak všechno. Dneska by to asi vypadalo úplně jinak. Teď zpětně mě akorát mrzí, že ta holka se ve mně jistým způsobem vzhlížela, stála o mou pozornost, ovšem já jsem si v podstatě vůbec, absolutně vůbec té její pozornosti nebyl vědom (o tom jsme dokonce pak po asi 4 letech o prázdninách mluvili s její babičkou, když jsme se společně účastnili jedné farní pouti). To mě moc mrzí. Mohla to být třeba moje kamarádka, ona chtěla mít takového kamaráda, ale svou indiferencí k ní jsem ji možná trochu zklamal. Dneska ani nevím, kde mi ta fotka doma leží. Na druhou stranu asi se to tak mělo stát.

Pomalu se blížíme k okamžiku, kdy sis přiznal, že jsi pedofil. Co tomu předcházelo?

Předcházel tomu snadněji dostupný internet. Když jsme ho domů zavedli, pamatuji si, že záhy jsem narazil na Proudlyho stránku – měl tam pravidelně co týden nebo dva aktualizovanou galerii fotek, zvlášť kluky a zvlášť holky. Už si nepamatuju, jak jsem na tu stránku narazil, asi jsem ji našel přes vyhledávač, ale vůbec si nemůžu uvědomit, že bych přímo hledal nějakou stránku. Všechno to funguje asi dost podvědomě. Zpočátku jsem Proudlyho stránku navštěvoval nepravidelně, později jsem se nemohl dočkat vždy nové každotýdenní aktualizace fotek. Víím, že se mi ty holky hodně líbily – a výhradně holky, kluci na té stránce byli taky, ale vůbec mě nezajímali.

Jaké fotografie byly na Proudlyho stránkách?

Byly tam běžné fotografie dětí, případně výběr z modelingových sérií (např. We Are Little Stars), které jsou doteď běžně dostupné na internetu, Proudly si zakládal na tom, aby se na jeho

stránkách objevovaly pouze esteticky hezké fotografie, nevyzývavé, děti byly vždy oblečené. Tehdy jsem se ani nepídil po stránkách, kde by mohly být i jiné (např. pornografické) fotografie, tehdy se mi ty děti strašně líbily, nějak jsem si neuvědomoval, že by mě mohly i fyzicky přitahovat, sexuálně vzrušovat.

Vše se umocnilo, když jsem začal ve stejný rok chodit na vysokou školu, kde jsme mohli být na internetu neomezeně. Tehdy to nebylo moc časté, doma jsme měli jen drahé vytáčené připojení, platila se každá minuta připojení. Ale na kolejích jsme mohli být na internetu od rána do večera. Se spolubydlícím jsme začali chodit na xchat, kde jsem si tehdy vlastně poprvé založil profil pod svou současnou internetovou přezdívkou. Chodili jsme „balit“ holky, a mě se v té době stalo, že jsem se tam seznámil s jednou 11letou dívkou. Dneska se za to stydím – ze začátku jsem ji totiž zalhal svůj skutečný věk, povídalo se s ní dobře, měl jsem pak výčitky svědomí a hned při další příležitosti jsem jí řekl svůj skutečný věk. I tak jsme si povídali dál, několik měsíců, ne každý den, ale občas. Pak z ničeho nic mi poslala na email nějaké svoje fotky, dokonce mi dala svoje telefonní číslo, na které jsem i po roce psal přání k svátku. Moc se mi nelíbilo, že takhle sedí u internetu a posílá cizím lidem fotky, ale třeba adresu nebo příjmení neřekla nikdy.

Teď trochu odbočím – myslíš že stejnou strategii pedofilové na chatech běžně používají?

Je to takové trochu klíšé – že pedofil se snaží s dítětem navázat kontakt nějak podvodně, aby ho pak mohl nějak využívat, nebo seznámit se s ním s nějakými nekalými úmysly. Já žádné nekalé úmysly neměl, přitom to šlo zase hodně samo, podvědomě. Zatajením skutečného věku jsem zvýšit šanci na to, že se se mnou bude nějaká taková holka bavit. V zápětí jsem ale cítil výčitky, že jsem jí lhal. Na internetu je opravdu velmi snadné vydávat se za někoho jiného. Na druhou stranu dnes už vím, že není problém začít úplně normální konverzaci s mladší dívkou i s uvedením mého skutečného věku. Stejně si myslím, že pro děti není potřeba, aby chodily někam na nějaké chaty, je to zbytečně rizikové – může se jim stát, že jim někdo napíše nějaké sprostárny nebo je k nějakým sprostárnám zneužije.

Zpět k tomu, jak probíhalo tvoje uvědomování si pedofilní orientace...

Mezitím se ještě stalo to, že jsem byl ve škole, kde jsem studoval, v počítačové učebně, kde jsem narazil na Hostovu stránku, kterou jsem tehdy přečetl na jeden nádech, a když jsem odcházel z učebny, měl jsem takový dobrý pocit, odcházel jsem s úsměvem a říkal jsem si – jo, jsem pedofil, protože cítím přesně to, co se na těch stránkách píše. Ale přesto jsem si to vlastně ještě naplno nepřiznal.

Narazil jsi tehdy třeba i na dětskou pornografii?

Ano, narazil, a to opět na již zmíněném xchatu. Občas tam někdo založil místnost s názvem „Mladé holky“ nebo tak, a většinou se tam sešlo pár lidí, kteří si přes email vyměňovali pár fotek s dětskou pornografií. Tehdy mi pár lidí něco poslalo, sám jsem z těch obrázků byl poprvé úplně vedle, protože mi přišlo jak z jiného světa, že něco takového existuje, že je vůbec možné, aby někdo mohl s dítětem provádět sexuální aktivity. Asi jsem měl takové pocity jednak proto, že jsem se doposud s ničím takovým nesetkal, a také proto, že mi do té doby vůbec na mysl nepřišlo, že by něco takového, jako jsou sexuální aktivity s dětmi, mohlo být možné, reálné.

Normální pornografii jsi v té době také sledoval?

To už si nevzpomenu. Nebyla tak dostupná, jak je dostupná teď. Tehdy bylo taky pomalé připojení k internetu, videa nekvalitní a krátká. Dnes stačí jen pár kliků a máš k dispozici terabajty „dospěláckého“ porna online k dispozici okamžitě, i připojení k internetu je dnes rychlé, takže není problém si videa prohlížet pouze online. Ale tehdy nebyla pornografie tak dostupná. Pamatuji si, že od kamaráda jsem si dávno, to mi mohlo být tak 13 nebo 14 roků půjčil CD, na kterém kromě mnoha nezajímavých her pro DOS byl i porno-videoklip. Taky jsem z něho byl tehdy úplně vedle.

K pornografii se ještě vrátíme, pojďme pokračovat ve tvém příběhu. Vraťme se k tvému uvědomování si tvého zaměření...

Jak jsme se spolubydlícím chodili pravidelně na xchat, tak jednou jsem procházel celý xchat a narazil jsem na místnost s názvem Proudly. Hned jsem věděl, kdo to je, že to bude místnost autora Proudlyho stránek. Hnedka jsem vstoupil. A tam to uvědomování začalo naplno. Poprvé v životě

jsem narazil na lidi, kteří vyjadřovali stejné pocity z holčiček, jako jsem měl já. Bylo to pro mě něco převratného, já si do té doby myslel, že jsem takový, komu se líbí holčičky a nechce jim jakkoliv ubližovat, na světě sám. Zpočátku jsem tam chodil sporadicky, ale za krátkou dobu pravidelně – probírali jsme nejrůznější věci. Přítomným jsem pokládal různé otázky, pokládal jsem jim i ty otázky, které jsou položeny i na mé stránce, a hledal na ně odpověď.

Jaké otázky máš na mysli?

Kdo je to pedofil, jak se pozná, jestli jsem pedofil atd. To jsou opravdu takové ty základní otázky, které si pak člověk asi začne klást. Ptal jsem se jich také a chtěl jsem po nich jednoznačnou odpověď: „Ano, jsi“ nebo „Ne, nejsi“. Dneska vím, že to takto nejde, že nejde říct zvenčí, jestli někdo je nebo není pedofil – na to si opravdu musí každý člověk přijít sám za sebe.

Jak vlastně takový pedofil pozná, že je pedofil?

Někdy to není úplně snadné. Jsou ale příznaky, podle kterých to jde celkem bezpečně poznat – děti se mu hodně líbí, třeba mně se vždycky holčičky líbily o dost víc, než dospělé ženy nebo moje vrstevnice. Je to hodně o pocitech, které člověk cítí. Takovým hodně signifikantním příznakem je, když se člověk do dítěte zamiluje. To už je hodně velká pravděpodobnost, že je nejspíš pedofil. Posledním příznakem je, pokud daného člověka dítě nebo dětské tělo vzruší nebo sexuálně přitahuje. Zdálo by se, že to je velmi snadné rozpoznat, ale vlastně i v době, kdy mi Klárka (desetiletá holčička, do které jsem se zamiloval) celá seděla na klíně, jsem si erekci nebo nějaké „vzrušení“ příliš neuvědomoval, i když je to také jeden z celkem jednoznačných „příznaků“. Mladší člověk pak asi bude mít větší problém s rozpoznáním „vzrušení“ nebo „přitažlivosti“, zvláště když se bude jednat o dítě, což si může vzhledem k postojům společnosti hodně dlouho vymlouvat.

Kdy sis nakonec definitivně přiznal, že jsi pedofil?

Po objevení Proudlyho místnosti to trvalo několik měsíců. Přispěla k tomu náhoda – v kostele, kam jsem pravidelně chodil, jsem jednoho dne vešel do sakristie. Na židli tam seděla asi 10letá holka, kterou jsem v té době vůbec neznal. Jmenovala se Klárka a v sakristii dělala domácí úkoly. Přišlo mi to zvláštní – myslím, že po pozdravu jsem prohodil nějakou větu ve smyslu: Teda, domácí úkoly dělat v sakristii... nahlédl jsem, co dělá, a myslím si, že jsem se jí pokusil nějak pomoci, snad tam měla chybu a na tu jsem ji upozornil... už nevím, jak to bylo přesně. Každopádně poté mě v kostele pak ještě párkrát vyhledala a jednou po skončení mše, když jsme odcházeli se skupinkou jiných farníků, se mě zeptala, jestli ji doprovodím domů. To byl přesně ten okamžik, když jsem se do ní zamiloval. Celé dny jsem pak myslel jenom na ni, každý den od rána do večera. Ale ještě i potom mi asi celé dva týdny trvalo, než jsem si definitivně přiznal, že jsem pedofil... Jednou po mši zeptala mamky, jestli bych k nim nemohl přijít. A o dva týdny později jsem začal zažívat další věci, které jsem nikdy předtím nezažil – to jsem byl v té rodině na návštěvě už poněkolkáté: Chtěla nosit za krkem, sedala mi na klín – a tady jsem to poznal, definitivně. Seděla mi na klíně a tehdy jsem poznal i to, že mě sexuálně vzruší. Možná jsem byl vzrušen nějakou malou holkou i někdy předtím, ale všimnul jsem si a vnímal to poprvé až při tom Klárčině sezení na klíně. Zjištění mě tehdy už až tak moc nepřekvapilo a tehdy jsem si přiznal: Ano, jsem pedofil, doopravdy.

Samozřejmě mě ani v nejmenším nenapadlo, a v podstatě nikdy, že bych měl té dívce (nebo jakékoliv jiné dívce) jakkoliv ublížit. Naopak, dával jsem si moc velký pozor, abych nedal najevo náklonnost nějak nepřiměřeně. Vyvinulo se z toho kamarádství, které v poměrně intenzivní formě trvalo přes 4 roky. Téměř denně jsme byli spolu. Buď u nich doma, nebo u mě.

Co jste spolu dělali?

Většinou jsem jí pomáhal s domácími úkoly, pak jsme hráli nějaké hry na počítači nebo se dívali na film. Hodně jsme si spolu povídali. Jako student jsem měl v té době dost času. Co se mi trochu nelíbilo, že se spíš jednalo o takové pasivní trávení volného času, dostat ji někam na výlet do přírody bylo enormně těžké.

Docházelo ve vašem vztahu i k fyzickému kontaktu?

Ano, začalo to v podstatě úplně na začátku, jak už jsem popisoval. Neježe si sedla na klín, ale opřela se o mně, po nějaké chvíli se přitulila i nohy měla na mých kolenou, byla prostě úplně celá na mně. Objevil se tu z mé strany problém – bál jsem se jí pohládit. Měl jsem ji úplně celou jenom pro

sebe, ona se přiblížila tak, že už to vlastně ani víc nešlo, a já jsem se jí bál pohládit. Přitom touhu pohládit jí jsem měl obrovskou. Bál jsem se jí pohládit, protože co kdybych nepoznal, že jí to bude nepříjemné. Řešil jsem to pak s několika lidmi, s Proudlym a s jednou kamarádkou, Proudly říkal: „A to ti není jasné? Neřeknu, kdyby se tě ani nedotkla, ale ona ti sedí úplně celá na klíně, je ti nejbliž, jak může, víc už ani nemůže, a ty ji ani nepohládíš? Teďka je řada na tobě.“ Kamarádka pak napsala, že „Potřebuje cítit lásku.“ Další den se situace opakovala, s tím rozdílem, že jsem ji poprvé pohládl, nebo teda spíš, snažil jsem se ji začít tak letmo hladit po jejích vlasech. Samozřejmě jsem s napětím čekal, jak bude reagovat. Když jsem přestal, tak mi hned řekla, že můžu i na zádech... bylo jasné, že tím dala najevo, že jí to není nepříjemné, spíš naopak. Já jsem do teďka rád, že jsem překonal svůj strach, přeci jenom jsem ale člověk, který je v dotecích (jakýchkoliv) velmi opatrný, a spíš se držím zpátky. Fyzické kontakty s Klárkou trvaly v podstatě po celou dobu našeho vztahu. Měl jsem jí hodně rád a byla to v té době nejbližší osoba, taková nejlepší kamarádka, se kterou jsem všechno řešil.

Pokud vím, tak ses jí nakonec se svou náklonností svěřil...

Když jí bylo 14,5 roku, tehdy jsem jí v jedné „slabé“ chvíli, kdy jsme byli o podzimních prázdninách spolu sami v Praze na muzikálu Kleopatru, po příjemně stráveném večeru vyznal lásku.

Nebyl to pro ni šok?

V tu chvíli asi ano. Když jsem se jí později ptal, jaká byla její prvotní vnitřní reakce, říkala, že jí v tu chvíli projel mráz po celém těle. Po vyznání lásky jsem jí pak ještě řekl i to, že jsem pedofil, protože jsem se do ní zamiloval už před 4 roky.

Já být dítě v tom věku, tak mě to asi dost vyleká a možná bych se pak víc držel zpátky v kamarádství s pedofilem. Napadlo tě, že to může mít i takový dopad?

Samozřejmě, že napadlo. Dneska už bych to asi neudělal, i když zas na druhou stranu v té situaci bych možná měl opět nutkání se sdílet – opravdu to byla taková téměř intimní chvíle, hodně jsme toho spolu za ty 4 roky zažili a v podstatě jsem neměl bližšího člověka, logicky jsem se chtěl svěřit. V průběhu dalšího roku se však náš vztah poněkud změnil, začala chodit na střední školu a já se mezitím stihl zamilovat do další, tentokrát jedenáctileté Alžběty. Vlastně to moje vyznání lásky Klárce nějak umožnilo to další zamilování, když jsem viděl, že Klárka moje city neopětuje. Rodinu Alžbětky jsem do té doby téměř neznal, chodila do kostela tak nějak samostatně.

Zajímalo by mě ještě, kdyby ses mohl rozepsat podrobněji o tom, co se odehrávalo po vyznání lásky Klárce? Změnila nějak svoje chování k tobě?

Zatímco chování Klárky se těsně po tom vyznání nijak výrazně nezměnilo, moje trochu ano. Zaprvé mě později mrzelo, že jsem jí tu lásku vyznal, protože jsem pochopil, že to bylo moc brzo. Že jsem pak od toho vztahu čekal o trochu víc, zatímco ona se ke mně chovala stále stejně. Dokonce nějak tehdy den po tom vyznání jsme si vyměnili pár SMS, z mé strany něco ve smyslu „promiň, že tě zatěžuju takovými věcmi“ a ona na jednu z mých odepisovala něco ve smyslu „budeš si muset počkat, než tě budu moct mít ráda, jako ty máš rád mě (nebo jak by sis přál), protože jsem ještě dítě“. Bylo by zajímavé vědět, co tím vlastně přesně myslela.

Je ale fakt, že chování Klárky na mě moc dobře nepůsobilo, vlastně i na stránkách mám napsané, že z důvodu některých jejích charakterových vlastností jsem byl myšlenkám na manželství s ní spíše vzdálen. Nicméně měl jsem ji rád, a to hodně. Akorát mi přišla v některých věcech trochu víc sobecká a hlavně hodně pohodlná. Ale nechci tady povídat o ní negativně, prožili jsme toho spolu hodně dobrého, něco i horšího, ale vztah s ní byl na velmi dobré úrovni, i když mně třeba dost často říkala, že jsem trapný apod.

Jak Váš vztah skončil?

Když jí pak už bylo 15 a začaly letní prázdniny, jela, jako každý rok, na tábor. Několik týdnů po Velikonocích nejevila zájem o setkání, po asi 6 týdnech jsme se setkali i s její kamarádkou, a Klárka si ze mě před tou kamarádkou dělala dost srandu, utahovala si ze mě. To se mi moc nelíbilo. Mezitím jsem byl už zamilovaný do Alžbětky, se kterou jsem poměrně často chodil ven. Když jsme se tuhle s Alžbětkou jednou objevili i u Klárky doma, ta si mi chtěla sednout na klín, ale protože tam byla i Alžbětka, nenechal jsem Klárku sednout a z místa jsem se zvedl. Došlo jí, proč. O prázdninách pak jela na tábor, jako každý rok. V předchozích letech jsem jí psával každý druhý den dopis, dokonce i poslal

balíček. Ale od ní mi nepřicházelo nic. Zase v tom vidím spíš svoje příliš velká očekávání – mě to samozřejmě docela mrzelo, dneska se na to už zase dívám trochu jinak. Tehdy, když jí bylo 15, tak jsem si říkal, nechám jí chvilku „vydusit“, aby viděla, jaké to je, když mi první dopis pošle až po dvou týdnech od začátku tábora, pár dní před jeho koncem. Já teda jí nechal jeden týden... a napsala tentokrát jako první a ještě k tomu vůbec nejdelší dopis ze všech předchozích. Jeho znění uvádím:

Ahoj Pěťo,

čtvrtek 12. 7. 2007

jak se máš? Je to tady zatím docela super, ale mrzí mě, že mi od tebe nedošel žádný dopis. Už předtím jsem říkala, že na mě kašleš a akorát se to potvrzuje. Hlavně, že jsi říkal, že mě máš rád, a ani si na mě nevzpomeneš. Vsadím se, že jen myslíš na Alžbětu, a já už jsem takovej vedlejšek. Kde jsou ty časy, kdy mi každé den přišel dopis? Já se snažím poslední dobou ti vyhovovat a přemáhat se, ale jak vidím, je to k ničemu.

Počasi je tady strašný, nemůžem do bazénu. Chodíme každé den do posilovny, už mě strašně bolely svaly na břichu. Dnes jsme byli ve městě a kámoška mi dala 200 Kč, ať jí tam něco koupím, tak jsem jí tam něco koupila. Bylo tam představení Popelka v indiánském podání, ještě do toho zamotali Červenou karkulku. Na pokoji mám holky, co tu se mnou byly i minulej rok. Vedoucí si mě pamatují. Kamarádka za mnou včera přijela na návštěvu, a to mě zná jen rok a ty čtyři. Ale to je jedno. :(Přijela v 11 hodin, mohly jsme být jen v budově, protože jí ještě není osmnáct let. Jedna holka z pokoje mi půjčila obálku se známkou, takže jí musím zaplatit. Jsem na pokoji číslo 8, jak minulej rok. Jsem tady mezi holkama i klukama docela dost oblíbená, furt za mnou někdo chodí a už mě to štve. Holt oblíbenost je náročná. Sice mám furt co dělat, ale napsat dopis, na to si čas udělám. Kreslit obrázek ti nebudu, stejně by tě nezajímalo, i tenhle dopis bude pro tebe ztráta času. Někdo ti napsal otravné dopis. Je mi docela smutno a je mi líto, že mi je smutno.

Kámošce jeden blbej kluk spálil „omylem prej“ vlasy. Už mě zas někdo volá, tak jdu, měj se dobře.

Ahoj Klárka

Když to dnes s odstupem let čtu, je mi smutno, že to tak dopadlo a že to nedopadlo trochu jinak. V podstatě mě mrzí, že jsem jí svým způsobem zklamal. Vyznal jsem jí lásku, říkal jí, jak jí miluju, a pak jí v podstatě pustil k vodě. Ale na druhou stranu nemohla čekat, že moje láska k ní je něco, co má z její strany zajištěné automaticky a navěky, a že ona se už nemusí vůbec snažit... Já jí tehdy odpověděl docela dlouhým dopisem – byl čtvrtým v pořadí, který jsem jí na ten tábor zaslal. Byl dlouhý:

Ahoj Klárko,

pátek a sobota 20. a 21. července 2007

přišel mi konečně od tebe první dopis. Sotva jsem přijel domů, a to bylo o půlnoci teď v pátek, měl jsem hned práci. Sestře se vypl z ničeho nic počítač a už nešel zapnout. Nějak to blbne. A mamčin počítač pro změnu nechtěl naběhnout a psalo to kritickou chybu STOP. Hodinku a půl jsem nad tím bádala a uvidíme, jak dlouho to vydrží. Mě počítače vždycky jedou, a když nejedou, tak si s nimi poradím a domluví jim, aby jely.

Stěžuješ si „kde jsou ty časy, kdy mi každé den přišel dopis“. No, víš, já na ty časy mám jiné vzpomínky. Snažil jsem se psát téměř každý den, tuším, že to bylo minimálně 3x týdně. A od tebe mi za celou dobu přišly třeba jen 3 nebo 4 dopisy a to ještě dva naráz v téměř poslední den, kdy jsem už všemožně dával najevo, že mi přišlo dopisů zatím jenom málo (a to ještě jsem ti tehdy posílal obálky s nalepenou známkou, aby snad to nebyl důvod, že bys psala málo). Aspoň sis vyzkoušela, že časté dostávání dopisů není samo sebou.

Že se poslední dobou snažíš, toho jsem si všiml. Chtěl jsem o tom napsat ve druhém dopise, ale nějak na to nedošlo. Musím poprvé po 4,5 letech říct, že sis dala s dárečky na moje narozeniny obzvláště záležet. V minulých letech jsi třeba na moje narozeniny ani neměla připravený dárek, dodělávala/dokupovala jsi ho později. To víš, že mě to taky mrzelo. Ale letos, letos jsem se nestačil divit, fakt! Tolik nápaditých dárečků, zabalených, dokonce i v taštičce, hned mi bylo jasné, že ti to dalo hodně práce. A dokonce připravené v den mých narozenin k předání! Tvoje snaha v tomto případě určitě nebyla k ničemu.

Stejně tak jsem si všiml snahy teď, když jsi na táboře – jako první jsi mi poslala pohled a posléze zároveň oba dva zároveň jsme si poslali dopis. A že od tebe nebyl zrovna krátký. Je opravdu vidět, že se snažíš víc, než kdykoliv předtím. Přemýšlím, nakolik to je způsobeno mým poklesem pozornosti k tobě.

Nemyslím, že na tebe kašlu, jak píšeš. Možná bych to nazval jinak – pokles pozornosti. I když na tebe míň myslím, i když jsem tebou méně nadchnutý a schází mi v některých věcech motivace, přesto ležíš hluboko

zakořeněná v mém srdci. Záleží mi na tobě pořád stejně, ani nevíš jak! Ale zas na druhou stranu to neznamená, že budeš po zbytek mého života jediná, komu bych se měl, chtěl a mohl věnovat.

Návštěva u tebe na táboře by pro mě byla velmi obtížná. Ani za Alžbětou bych nepřijel na jeden den, abych s ní mohl být. To se prostě nevyplatí. Jenom k tobě by stála jízdenka jedním směrem 192 Kč! Nemluvě o 4 hodinách jízdy. Kdybychom se celý rok neviděli, tak by to bylo něco jiného, ale vidíme se celkem často.

Je pravda, že s Alžbětou mám teď o „problém“ víc. Ono se to časem vytríbí. Nějak se s tím musíme oba vyrovnat. Já, protože nevím, co to přinese v budoucnu, a ty, protože ten, kdo ti věnoval téměř veškerou pozornost, ji najednou tobě věnuje méně. Je mi to na jednu stranu líto, že vůči tobě moje pozornost poklesla, na druhou stranu je to životní zkušenost, kterou prozatím velmi statečně neseš. Mohla bys dělat spoustu věcí, třeba se mstít nebo bys přestala se s Alžbětou bavit nebo se mnou, atd.

Moje pozornost k tobě se odvíjela od toho, že jsem byl do tebe zamilovaný. Jestliže máme být kamarádi, musím se odmilovat a tím pádem i musí poklesnout pozornost k tobě. Ale jinak, Klárko, rozhodně když budeš mít nějaký vážný problém, životní i neživotní, můžeš kdykoliv se na mě obrátit. Budu se vždycky snažit situaci řešit pro dobro všech zúčastněných osob. Víš, že jsem ti říkal, a není to tak dávno, že mám v bytě jednu stálou volnou postel. To abys věděla, že i když přijdou chvíle nejhorsí, máš kam utéct – a přitom máš střechu nad hlavou. A nějaká ta koruna se taky vždycky najde v nouzi. I když doufám, že se nikdy nedostaneš do nějaké takové havarijní situace. Ale může se stát ledacos. To já zas vím, že by mě jiní lidé, kteří mě mají rádi, nenechali na holičkách podle svých schopností a možností, když ovšem nepočítám rodiče... na ty se vždycky můžu spolehnout. Ale nikdo neví, zda ještě zítra budou celý den žít a zdraví. Stejně jako my.

Hodně mě mrzí, jaké máš rodiče. Že u nich nemůžeš mít takové zázemí, které bys potřebovala. Lásku, pochopení, toleranci. I přesto tě ale vždycky tě prosím, aby ses k nim chovala slušně a s úctou. I když jsou takoví, jací jsou.

Já nevím, jak ještě jinak ti říct nebo nedokázat, že i když teďka v poslední době víc myslím na Alžbětku, tak nejsi nějaký „vedlejšek“, jak jsi napsala. I když se tak můžeš třeba cítit. Často si vzpomenu na větu z Malého prince, kdy liška mu říká: „Jsi zodpovědný za to, co jsi k sobě připoutal.“ To, že tě mám rád, pořád platí. Neznamená to, že splním všechna tvoje přání, že se ti budu výhradně věnovat nebo že se nemůžu zamilovat do někoho jiného a chtít trávit s ním čas. Ale je jasné, že tě už nemůžu odvrhnout, dělat, že tě neznám, i kdyby jsi udělala já nevím co – třeba stala se prostitutkou (velmi nereálné, jen příklad, já vím).

No, ještě k Alžbětce. Mě samozřejmě baví s ní být. Stejně, jako mě to kdysi bavilo s tebou. Za 4,5 roku jsme ani jednou nebyli jen tak venku na procházce. Nikdy jsi nechtěla. Je to pochopitelné vzhledem k atmosféře u vás doma. Zatímco Alžbětka je v tomto opak. Ne že by to bylo nějaké dobré nebo špatné, hodnotit nechci. Když jsem byl malý, jezdil jsem se sestrou v kočárku před barákem. Třeba hodinu. Bavilo mě to. Tebe to nebaví. Alžbětka to zase baví enormně. Byli jsme tak na místech, na která jsem se sám nebo s někým jiným ještě nedostal. A máme už další dvě nové lokality v plánu. A přesně tohle mě hodně baví – poznávat a navzájem se obohacovat o nová zákoutí. Nevím, co bude třeba za rok, nevím, jaký budu já, natož abych věděl, jaká budeš ty nebo jaká bude Alžbětka. Čas ukáže.

Už těch rozborů asi nechám. Přes dopis se to sice dobře píše, ale zas zpětná vazba tu není. Navíc tento dopis pošlu a pak odjedu na Slovensko na dovolenou... a i kdybys mi napsala ještě odpověď, tak si ji přečtu nejdříve za 14 dní. A to už zase budu moct přijít k vám domů.

Že posiluješ, to je určitě přínosné. Já bych měl taky, ale nějak k tomu nemám motivaci. Celý příští školní rok budu muset mít povinně ve škole tělocvik, takže aspoň mě to trochu donutí – dám si posilovnu, protože ta jediná má hodně termínů a dokonce i v pátky.

Jsou 4 hodiny ráno, dávají teďka reprízu Na stopě. Je to o znásilnění. Vidíš, taky se ne zrovna málo bojím, že by ti někdo mohl takto ublížit. Asi bych hodně brečel, kdyby se to stalo. Psycholožka v televizi teď říká: „Dívka by si měla zajistit, aby ji někdo doprovázel.“ V Brně 23. září 2006, ve 3:53 nějakou dívku napadl a znásilnil, ve 3:58 odcházel z místa činu. A nemusí to být jenom v noci. Ted'ka popisovali, jak znásilnil 14letou dívku ve 13 hodin odpoledne v Kolíně. Chtěla jet za kamarádkou vlakem, sedla do připravené soupravy, která měla jet až za hodinu. Přistoupil tam muž, rozepl poklopec a začal onanovat. Chtěla utéct, ale nepovedlo se jí to, donutil ji k orálnímu sexu. Pepřák připravený v pravé ruce by se jí hodil tehdy... 5 minut a změní ti to život. Ach jo. :-(

Vzhledem k tomu, že v úterý 24. července už jedeš domů, je toto poslední dopis, který ti posílám. Mimochodem obrázek, kdybys nakreslila, tak by mě zajímal, a i tvůj celý dopis mě zajímal. I když jsem tě trochu záměrně nechal v tom, že jsem ti poprvé napsal až 2. týden tvého pobytu v na táboře, tak to neznamená, že se z mé strany něco mění, že ti už nebudu psát, že s tebou nebudu kamarádit, že se o tebe nezajímám, že jsi pro mě ztrátou času a že musím číst od tebe otravné dopisy. To je pěkná blbost. Vždycky mě všechno, co se tě týkalo, zajímalo. Hlavně si přeju, abys nezapomněla na Boha, i když ho třeba zrovna nějak nevidíš. A taky budu prožívat napětí, když se budeš hlásit na střední.

Už jdu spát, je 4:35. Možná ještě něco připišu, nejspozději v 17 hodin dopis zanesu na poštu, v pondělí by ti měl přijít. Slibovali bouřky, ale je tady pořád nesnesitelné vedro. I když teda chladíme doma tou mobilní klimatizací. Je to příjemné, udržuje v obýváku konstantní teplotu 26 stupňů.

Na konci dopisu píšeš, že ti je smutno. Mě je taky smutno. Ne vždycky, ale prostě občas, když tak přemýšlím. Chtěl bych velkou rodinu (velkou, no, tři a víc dětí se dnes považuje za velkou rodinu). K tomu samozřejmě potřebuju najít nějakou vhodnou manželku, která bude víc zaměřená na rodinu než na kariéru. Dneska je to těžké někoho takového najít. Aby byla slušná, vkusně se oblékala, nemluvila sprostě, neměla piercingy a nabarvené vlasy... a to jsou jen vnější požadavky. Jsou i jiné – vnitřní, třeba abych si s ní rozuměl, aby mi s ní bylo dobře, abych si s ní měl o čem povídat. Nic ale není podmínkou nutnou. Každý člověk má svoje mouchy a je nutné ty největší předem poznat a přemýšlet pak a rozhodnout se, jestli jsem ochoten to či ono tolerovat. Jde o to, abychom se navzájem tím, že jsme spolu, obohacovali.

Je mi smutno z toho, že cítím velkou touhu po rodině a prostě doposud jsem ještě nenašel svou budoucí manželku a ani nevím, jestli ji někdy najdu. Můžu akorát se za ni modlit, pokud nějaká je. Třeba ani nikde žádná není. Třeba už ji znám, třeba ji ještě vůbec neznám. Třeba jsi to ty, třeba Alžbětka, třeba Lucka, třeba úplně někdo jiný, nikdo není předem vyloučen. I u tebe je ale problém s věkovým rozdílem, sama jsi říkala, že si nedokážeš představit někoho o víc jak 4 roky staršího. Kamarádka z gymplu mi říkala, že to říkáš teď, že za 10 let může být všechno úplně jinak.

Ještě jsem si vzpomněl na zážitek z minulého roku. V podstatě se opakuju. Mě taky mrzelo, jak jsi se mnou nechtěla jet na výlet. Pořád jsem tě musel přemlouvat. Až mě to pak samotného nebavilo. Přijedeš k nám domů a nevím, asi nejraději bys byla jen u nás doma a nikam nešla. Škoda, že prostě nějak tě to nebaví, nechtělo se ti. Co já s tím nadělám. Jednou třeba najdu někoho, koho to bavit bude.

Je sobota ráno 9 hodin. Dopisuju poslední pasáž dopisu. Normálně v noci kolem 4 hodin ráno se tady prohnala obrovská bouřka. Hromy a blesky mě probudily ze spaní. Zrovna jsme byli v epicentru bouřky, protože několikrát se blýsklo a hned okamžitě se ozvala obrovská rána. Začal jsem rychle vypínat domácí spotřebiče, pak mě napadlo, že můžu jít rovnou k pojistkám a vypnul jsem všechny zásuvky.

Klárko, i přes své vnitřní pocity si buď jistá, že tě mám pořád rád a že mi na tobě hodně záleží.

Na tábor naposledy zdraví

Péťa

O těch prázdninách pak ještě naposledy přijela domů k mým rodičům... a vztah v podstatě pak postupně skončil. Dnes jsme kamarádi, popřejeme si k svátku nebo k narozeninám, pozdravíme se, když se potkáme na ulici, zavedeme krátce řeč na to, jak se daří, ale jinak si vlastně nemáme moc co říct. Dá se říct, že svým způsobem jí mám pořád rád, víc než ostatní, i třeba bych byl rád, kdybychom mohli mít trochu bližší vztah, ale manželství si opravdu vzhledem k jejím charakterovým vlastnostem, které jsem popsál výše, představit moc neumím. Když to teď píšu, svírá se mi srdce a říkám si, že je škoda, že to takhle skončilo.

Asi to pro Klárku muselo být hodně náročné. Nevíš, jak zpětně to vnímá?

Nevím. Můžu ti s ní domluvit setkání – pokud bude souhlasit, zeptáš se jí sám. Hodně mě to mrzí teď zpětně, když si všechny ty zážitky s Klárkou přemítám, ale asi to tak mělo být. Dneska už má Klárka i svého kluka, se kterým chodí, ale jak se jejich vztah vyvíjí, nevím.

Přjdeme dále. Kdy jsi vlastně zjistil, že jsi zamilovaný do Alžbětky?

Zjišťoval jsem to postupně, nebylo to úplně takové náhlé, jako v případě Klárky. Byly Vánoce a já si v jejich průběhu všiml, že na Alžbětku nějak často myslím. Netrvalo dlouho, abych tento můj stav označil jako zamilovanost.

Jak se konkrétně v tomto případě projevovala tvoje zamilovanost?

Tak kromě toho, že jsem měl Alžbětku přes den v hlavě, jsem se samozřejmě hodně těšil na setkání s ní v kostele. Protože jsem její rodinu vůbec neznal, chtěl jsem se s jejími rodiči nějak seznámit, hledal jsem k tomu různé příležitosti. Vlastně se divím, k čemu všemu se člověk vyburcuje, když je zamilovaný – zaklepat z ničeho nic na dveře bytu rodičům, které skoro neznám, je záležitost i z mého pohledu opravdu velmi zvláštní. I když, ono to nebylo z ničeho nic, prostě jsem si jen vymyslel důvod, proč u nich zaklepat. Mimochodem, otevřela Alžbětčina maminka a pozvala mě k nim domů. Přece jenom lidé mě z kostela znají.

Jak probíhal vztah s Alžbětkou?

Byl trochu jiný než s Klárkou. Zatímco s Klárkou jsme si byli blíže i fyzicky, ze strany Alžbětky se žádné fyzické přiblížení nekonalo, na klíně mi nesesedla ani jednou. Zatímco s Klárkou bylo trávení času spíš pasivní, s Alžbětkou bylo naopak trávení času spíš aktivní – spíš jsme trávili čas venku na dětských hřištích, které jsou v okolí jejího bydliště, ale také jsme šli několikrát plavat na koupaliště nebo do bazénu i s jejím bráchou případně s její kamarádkou – všichni samozřejmě chodí do téhož kostela (v naší obci je jediný).

Pak se stalo ještě něco, za co se hodně stydím a co považuji za jednu z největších mých dosavadních chyb v životě. Myslím, že to bylo ještě ten rok, co proběhly ve vztahu s Klárkou ty bouřlivé změny. Několik rodin z kostela, mezi nimi i rodina Alžbětky, chtěli jeden letní den jít na koupaliště. Samozřejmě jsem se přidal. Na koupališti se Alžbětka jednu dobu pohybovala jen v kalhotkách. A já neodolal a párkrát ji tak vyfotil. Jenže si toho několik lidí (maminek) všimlo a jedna z nich pak za mnou přišla se slovy: „Není ti to trapný fotit holky v kalhotkách?“ V tu chvíli mi ztuhla krev v žilách a nejraději bych se propadl někam hodně hluboko. Když si uvědomím, kolik vztahů s lidmi jsem tím ohrozil, jaké to mohlo mít následky, je mi ze sebe samotného špatně. A přitom šlo jen o pár „pitomých“ fotek.

To asi nebylo úplně moudré fotit Alžbětku v kalhotkách. Tak, hlavně, že ses z toho poučil...

Nechci sebe nijak omlouvat. Je ale fakt, že neexistuje žádná literatura, která by člověku poradila, na co si dát pozor, jak se chovat v některých situacích apod. Přece jenom sexualita ovlivňuje hodně věcí podvědomě. Ale i tak cítím za to, co se stalo, především svou osobní vinu, svoje sobectví. Minimálně celý rok jsem si to celé často opakovaně vyčítal a i dnes mi není dobře, když na to pomyslím. Kdybych mohl, chtěl bych se všem lidem, kterých se výše popsané situace týkaly, omluvit, především Alžbětce, a zároveň poděkovat za možnost „začít znovu“, za to, že mě neodvrhli – když na to i dnes po letech vzpomínám, derou se mi slzy do očí.

Řešil to tehdy s tebou někdo, přišel za tebou někdo?

Vyloženě za mnou nikdo nepřišel, přišel jsem tam tehdy já sám za kamarádkou – maminkou, která o mě všechno věděla. Šli jsme trochu bokem od ostatních lidí, já začal: „Dneska jsem udělal...“ a ona dořekla „...pěknou blbost.“ A objala mě. Ten den večer jsem se zároveň svěřil našemu knězi, který, jak to u svěřených většinou bývá, pochopil o něco víc až později po asi dvou letech. Další den dopoledne jsem se krátce setkal s Klárkou, která mi tehdy řekla: „Všichni si o tobě myslí, že jsi pedofil.“ Už nevím, co jsem jí na to tehdy řekl, myslím, že jsem se jí omluvil.

Kdyby lidé byli trochu otevřenější a ochotnější na to téma mluvit, kdyby chápali, co to znamená, když se někomu líbí děti, bylo by i pro mě i pro ně snazší to téma tehdy otevřít, pohovořit o něm, a omluvit se snazší. Jenže dokud se budou bát, že být pedofilem znamená být dětem nebezpečný, což se zase budu bát já, že mě tak pak budou vnímat, nejde to. Chtěl bych jim všem vzkázat, že si jich moc vážím, jak i v té době a poté reagovali a někteří z nich i dnes reagují. Mohli mě potopit, ale neudělali to.

Byly nějaké následky toho, co se stalo?

V podstatě oproti tomu, jaké mohly být, byly a jsou následky téměř žádné. Jenom mám takový pocit, že se nejspíš situace z koupaliště k Alžbětce později donesla a proto mě dnes příliš nemusí. Nevím, jestli je to tím nebo něčím jiným, ale každopádně já v tom určitou souvislost vždycky uvidím.

Bylo taky zajímavé, že stejná maminka, co mě na koupališti upozornila, tak prohlásila, že Petrovi se Klárka líbí (nevím už komu a ani nevím, jestli před nebo po mém incidentu – ale vím to od té mé kamarádky, které jsem se svěřil) – pravděpodobně z toho důvodu, že jsme se často vyskytovali spolu, že věděla, že Klárka jezdí za mnou domů, apod.

Vidím, že se vztahy to máš poměrně bouřlivé... A to jsme ještě nemluvili o Markétce. Jak se tvůj vztah s ní vyvíjel, případně ještě pořád vyvíjí?

Markétka byla v podstatě nově přistěhovavší se do naší obce i se svojí rodinou, to byla ještě hodně malá. Chodila do našeho kostela už poměrně dlouho, ale já si jí začal pořádně všimnout, až když jí bylo asi 10 roků. S jejím bráchou jsem už tehdy docela kamarádil, docela jsme si rozuměli. Tehdy jsem začal tu rodinu navštěvovat i u nich doma. Markétka se pak tehdy připravovala na přijímačky na víceleté gymnázium, a když už jsem u nich doma byl, tak jsem jí samozřejmě jako učitel občas pomáhal. Měli jsme pak jednoho dne domluvené doučování, ale ona zrovna nějak onemocněla, a snad měla přes mamku vzkázat, že je škoda, že se moje návštěva u nich díky tomu nezrealizuje. Neznám přesný okamžik zamilování, ale vím, že to bylo někdy v dubnu 2008, právě před těmi přijímačkami na gympl.

K nim domů jsem začal docházet poměrně pravidelně, vlastně za všemi – jak za bráchou, tak za Markétkou, vždycky jsem se věnoval oběma, a kolikrát víc i právě jejímu bráchovi, záleželo, jak zrovna byli nebo nebyli doma. Zároveň jsem si taky vždycky popovídal s jejich rodiči.

Jak bys popsal vývoj vztahu, jaký máš s Markétkou?

Markétka ze začátku nebyla příliš přístupná, byla víc odtazitá, nebrala mě tolik, jak bych si sám přál – což je ale normální a mně nezbyvalo než se tomu přizpůsobit a její způsob vztahu ke mně respektovat. Nicméně v průběhu času z její strany postupně docházelo ke změně – nevím proč, ale dnes v podstatě když k nim přijdu, je na mě velmi milá, pokaždé se ptá, jestli nechci uvařit čaj, nabízí i občerstvení nebo nějaké jídlo, které zrovna udělala k večeři..., a docela hodně si pak povídáme o různých zážitcích – ze školy jich máme oba stále hodně.

Předpokládám, že i v tomto případě bys byl ochotný na Markétku počkat, až dospěje, a vyznat jí lásku...

Ano, moje zamilování k ní trvá už 4 roky a moc bych si přál, kdyby se ten vztah jednou zoboustranil, chtěl bych si ji vzít za manželku a strávit s ní zbytek života, pokud by to bylo i její přání. Ale musím počkat, vím, že vyznat lásku ve 14,5 letech v případě Klárky bylo moc brzy, chci proto počkat tentokrát o něco déle... Zároveň vím, že na vztah s ní nemám žádný nárok a vlastně jediné reálné přání, které k ní mám, je, aby byla v životě šťastná, a je jedno s kým.

Ty vlastně těm děvčatům, když jsi do nich zamilovaný, nemůžeš jen tak vyznat lásku...

Ano, nemůžu, protože bych jim svým způsobem tím „dospěláckým“ sdělením kazil dětství. Je to takové hodně těžké. Po delší době už to ani nelze nazvat úplně zamilovaností, i když ono se to trochu střídá. Mívám období, kdy na ni myslím skoro každý den, na druhou stranu mívám i týdny nebo měsíce, kdy si na ni vzpomenu třeba jen párkrát. Ta počáteční zamilovanost, takové to vzplanutí, se stejně po nějaké době, pokud je odezva alespoň trochu pozitivní, částečně přemění na docela dost intenzivní lásku a touhu být a žít s ní do konce života, ale já jí to ani nemůžu říct – bylo by opravdu divné, kdybych 12leté holce vyznal lásku „na plnou hubu“. Aspoň, že modlit se za ni můžu.

Jaký věk vyznání lásky “dítěti” obecně považuješ za vhodný?

Asi to nejde říct nějak přesně. Moji rodiče se seznámili na taneční zábavě, když bylo mojí mamce 16 let. Když jsem Klárce vyznal lásku v jejích 14,5 letech, vím, že to bylo moc brzo. Mamka Markétky mi říkala, že mám ještě pár let počkat, takže momentálně se kloním k věku minimálně 16-18 let, ale stejně si myslím, že záleží na konkrétní situaci a konkrétním vztahu těch dvou lidí. Třeba lásku Markétce nevyznám nikdy, protože začne svůj vztah s někým jiným a já se jí nebudu chtít do toho vztahu plést. Nebo jí lásku vyznám zítra, protože “to na mě přijde” – ale to spíš ne, opravdu chci počkat až do nějaké doby, kdy bude starší, nicméně ale nic nemůžu vyloučit – stane se mi nehoda, odvezou mě do nemocnice, Markétka přijde na návštěvu a pochybuji, že se v té chvíli udržím a svoje city jí na “smrtebné” posteli nevyznám. Nebo se může stát, že jí její první partnerský vztah (chození) nevyjde a třeba poté budu mít šanci, nebo prostě nikoho nebude mít... taky je možné, že mě sama

začne odmítat, např. když ji budu chtít ještě i s dalšími lidmi pozvat do kina, tak třeba nebude chtít jít, apod. To budou hodně těžké pocity, ale počítám s tím – nevím, proč bych zrovna já měl být jejím vyvoleným, samozřejmě by se mi to líbilo, ale hlavní slovo a rozhodnutí je teď na Markétce... Doba, kdy se verdikt dozvím, se blíží...

Jaké vlastně míváš pocity jako zamilovaný? Myslíš si, že jsou to totožné pocity, jako mají gynekofilové, když se zamilují do dospělé ženy?

Myslím si, že to jsou pocity, které zná každý zamilovaný – těšil jsem se na další setkání s ní, myslel jsem na ni od rána do večera, když pak mělo dojít na setkání, rozbušilo se mi srdce, sevřely se mi žíly... Sexuální touha v tom v podstatě žádná nebyla, řekl bych, že je to u mě více platonické. Zamilovanost ale netrvá tak dlouho, jako láska, když v podstatě to není jen fascinace, ale když vím, jaká je a právě proto ji mám rád, tak je to něco kvalitativně úplně odlišného.

Jak se ta tvoje láska k ní pak projevuje? Co si pak vlastně třeba momentálně teď ve vztahu k Markétce reálně nejvíc přeješ?

Jsem přesvědčený, že láska znamená chtít pro druhého dobro. Pak samozřejmě automaticky vyvstane otázka, co je dobro pro druhého – někdy na to není úplně jednoznačná a snadná odpověď. Reálně si však přeji jediné – aby Markétka byla v životě šťastná, a je jedno s kým. Aby našla kluka, který ji bude mít rád alespoň tak, jako já. Asi před dvěma lety jsem po jedné z návštěv u Markétky sepsal takové své „vyznání lásky“, se kterým se v podstatě stále ztotožňuji a asi dnes bych nedokázal lépe vyjádřit, co k ní stále po celou dobu těch 4 let cítím – je ale fakt, že ze začátku ještě úplně ne, chvílku trvá, než se vztah nějak usadí a uzraje, a hlavně teď s jejím přibývajícím věkem tato slova vnímám stále intenzivněji:

Markétko, dneska jsme si po týdnu zase hodinu a půl povídali. Těžce rozdýchávám tvou krásu, když od vás odcházím. Tolik bych ti chtěl vyznat lásku, ale nemůžu. Moc bych tě chtěl v životě udělat šťastnou vším, co jsem a co mám, ale taky nemůžu. Nemůžu to všechno do doby, než vyrosteš a než bys vůbec byla ochotná o takových záležitostech uvažovat. Nemůžu nic jiného, než Ti přát, abys byla šťastná, abys jednou třeba našla toho pravého kluka, se kterým budeš šťastná, a modlit se za to. Aby tě měl rád a ty měla ráda jeho. Možná někdy přijde den, kdy Ti všechno to, co jsem a co mám, nabídnu. Máš plné právo odmítnout a já to musím respektovat. Markétko, mám tě moc rád.

Někteří lidé ale nevěří, že to, co k těm dívkám cítíš, je láska.

Ano, je to vlastně to největší nepochopení, které může člověk zažít. Já vím, že ji miluji, vím, že kdyby vztah opětovala, tak prostě do toho půjdu naplno, jako by do vztahu šel kdokoliv jiný. Je to dost takové bolestné, když lidé nevěří tomu, co skutečně cítíš.

Navíc, zkus někdy udělat anketu: Věříte, že pedofil může opravdu milovat dítě? Taková formulace otázky by možná měla šanci na úspěch pouze u sexuologů, kteří zřejmě tuší, že pedofil dítě opravdu miluje, ale u většinové populace by asi bylo zbytečné se ptát. Zkusme tedy i „odlehčenou“ formu: Může dospělý 30letý muž opravdu milovat jedenáctiletou dívku a chtít s ní prožít zbytek života? Nevím, co by laická veřejnost odpověděla, pravděpodobně by přinejlepším někteří z nich odpověděli, že je to divné, někteří by asi řekli, že to možné je... Ano, je to možné, ale zároveň je to vnímáno jako divné, protože to je neobvyklé, protože to je málo časté, protože pedofilů je v populaci málo. Nejvíc mě mrzí, že tomu po víc jak pěti letech přátelství a skoro tři a půl letech od svěřeni pravděpodobně nevěří ani mamka Markétky, přitom po celou dobu se snažím dávat najevo, co nejvíc to jde, že mám Markétku rád.

Ono je to pro rodiče asi dost těžké, přece jen mají o svoje dítě strach, zvlášť v dnešní době.

Neřekl bych, že je dnešní doba nějak zvlášť nebezpečnější než jiné doby. Markétce může udělat cokoli kdokoli a kdekoli, jenže o jiných lidech její mamka neví to, co o mně. Tyhle předsudky mě prostě bolí. I když musím říct, že i mamka Markétky prochází určitým vývojem – nedávno u nich doma na návštěvě poprvé za celou dobu, co se známe, maminka Markétky připustila, že na tom, co jí říkám o tom, co cítím k Markétce, by mohlo být i něco pravdy, že mě už nějaký ten pátek zná...

Jak vlastně proběhlo tvoje svěření se mamce Markétky?

Proběhlo zhruba před třemi a půl lety, v době, kdy jsem byl už asi 7 měsíců do Markétky zamilovaný. Nevím, jak mě to napadlo, přijde to vždycky nějak samo – pocit, že téhle osobě bych se mohl svěřit. Většinou tyto úvahy iniciuje o něco bližší vztah s tou osobou – třeba když se mi sama s něčím internějším svěřuje. Maminka Markétky se mi tehdy svěřila se svou situací v rodině...

Svěření plánuješ nebo je většinou výsledkem nějaké momentální situace?

O svěření vždycky uvažuji dlouho před jeho realizací – i svěření se knězi, o kterém byla dřív řeč, neproběhlo náhle v důsledku tehdejší situace, ale v podstatě už delší dobu jsem přemýšlel, zda bych se mu mohl svěřit. Co se týče Markétčiny mamky, svěření bylo svým průběhem jedno z nejlepších. Trvalo asi 10 hodin, maminka Markétky vyjadřovala pochopení. Tehdy to tak vypadalo, že je vše v nejlepším pořádku... Ale mamka Markétky zřejmě pak měla těžké chvíle – vůbec teď zpětně si jí nesmírně vážím za to, že se zachovala, jak se zachovala – že mi s Markétkou nezakázala kamarádit. Že mě přijala jako člověka, že mě neodsoudila předem. Takže po svěření jsem mohl a stále můžu kdykoliv k nim přijít domů na návštěvu, byť několik týdnů po svěření si mě víc hlídala a bylo vidět, že se snaží být doma, když přijdu. Když se tak zpětně zamyslím, myslím, že to z její strany vyžadovalo hodně odvahy...

Co vlastně od svěření očekáváš?

Od svěření vždycky očekávám, že budu mít dalšího blízkého člověka, před kterým se nebudu muset přetvářovat. Který o mně prostě bude vědět opravdu vše. Maminka Markétky se mě při svěřování ptala, proč jsem se vlastně svěřil... jestli to plánuji jen jako jednorázové sdělení, které bude následováno přerušáním vztahů (ve smyslu "tak jsem se ti svěřil a můžu jít zas o dům dál"). Ale pokaždé to vnímám přesně opačně – počítám s tím, že vztah s člověkem, kterému se svěřím, se poté dostane na jiný „level“, na jinou – vyšší úroveň, že bude bližší, že si s ním budu moct popovídat o věcech, se kterými si běžně s ostatními nepovídám...

Stalo se ti někdy, že tě někdo po svěření nějak zklamal?

Nejvíce mě zamrzelo, když jsem se od mamky Markétky po roce a půl od svěření dozvěděl, že příliš nevěří tomu, co k její dceři cítím – a spíše věří tomu, že jí neublížím, a taky tomu, že když už je Markétka o něco starší, dokázala by se snad lépe ubránit. To mě tehdy fakt zabolalo. Na druhou stranu teď je zase už situace jiná. Tehdy jsem si ale myslel, že mě maminka Markétky nezakázala kamarádit se svou dcerou právě proto, že Markétku miluji. Protože právě proto, že ji miluji, se maximálně, jak nejvíce můžu, snažím k ní chovat co nejlépe, a v žádném případě si nedovedu představit, že bych jí měl jakkoliv ublížit, a to i nějakým svým nepřiměřeným chováním, dejme tomu, že bych byl nějak nadměrně vlezlý... Ale na druhou stranu jsem si říkal, a zatím to tak vždycky u všech platilo, že mamka Markétky potřebuje delší čas na přemýšlení – když jsem se svěřil své mamce, taky jí to trvalo pár let (asi 6), než všechno vstřebala a pochopila. Stejně tak si myslím, že hodně lidí, když si přečte tenhle náš rozhovor, nebude věřit tomu, co se tady píše... Nicméně i tak si maminky Markétky nesmírně vážím. V podstatě musela u sebe najít hodně rozumu i odvahy ale i důvěry v mou osobu k tomu, aby „riskovala“ setkávání své dcery s pedofilem. Za to opravdu klobouk dolů. Mohla se zachovat v té chvíli úplně jinak, mohla mě prostě a jednoduše jakýkoliv kontakt ve vztahu k Markétce zakázat (a mě by samozřejmě nezbyvalo nic jiného, než to respektovat). Ale neudělala to. Ze začátku si mě sice víc hlídala, taky to asi pro ni nebylo jednoduché jít proti společenskému přesvědčení, že pedofil je pro dítě rizikem. Moc si jí za její přístup vážím, i když samozřejmě to nepochopení tehdy bolelo. Každý člověk je svým způsobem nějak omezený v tom pochopení, a opravdu si myslím, že ji muselo stát hodně úsilí, aby mě "z bezpečnostních" a svých vlastních ochranných pudů vůči své dceři, která tehdy měla 11 roků, nezakázala k nim domů chodit. Přitom to samozřejmě udělat mohla, na to má každý rodič plné právo.

To se dá očekávat, když lidé a média nemají nejmenší potuchu o tom, co takový nekriminální pedofil skutečně prožívá. Tak mě napadá, že by to, že se takhle zamilováváš pořád do nedospělých dívek, mohl někdo chápat jako nemoc. Jak se na to díváš?

Podle mě pedofilie sama o sobě není nemoc. Teď bych tady musel opisovat tvou bakalářku, na které jsme spolupracovali, myslím ale, že je jasné, že pokud jsem schopný žít relativně spokojeně na

svém místě ve světě a nemám neodolatelné touhy někomu ubližovat, pak je všechno v naprostém pořádku. Problém však může nastat, pokud to, že se mi líbí nedospělé dívky, začnou chápat jako nemoc lidí v mém okolí. Kdyby mě všichni, kterým jsem se svěřil, hnali do léčebny a zakazovali mi kontakt s dětmi, dost pravděpodobně bych se opravdu považoval za nemocného, možná, že bych uvěřil i tomu, že pedofil je dětem nebezpečný a možná, že bych pod tíhou tohoto názoru jednou z frustrace nějaké dítě zneužil.

Kolika lidem ses vlastně celkem svěřil?

Moc jich není, i když teď poslední době jejich počet trochu narostl. Vesměs to ale předtím byli dva kněží (jeden z mé rodné obce, druhý z kostela v obci, kde teď bydlím), mamka, psycholog, několik kolegů z VŠ, spolužačka z gymplu, kolegové z VŠ, a několik maminek z kostela, kam chodím.

Z Tvého života jsi toho na sebe prozradil až moc. Zkusme zabrousit teď i k jiným tématům: Nebojíš se, že tě někdo odhalí, když se setkáváš s redaktory médií nebo si s nimi dopisuješ prostřednictvím emailu?

Setkání s paní redaktorkou Nejezchlebovou (2007, 2010) samozřejmě bylo riskantní, ale kdo neriskuje, sice nic nemůže ztratit, ale také nic nezíská. Hodně mi vadí, jaké je mezi lidmi povědomí o pedofilech, takže samozřejmě když se objeví nabídka ze strany médií, snažím se nalézt způsob, jakým by se nějaká spolupráce dala navázat. Mělo by se samozřejmě jednat o způsob pokud možno bezpečný, na druhou stranu čím větší je vzdálenost mezi redaktorem a mnou, tím menší je autentičnost článku. Samozřejmě, že se hodně bojím, že někdo buď odhalí mou skutečnou identitu, nebo zneužije toho, že mě zná osobně a ví o mně, že jsem pedofil. Částečně se bojím o sebe, protože pracuji jako učitel, a kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby se to někdo dozvěděl, částečně se bojím také o děti, s nimiž kamarádím nebo které učím, protože kdyby jim někdo řekl, že jsem pedofil, může jim to ublížit také. Zvláště, pokud mě třeba mají nějakým způsobem rádi.

Není tajné, že jsi vystudoval pedagogickou fakultu, věděl jsi už na střední škole, jaká bude tvoje další dráha?

Nevěděl, absolutně jsem ve svých 19ti nevěděl, co bych mohl studovat dál. Gympl mě k ničemu nepředurčoval, a já váhal, jestli se dát spíš technickým směrem nebo humanitním.

Co nakonec přispělo k tomu, že sis zvolil zrovna pedagogiku?

Tady by se nabízela odpověď, že k tomu určitě přispěla moje, tehdy ještě neuvědomovaná pedofilie. Nicméně já jsem k věci přistupoval docela racionálně – přemýšlel jsem nad tím, co by mě tak mohlo bavit. Jenže jsem nevěděl, co. Seděli jsme tak jeden podzimní večer s mamkou a debatovali jsme právě o tom, na jaké školy poslat přihlášku – absolutně vůbec jsem nevěděl, co si zvolit, nic mě vyloženě přímo netáhlo. Až najednou mamka v mém tápání vyslovila tu větu: „A nebo bys mohl být učitel.“ Jako když se rozbřeskne, najednou mi to bylo jasné. Ještě ten večer jsem se podíval na internetu na všechny dostupné pedagogické fakulty a volba byla jasná.

Jak zpětně hodnotíš svoje studium na pedagogické fakultě?

Studium mě docela bavilo, zvláště cokoliv, co bylo o dětech. Byl jsem hodně takový zapálený student, věděl jsem totiž už od začátku, že chci být učitel, což spousta mých spolustudentů nevědělo, naopak, často tvrdili, že se s těma puberťáckýma harantama nechtějí otravovat...

Jak hodnotíš svoji volbu teď s odstupem 8 let, kdy jsi učitel?

No, asi každý mladý člověk má určité ideály, takže když jsem po vystudování poprvé nastoupil do základní školy, nastalo u mě mírně rozčarování. Učit opravdu není nic jednoduchého, měl jsem opravdu naivní představy o tom, co obnáší profese učitele. Nicméně nyní musím říct, že volby nelituji – dělám práci, která mě baví, a navíc pro dělám snad i něco prospěšného pro děti, což je v podstatě můj splněný sen.

Co tě na této práci nejvíc baví?

Určitě mě baví učit děti novým věcem, také mě baví, když mají o něco zájem nebo když ten zájem o něco v nich vzbudím. A samozřejmě velmi příjemné jsou prázdniny... :-)

Někteří lidé by pedofilům práci s dětmi zakázali...

Protože si myslí, že pedofilům nejde o nic jiného, než nějakým způsobem ukojit svůj chtíč. Nevím, nejsme lidé z jiné planety, a i když se mezi námi, stejně jako mezi všemi skupinami lidí, najde člověk nějakým způsobem defektní, máme reálná přání a jsme většinou normálně uvažující lidé.

Dokázal by sis představit situaci, kdy by diagnostikovaným pedofilům byla práce s dětmi zákonem zakázána?

Považoval bych to za diskriminaci, protože 90% případů pohlavního zneužívání dětí nemají na svědomí pedofilové, ale lidé s většinou sexuální orientací. Práce s dětmi by se musela preventivně zakázat všem, aby to bylo spravedlivé.

Dokázal by sis představit, že budeš vykonávat i jinou práci?

Samozřejmě, myslím si, že by to vůbec nebyl problém a dokonce si říkám, že by to mohlo mít svoje určité výhody.

Jaké?

Přece jen práce s dětmi je hodně psychicky náročná. Neustále reaguješ na neočekávané a hlavně stále nové situace, člověk musí být hodně ve střehu. Spíš by se mi líbila nějaká klidnější práce, kde nikdo nebude do ničeho nutit (my učitelé děti do učení a školní práce v podstatě nutíme), a kde nebudu pořád tolik v neustálém stresu. Ale všechno má svoje – v jiné práci třeba může být nerudný nadřizený, nebo dostaneš navaleho tolik práce, že to nemůžeš ve své řádné pracovní době stihnout. Je možné, že kdyby nebyly ve školství ty prázdniny, které jsou, spousta lidí by šla někam jinam, je to opravdu velká, ale myslím, že plně zasloužená výhoda.

Co si myslíš o současném postoji lidí k pedofilům?

Myslím si, že se nás lidé bojí – ale ne proto, že bychom skutečně byli nějakým zvlášť velkým nebezpečím pro děti, ale proto, že si to myslí. Já si myslím, že pedofilně orientovaný člověk není o nic větším nebo menším nebezpečím než někdo, kdo je tzv. „normální“. Sexuolog Weiss uvádí, že 40% dětí zneužijí jejich vlastní rodiče, následují nevlastní otcové a blízcí příbuzní – dědečkové, strýčkové apod., tedy ti, kteří by je měli ponejvíc chránit a u kterých jsou děti také nejvíc zranitelní. Celkově 90% zneužití mají na svědomí lidé, kteří jsou po sexuální stránce normální. Myslím si, že nám ti, kteří nás a priori považují za zvýšené riziko pro děti, dost křivdí.

Co si myslíš o ostatních pedofilech, které znáš z internetu?

Pedofilové, které znám z internetu, které lze potkat na fórech apod., to je široká škála různých lidí. Asi by zabralo nejmíň dvě strany, než bych aspoň část po skupinách popsal. Myslím si ale, že je pro všechny dost žádoucí, aby měli možnost porovnávat svoje postoje s ostatními pedofily, a také aby existovala nějaká oficiální literatura, která by jim byla takovým návodným manuálem pro život. Dnes nic takového neexistuje, přitom někteří pedofilové by to potřebovali jako sůl, občas musím některé „kolegy“ na fórech umravňovat. Ale je to jako všude – i mezi gynekofily jsou lidé všelijací. V tomto směru, si myslím, bude velmi přínosná tvoje příručka, pokud tedy jednou vznikne.

Doufám, že ano. Ještě zabrusme do kontroverzních témat, o kterých se v médiích dost často mluví – a to je například dětská pornografie...

Dětská pornografie je určitě dost velký problém. A jak už to tak bývá, řešení podobných problémů nebývá jednoduché. Někomu opravdu může sledování dětského porna na počítači pomoci, u jiného to může vyvolávat větší chuť zkusit si viděné i ve skutečnosti. Otázka ale je, jestli tato diferenciací spíš než se sledováním pornografie nesouvisí se schopností jedince rozlišit skutečnost od fantazie. Naštěstí, zatím, fantazie a to, co si v mysli představujeme třeba při masturbaci, nikdo nemůže kriminalizovat. Ti, kteří vymysleli a schválili zákaz držení dětské pornografie, by se měli zamyslet nad statistikami, které jednoznačně praví, že sledování pornografie snižuje výskyt sexuálních trestných činů. Někteří lidé místo, aby děti chránili, je podobnými zákazy ještě víc ohrožují. A to samozřejmě zcela pomíjím veškeré diskuze o animované dětské pornografii nebo o tom, jestli není člověk, který si dětské porno jen prohlíží, perzekuován za to, s jakou sexuální orientací se narodil, nebo za jednání, které třeba nikomu ani nemohlo ublížit, ba naopak, mohlo mu pomoci vybijet sexuální napětí. Zákaz výroby a distribuce dětského porna se skutečnými aktéry s dostatečně tvrdými tresty by měl být dostačující.

Jak řešíš svoje sexuální potřeby, pokud vůbec nějak?

Když „to“ na mě přijde, tak si pomůžu masturbací. Většinou každý den před spaním.

Církev masturbaci považuje za hřích, jak se na to díváš?

I já to považuji za hřích, ale jen lehký – měřitelně tím nikomu neublížuji. Kdysi se mi povedlo i na několik měsíců přestat, ale pak jsem k tomu stejně zase brzo sklouznul – dneska to neřeším, musel bych vynaložit neúměrné úsilí, abych s tím přestal, a ještě bych pak mohl mít v nějakých situacích problém – takhle si ulevím a můžu se pak dál soustředit na něco jiného.

Vím, že je to častá otázka, ale musím se zeptat: Necítíš svou sexuální orientaci jako rozpor s křesťanskou vírou, potažmo s církví?

Mně se vždycky holčičky strašně líbily. Zároveň mě nikdy nenapadlo, že bych jim měl nějak ubližovat – proč bych měl ubližovat tomu, kdo se mi líbí, proč bych měl ničit tu krásu? Tady jsem tedy logicky žádný rozpor s vírou necítil a ani necítím. Víra mi naopak pomohla v tom smyslu, že už od začátku, protože jsem v těch dívkách viděl vždycky obrovskou krásu, chápu pedofilii jako dar – vidět krásu tam, kde někdo jiný třeba nevidí nic.

Někoho při čtení tvé poslední věty určitě napadnou ty sexuální skandály kněží...

Lidé už jsou takoví, momentálně to asi nebudu komentovat, musel bych se rozčilit. Ale platí, co bylo řečeno už dávno – většina zneužívačů, tedy i těch „pedofilních“ kněží, nebyli diagnostikováni jako pedofilové.

Ještě bych se chtěl zeptat na tvou práci učitele, jsi spokojený?

Jsem relativně spokojený. Mám stabilní místo, osm let praxe. Děti občas zlobí, ale taky jak které. Mám je rád, pochopitelně takovou tou obecnou láskou. Samozřejmě, že mezi nimi mám svoje oblíbené i neoblíbené, ale snažím se být objektivní.

Stalo se ti už, že ses nějak víc zakoukal do žáčky, kterou učíš?

Ano, stalo se mi to hned první rok, v podstatě pokaždé se najde nějaká, která mě svým způsobem víc zaujme. Ale třeba zrovna jedna docela hezká šesťáčka byla ze začátku taková trochu zákeřná, a nakonec ten rok pak v květnu, kdy už byla naladěná pozitivněji, přímo v hodině, už nevím při jaké příležitosti, prohlásila: „Pane učiteli, vy nás máte rád.“ Tím se nechci chlubit, myslím si, že ostatní učitelé je taky mají rádi, ale zkrátka taková hláška od původně zákeřnější žákyně člověka dost potěší. A takových okamžiků k těšení je po celý školní rok hodně, a také proto mě ta práce hodně baví, i když místy nevím, co udělat dřív. Letos mám naštěstí „pauzu“ od třídnictví, tak je to takové lepší, mám víc času.

Docela často označuješ pedofilii za sexuální orientaci, jindy o ní píšeš jako o deviaci. Zvlášť tím, když o ní mluvíš jako o sexuální orientaci, můžeš vyvolávat nesouhlasné reakce lidí...

Mluvím o ní většinou jako o sexuální orientaci, někdy jako o deviaci, přitom v tom vlastně nevidím rozdíl, pro mě to jsou totožné pojmy. Pokud někdo namítá, že pedofilie není sexuální orientace, ale deviace (čímž jakoby zdůrazňuje její jakýsi „patologický“ aspekt), tak ať mi odpoví na jednoduchou otázku: Jakou má pedofil sexuální orientaci? Přece sexuální orientaci má každý člověk.

Někteří lidé se domnívají, že osvětová činnost pedofilů má za cíl legalizovat sexuální kontakt s dětmi. Jaký je tvůj pohled na tuto věc?

Některým pedofilům o to skutečně může jít. Třeba propagují snížení (nebo rovnou zrušení) hranice pro „legální sex“. Já jsem křesťan, propaguji zas na druhou stranu konzervativní hodnoty, jakou je například pohlavní styk až v manželství.

A moje poslední otázka: Myslíš si, že sexuální výchova je důležitá už na základní škole?

Rozhodně! Před nějakým rokem v médiích prolétl ten protest proti příručce k sexuální výchově. Hodně se kritizovalo například to, že jsou v ní uvedené odborné texty paní doktorky Fífkové o sexuálních deviacích, prý že děti takové informace nepotřebují. Že ne? Počátky projevů mé odlišné sexuální orientace sahají někdy k mým 13. narozeninám, možná i o něco dříve. Z diskuzních fór vím, že někteří mladí pedofilové jsou z toho, že je přitahují a sexuálně vzruší děti, zděšení, a to jsou, prosím pěkně, třeba i patnáctiletí kluci, kteří jsou zoufalí a píšou pak na Zpovědnici.cz, že si chtějí vzít život. Proč? No proč asi – jsou přeci pedofilové, vyvrhelové společnosti, ti, kteří jsou odsouzeni ke zneužívání dětí! Že by to mohlo být i jinak? Ale to by jim to musel někdo nejdřív říct! Myslím si, že

pravdivá sexuální výchova, která nebude tabuizovat nejen sexuální deviace, by v tomto směru byla velmi přínosná.

Děkuji za tvou upřímnost. Nejsem si úplně jistý, jestli děláš dobře, že se takhle odhaluješ – někdo tě může poznat, a ublížit ti pak...

Nemáš zač. Doufám, že lidé, kteří dokážou přemýšlet, ještě nevymřeli. Mám ale jednu velkou pozitivní zkušenost – lidé, kteří mě znají, dokážou také přemýšlet srdcem. Myslím si, že třeba mamka Markétky by rozumově po mém svěřeni postupovala zcela jinak, ale tím, jak se zachovala, dokázala projevit kousek lidskosti, kousek srdce – sice to byl risk, ostatně jako pokaždé, když se jedná o „srdeční“ záležitosti... no říkám, moc si vážím všech lidí, kteří člověka nezavrhnou, kteří se snaží o pochopení, i lidé, kteří nakonec srdcem pochopí... Snažím se k druhým lidem i k dětem chovat hezky a věřím tomu, že to má smysl – že nakonec člověka budou ti, kteří mě znají, soudit ne podle toho, co tady o sobě píšu, ale podle mého skutečného chování.

Markétka je pro tebe asi stále hodně aktuální téma, zakončeme tedy tuto kazuistiku zamýšlením, jak by vztah s ní mohl vypadat, a co v nejbližší době plánuješ...

Neplánuji nic. Budu čekat, jestli nastane nějaká vhodná příležitost, jak bych jí mohl náklonnost projevit. Spíš si myslím, že mě nebude chtít. Ale i tak – naděje umírá poslední. No a když mě odmítne, tak zkusím hledat jinde. Občas se mi líbí i některé dospělé, nic není vyloučeno. Není vyloučeno ani to, že budu celý život sám. Ale zatím čekám. Tuhle se mi nedávno stalo, že jsem chtěl Markétku doprovodit k zastávce autobusu – čekal jsem na ni na chodbě před bytem, než se vypraví. Když konečně vyšla z bytu, začala se obouvat a omlouvala se mi za to, že jsem na ni musel tak dlouho čekat (asi 8 minut). V duchu jsem si pomyslel: „Jo, kdybys tak věděla, že na tebe čekám už 4 roky...“ Pousmál jsem se a řekl jsem jí: „Ale to nestojí za řeč.“ Když pak přijel autobus, rozloučili jsme, zamávali jsme si a... kapitola toho dne byla napsána a další kapitoly života zůstávají otevřené. Jak to všechno dopadlo, to ti za takových 30 let – budu-li naživu – rád dopovím.

Závěrečný komentář

Petr je rovněž typickým příkladem heterosexuálního pedofila – člověka, který se zamilovává do nedospělých dívek. Patří mezi většinu respondentů mého dotazníku, kteří by si přáli, kdyby se kamarádský vztah s dítětem časem přeměnil v partnerský. S dětskou pornografií zkušenost má – kdysi se s ní setkal na chatovacím serveru. Petr je praktikující křesťan – katolík. Pracuje osmým rokem jako učitel na základní škole, práce ho baví a naplňuje. Sexuální potřeby řeší masturbací, většinou každý den před spaním. Do nedospělých dívek se zamiloval již celkem 4x, ve věku 20 let se zamiloval do 10tileté Kláry, o 4 roky později ve 24 letech do 11tileté Alžběty, ve 26 letech do 10tileté Markéty, o dva roky později do 10tileté Barbory – jednalo se o kratší paralelní zamilování, které trvalo asi jeden rok. Náklonnost k Markétě trvá dodnes, pravidelně se s ní vídá. Maminka Markéty o jeho náklonnosti i o tom, jaké je jeho sexuální zaměření, ví. Svěřil se také své matce, dvěma kněžím, několika kamarádům z VŠ a dalším lidem, i jiným maminkám dětí z kostela. Myslím si, že jeho příběh poskytne čtenářům mnoho podnětů k zamýšlení.

Závěr

Diplomová práce se pokusila nastínit život a pocity osob, jež pocíují a prožívají erotickou přitažlivost vůči dětem. V teoretické části práce byla připomenuta základní fakta o pedofilii, která již byla podrobněji rozebrána v předchozí bakalářské práci. Výzkumnou část práce tvořily dvě části: kvantitativní dotazníkový výzkum a kvalitativně-kazuistická část. Ve dvou kvalitativních kazuistikách bylo podrobně pojednáno o životě a prožívání vztahů s lidmi i dětmi prostřednictvím životních příběhů dvou konkrétních pedofilně zaměřených mužů. Kvantitativní výzkumná část nám pak poskytla unikátní a zajímavá data nejen o vzorku zástupců české a slovenské internetové pedofilní komunity, ale také mnoho různých myšlenek a pohledů na skutečnosti, o kterých se běžně příliš nemluví.

Internetový dotazník kvantitativního výzkumu vyplnilo celkem 36 respondentů. Poměr homosexuálních a heterosexuálních pedofilů byl v souboru respondentů totožný, dva respondenti uvedli preferenci dětí obojího pohlaví. Průměrný věk respondentů činil 26,7 let. 92% respondentů je svobodných, dva byli ženatí, jeden rozvedený. Věkové preference se u homosexuálních a heterosexuálních pedofilů lišily následovně: heterosexuální pedofilové apetovali dívky v průměrném věku 7,6 let, homosexuální pedofilové chlapce přibližně o rok starší. Většinu (58%) pedofilů přitahují i někteří dospělí jedinci. V partnerském vztahu s dospělou osobou žilo nebo žije 31% respondentů, 39% respondentů se někdy do dospělé osoby zamilovalo. 42% respondentů uvedlo, že by pro ně bylo motivací navázat partnerský vztah s dospělou ženou, která by měla dítě v jim preferovaném věku z předchozího vztahu. 63% respondentů by si přálo založit klasickou rodinu. Průměrný věk prvního pohlavního styku respondentů byl 22,5 let, což je výrazně (asi o 5 let) nad populační normou, musíme ale vzít v úvahu fakt, že 44% respondentů nikdy žádnou formu pohlavního styku doposud nezažilo. 6 respondentů mělo sexuální kontakt s osobou pod zákonnou věkovou hranicí 15 let, polovina z nich, tedy celkem 8% respondentů, byla za pohlavní zneužití v minulosti odsouzena. K nelegálním kontaktům docházelo především v době jejich adolescence, průměrně v 18 letech. Je tedy pravděpodobné, že v té době ještě nebyli se svou odlišnou sexuální orientací příliš srozuměni, natož vyrovnáni. Většina (78%) respondentů si je vědoma, že i ze strany dítěte dobrovolný sexuální kontakt může dítěti ublížit; edukace by jistě pomohla uvedené procento zvýšit.

Průměrný věk, v jakém si respondenti začali všimnout, že by mohlo být „něco jinak“, byl 13 let – jedná se tedy o věk počátku puberty, který přibližně odpovídá 7. až 8. třídě základní školy. Bylo by proto jistě přínosné zamyslet se nad tím, zda by nebylo méně zneužitých dětí, kdybychom mladým dospívajícím lidem podali například v rámci sexuální výchovy informaci o tom, že i oni sami nebo jejich kamarádi mohou být nositeli pedofilie (či jiné parafilie). S odkázáním na další informační zdroje by tito mladí lidé byli srozuměni se základními fakty, které se

jejich parafilie týkají – že nejsou na světě sami a že to, že se jim děti líbí a že je eroticky přitahují, neznamená, že je musí zneužívat. Mohli by se zamyslet nad vlastní motivací svého jednání, nad rizikovými situacemi a dalšími aspekty, které je mohou v průběhu života v souvislosti s odlišným erotickým citěním potkat.

Za jeden z významných příspěvků k naznačené prevenci považuji vytvoření informačních stránek o pedofilii na adrese www.pedofilie-info.cz (ČEPEK, 2012), kde od listopadu 2011 funguje anonymní sexuologická poradna. Jako další krok v této prevenci vidím také budoucí plánované vytvoření „příručky pro pedofily“, která dle mého názoru přispěje nejen ke spokojenějšímu životu lidí, kteří si svoje sexuální zaměření dobrovolně nevybrali, ale také by mohla výrazně přispět k prevenci pohlavního zneužívání dětí ze strany mladých nevyrovnaných či neinformovaných pedofilů. Pro přípravu „příručky pro pedofily“ využiji některá data získaná dotazníkem.

Ve výzkumné části se práce také zabývala situacemi, které obecně mohou být pro pedofily ve vztahu k dětem rizikovější. Za zcela nejrizikovější situaci považuji nepříznivý duševní stav pedofila; zejména jedinec, který nemá co ztratit – který nemá přátele, smysl života, naplňující vztahy s druhými lidmi a s dětmi, může být druhým lidem a dětem opravdu nebezpečný. Naopak pokud pedofil vnímá potřeby ostatních lidí a dětí, má přátele a kamarády mezi dětmi i dospělými, a pokud s nimi má a může rozvíjet dobré mezilidské vztahy, založené na vzájemné důvěře a lásce, pak pravděpodobně bude mít velmi silnou motivaci tyto jistě cenné lidské hodnoty nezničit tím, že nějakému dítěti ublíží.

Důležitým aspektem, který také přispívá k prevenci, je osvěta veřejnosti. Bude-li si veřejnost myslet, že každý pedofil je dětem nebezpečný, a proto by se měl dětem za každou cenu vyhýbat, zřejmě nemůžeme očekávat, že se budou pedofilové se svou odlišnou sexuální preferencí druhým lidem, natož odborníkům, svěřovat, což ve svém důsledku může být ku škodě všem zúčastněným stranám. Naopak projevíme-li takovému člověku, který se nám třeba svěří, důvěru a pochopení a přijmeme-li ho, máme-li s ním doposud dobré zkušenosti, takového, jaký je, můžeme s jistotou očekávat, že bude-li od druhých lidí cítit přijetí a pochopení, bude mít tu největší motivaci snažit se projevenou důvěru nezklamat. Zákazy, perzekuce a nařízení si nechme v záloze až pro případ, kdy by dotyčný v budoucnu přece jenom naši důvěru něčím zklamal.

Věřím, že předložená diplomová práce umožnila čtenáři hlouběji nahlédnout do života a pocitů našich pedofilně zaměřených spoluobčanů, z nichž většina nechce svým jednáním překračovat morální nebo zákonné normy naší společnosti. Zároveň doufám, že tato práce přispěje k pravdivějšímu poznání pedofilie a projevů jejích nositelů a podobně jako předchozí bakalářská práce přispěje ke zmírnění tabu, které je tématu pedofilie zatím ještě stále hodně příznačné.

Použitá literatura

- ABEL, G. G., MILLTLEMAN, M. S., BECKER, J. V. *Sex offenders: Results of assessment and recommendations for treatment*. In: M. H. Ben-Aron, S. J. Hucker, C. D. Webster (Eds.). *Clinical criminology: The assessment and treatment of criminal behavior*. M & M Graphics. Toronto, Canada. 1985, str. 207–220.
- ABZ.cz. *Slovník cizích slov* [online]. 2008 [cit. 11. 10. 2008]. Dostupné na internetu: <<http://slovník-cizich-slov.abz.cz>>.
- ADLATUS. *Regulace pornografie* [online]. 2004 [cit. 23. 2. 2009]. Dostupné na Internetu: <<http://adlatus.wz.cz>>.
- AgeOfConsent.com. *Legal Age of Consent* [online]. 2009 [cit. 13. 4. 2009]. Dostupné na internetu: <<http://www.ageofconsent.com/ageofconsent.htm>>.
- ALEXA, J. *Žil jsem jako pedofil*. Portál. Praha, 2002. ISBN 80-7178-675-6.
- American Psychiatric Association: *Diagnostic and statistical manual of mental disorders*. 4. edice. Washington, 1994.
- BARTÁK, J., BRADNOVÁ, H. a kol. *Encyklopedický slovník*. Odeon. Praha, 1993. ISBN 80-2070-438-8.
- BEIER, Klaus M. *Das Präventionsprojekt Dunkelfeld (PPD)*. In: *Berliner Ärzte*, 7/2007, str. 32–35. Dostupné na internetu: <http://www.berliner-aerzte.net/pdf/bae0707_032.pdf>.
- BERLIN, Fred. *Treatments to Change Sexual Orientation*. In: *American Journal of Psychiatry*, Volume 157. 2000, str. 838. Dostupné na internetu: <<http://ajp.psychiatryonline.org/cgi/content/full/157/5/838>>.
- BL Info [online]. 2008 [zal. září 2007, cit. 22. 11. 2008]. Dostupné na Internetu: <<http://blinfo.tym.sk>>.
- BLAŽKOVÁ, J., FRYDECKÁ, L. *Sex od čtrnácti rozzlobil odborníky* [online]. iDnes.cz, 5. 12. 2005. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/sex-od-ctrnacti-rozzlobil-odborniky-dvp-/domaci.asp?c=A051204_200758_domaci_dp>.
- BRÄUTIGAM, W. *Sexualmedizin im Grundriss*. Georg Thieme. Stuttgart, 1979.
- BRIERE, J., RUNTZ, M. *University males' sexual interest in children: predicting potential indices of "pedophilia" in a nonforensic sample*. In: *Child Abuse & Neglect*, Vol. 13. 1989, str. 67–75. Dostupné na Internetu: <<http://web.uvic.ca/psyc/runtz/CANpaper1989.pdf>>.
- BRICHČÍN, S., KOLÁŘSKÝ, A. *K obrazu a významu hebefilie*. In: Weiss a kol. *Sexuální zneužívání – pachatelé a oběti*. Grada. Praha, 2005. ISBN 80-247-0929-5.
- BROWNE A., FINKELHOR, D.: *Initial and long-term effects: A review of the research*. In: Finkelhor D. (ed.): *A sourcebook of child sexual abuse*. London, Sage, 1986.
- BRZEK, A. *Sexuologie pro právníky*. Karolinum. Praha, 1999. ISBN 80-7184-383-0.

- BRZEK, A., rozhovor pro MF Dnes. In: NEJEZCHLEBOVÁ, L. *Zpověď MF DNES: Jsem pedofil a učím*. In: Mladá fronta DNES, 10. 11. 2007. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/zpoved-mf-dnes-jsem-pedofil-a-ucim-dl0-domaci.asp?c=A071109_152603_domaci_ton>.
- BUCHERT, V. *Devianty trestáme příliš mírně, tvrdí sexuolog Weiss* [online]. 13. 6. 2008. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/devianty-trestame-prilis-mirne-tvrdi-sexuolog-weiss-p0u-/domaci.asp?c=A080613_180102_krimi_zra>.
- BUMBA, Jan. *Studie: Dostupnost dětské pornografie snižuje sexuální násilí na dětech*. Rozhovor s Petrem Weissem a Zuzanou Baudyšovou pro Český rozhlas. 13. 12. 2010. Dostupné na internetu: <http://www.rozhlas.cz/zpravy/clovek/_zprava/823502>.
- CAPPONI, V., HAJNOVÁ, R., NOVÁK, T. *Sexuologický slovník*. Grada. Praha, 1994. ISBN 80-7169-115-1.
- CARROLL, Lewis. *Alenčina dobrodružství v říši divů a za zrcadlem*. Aurora. Praha, 1996. ISBN 80-8597-409-6.
- COHEN, S. *Folk devils and moral panics*. Routledge, 3. vydání. London, 2002. Pův. vydání Mac Gibbon and Kee, 1972.
- ČEPEK. *Československá pedofilní komunita – informační web o pedofilii* [online]. 2012. Dostupné na internetu: <<http://www.pedofilie-info.cz>>.
- ČÍRTKOVÁ, L. *Oběti sexuálního násilí*. In: Kovář, P. *Sexuální agrese*. Maxdorf. Praha, 2008. ISBN 978-80-7345-161-5.
- ČT24. *Odborníci požadují celoevropskou databázi pedofilů* [online]. 20. 2. 2009. Dostupné na internetu: <<http://www.ct24.cz/domaci/46148-odbornici-pozaduji-celoevropskou-databazi-pedofilu/>>.
- DENÍK.cz *Katolická církev bude školit kněží proti pedofilii* [online]. 9. 2. 2012. Dostupné na internetu: <http://www.denik.cz/ze_sveta/katolicka-cirkev-bude-skolit-knezi-proti-pedofilii.html>.
- DIAMOND, M., JOZÍFKOVÁ, E., WEISS, P. *Pornography and Sex Crimes in the Czech Republic* In: Archives of Sexual Behavior, 2010. Dostupné na internetu: <<http://webs.wofford.edu/pechwj/Pornography%20and%20Sex%20Crimes%20in%20the%20Czech%20Republic.pdf>>.
- DomaciNasili.info. *Domácí násilí* [online]. 2005 [cit. 14. 4. 2009]. Dostupné na internetu: <http://www.domacinasili.info/cze/vzdelavaci_aplikace/sex%20nasili%20na%20detch.htm>.
- DOUGLAS, J., OLSHAKER, M. *Cesta do temnot. Jak chránit a vychovávat děti, aby se nestaly oběťmi pedofilních násilníků*. Alpress. Frýdek-Místek, 1999. Dostupné na internetu: <<http://vrazi.webz.cz/knihy/CESTA%20DO%20TEMNOT.txt>>.

- DSM-V. *Diagnostický a statistický manuál, návrh 5. revize*. Americká psychiatrická společnost, 2011. Dostupné na internetu: <http://www.dsm5.org/ProposedRevisions/Pages/proposedrevision.aspx?rid=186>.
- DUŠKOVÁ, Zora. *Příspěvek v rámci Tiskové konference k zahájení kampaně Stop sexuálnímu násilí na dětech*. 4. 11. 2011. Dostupné na internetu: <http://www.vlada.cz/cz/media-centrum/tiskove-konference/tiskova-konference-k-zahajeni-kampane-stop-sexualnimu-nasili-na-detech--4--listopadu-2011-89076/>.
- EDWARDS, Douglas J. *Mental Health's Cold Shoulder Treatment of Pedophilia*. In: Behavioral Health Management, 1. 5. 2004.
- EXNER, Jan. *Pedofil Petr: Zamiloval jsem se až po uši. Bylo jí deset...* [online]. 29. 4. 2009. Dostupné na internetu: <http://zena-in.cz/clanek/pedofil-petr-zamiloval-jsem-se-az-po-usi-bylo-ji-deset>.
- EXNER, Jan. *Pedofil Petr (30): Chci si svoji lásku vzít. Je jí ale 13* [online]. 13. 4. 2010. Dostupné na internetu: <http://www.ahaonline.cz/clanek/styl-laska-a-sex/44468/pedofil-petr-30-chci-si-svoji-lasku-vzit-je-ji-ale-13.html>.
- FIFKOVÁ, Hana. *O sexu s Hankou: kapitola Líbí se mi děvčátka (pedofilie)*. Grada. Praha, 1998. ISBN 80-7169-673-0. Dostupné na internetu: <http://kasz.sweb.cz/fifk.rar>.
- FLARNYTRYL, F. *Blog – František Flarnytryl*. In: blog.iDnes.cz. 2009. Dostupné na internetu: <http://flarnytryl.blog.idnes.cz/>.
- FOG, A. *Paraphilias and Therapy*. Nordisk Sexologi, Volume 10, Number 4. 1992, str. 236–242. Dostupné na internetu: http://www.ipce.info/ipceweb/Library/98-053r_fog_eng.htm, http://www.helping-people.info/articles/fog_eng.htm.
- FORD, C. S., BEACH, F. A. *Patterns of Sexual Behavior*. Harper & Row. New York, 1951, str. 191.
- FREUND, K. *Diagnosing heterosexual pedophilia by means of a test for sexual interest*. In: Behaviour Research And Therapy, Volume 3. 1965, str. 229–234.
- FREUND, K., MCKNIGHT, C., K., LANGEVIN, R., CIBIRI, S. *The female child as a surrogate object*. In: Archives of Sexual Behavior, Volume 2, Number 2. 1972, str. 119–133. Dostupné na internetu: <http://www.springerlink.com/content/v66171483501517j>.
- FREUND, K., BLANCHARD, R. *Phallometric diagnosis od pedophilia*. In: J. Consul Clin. Psychol. 57, 1989, str. 100-105.
- FUČEK, M. *Naše společnost a pedofilie* [online]. In: Ekamarád.cz, 3. 7. 2002 [cit. 22. 11. 2008]. Dostupné na Internetu: <http://www.ekamarad.cz/ezin/clanek/1644/>.

- FX100D. *Jirkova stránka* [online]. 2008 [cit. 22. 11. 2008]. Dostupné na Internetu: <<http://www.fx100d.cz>>.
- GÁLIS, Radek. *V počítačích měli dětské porno* [online]. 14. 10. 2009. Dostupné na internetu: <http://ceskobudejovicky.denik.cz/zpravy_region/v-pocitacich-meli-detske-porno20091014.html>.
- GIELES, F. *Helping people with pedophilic feelings: Lecture at the World Congress of Sexology* [online]. Paris, 2001 Dostupné na Internetu: <<http://www.helping-people.info/>>.
- GOECKER, David. *Präventive Therapie für Pädophile Männer*. 2007. Dostupné na internetu: <http://www.maennerzentrum.de/Vortrag_Dr._med_Goecker_Charit%E8_20.11.07.pdf>.
- GORER, G. *Himalayan Village*. Basic Books. New York, 1967.
- HALL, G. C N., HIRSCHMAN, R., OLIVER, L. L. *Sexual Arousal and Arousability to Pedophilic Stimuli in a Community Sample of Normal Men*. Behavior Therapy 26, 1995, str. 681–694. Dostupné na Internetu: <http://www.ipce.info/ipceweb/Library/97-048_article.html>.
- HARTL, P., HARTLOVÁ, H. *Psychologický slovník*. Portál. Praha, 2000. ISBN 80-7178-303-X.
- HARTNOLL, R. a kol. *Příručka k provádění výběru metodou sněhové koule. Snowball Sampling*. Council of Europe, 1997. Český překlad vydal Úřad vlády ČR, 2003. ISBN 80-86734-08-0, 108 stran. Dostupné na internetu: <http://www.drogy-info.cz/index.php/content/download/1116/5362/file/Prirucka_Snowball_Sampling1.pdf>.
- HERROVÁ, Želmíra. In: *Někdy stačí polít partnera močí a je po problému, říká sexuoložka* [online]. Rozhovor se sexuoložkou Želmírou Herrovou pro magazín Ona Dnes, 19. 3. 2012. Dostupné na internetu: <http://ona.idnes.cz/zelmira-herrova-deviant-musi-mit-svou-uchylku-rad-rika-sexuolozka-1dm-/vztahy-sex.aspx?c=A120305_210140_vztahy-sex_jup>.
- HOFFMANN, R. *Die Lebenswelt des Pädophilen: Rahmen, Rituale und Dramaturgie der pädophilen Begegnung*. Opladen. Westdeutscher Verlag, 1996.
- HOST. *PF03* [online]. 2002 [verze říjen 2007, cit. 28. 10. 2008]. Dostupné na Internetu: <<http://kasz.sweb.cz/pf03/index.htm>>.
- HOWELLS, K. *Considerations relevant to theories of aetiology*. In: M. Cook and K. Howells (eds). *Adult sexual interest in children*. Academic Press. London, 1981, str. 55–94.
- HUČÍN, J. *Slovo deviace nemám ráda*. Rozhovor s H. Fifkovou. In: *Psychologie dnes*. Ročník 8, číslo 11, 2002.

- CHRISTENSEN, F. M. *Pornography: The other side*. Praeger Publishers, New York, 1990.
- iDNES.cz *Pouze desetina těch, kdo zneužijí dítě, jsou pedofilové*. 10. 10. 2007. Dostupné na internetu: <http://zdravi.idnes.cz/pouze-desetina-tech-kdo-zneuuziji-dite-jsou-pedofilove-ppg-/psychologie.asp?c=A071010_081653_zdravi_bad>.
- iDNES.cz *Bristký kněz byl obviněn z pedofilie*. 4. 3. 2000. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/britsky-knez-byl-obvinen-z-pedofilie-dvh-/krimi.asp?c=A000303183538krimi_vla>.
- JÁNSKÁ, Lucie. *Jsem pedofil. Ale děti nezneužívám*. In: Víkend – magazín Hospodářských novin. 10. 12. 2010. Dostupné na internetu v placené sekci: <<http://hn.ihned.cz/c1-48535590-jsem-pedofil-ale-deti-nezneuzivam>>, nebo bezplatně v článku *Zakázaná láska*: <<http://www.i-novojcinsko.cz/zakazana-laska-3460>>.
- JenProMuže.cz. *Děsivé a pedofilní fotky malých holčiček v časopise Vogue* [online]. 2012 [cit. 20.4.2012]. Dostupné na internetu: <<http://www.jenpromuze.cz/start/a-sakra/5634-desive-a-pedofilni-fotky-malych-holcicek-v-casopise-vogue>>.
- JÍLKOVÁ, M. *Povolme animované dětské porno, říká sexuolog Weiss*. In: Mladá Fronta DNES, 9. 10. 2007. Dostupné na Internetu: <http://zpravy.idnes.cz/povolme-animovane-detske-porno-rika-sexuolog-weiss-fhs-/domaci.asp?c=A071009_115203_domaci_nad>.
- JONES, G. *The Study of Intergenerational Intimacy in North America: Beyond Politics and Pedophilia*. In: Journal of Homosexuality. Volume 20, Number 1–2. 1990, str. 275–295.
- KARASIC, D., DRESCHER, J. *Sexual and Gender Diagnoses of the Diagnostic and Statistic Manual (DSM): A Reevaluation*. In: Journal of Psychology & Human Sexuality, Volume 17, Numbers 3/4. 2005. Knižně: Haworth Press. New York, 2006. ISBN 978-0-7890-3214-0, 160 stran.
- KASZ. *Kaszova stránka* [online]. 2003 [cit. 22. 3. 2009]. Dostupné na Internetu: <<http://kasz.sweb.cz>>.
- KeinTaeterWerden. *Lieben sie kinder mehr, als ihnen lieb ist?* [online]. Youtube kanál. Televizní spot kampaně institutu sexuálních věd a sexuální medicíny univerzity v Berlíně. Vloženo 5. 3. 2010. Dostupné na internetu: <<http://www.youtube.com/watch?v=vSvrDjOh2dc>>.
- KERTBENY, K. M. *Paragraph 143 des preußischen Strafgesetzbuches vom 14. April 1851 und seine Wiederbestätigung als Paragraph 152 im vorgeschlagenen Strafgesetzbuch für den Norddeutschen Bund. Eine offene und berufliche Korrespondenz mit Seiner Exzellenz Dr. Leonhardt, dem Königlichen preußischen Justizminister*. Publikováno anonymně, 1869. In: Karl Maria Kertbeny, Manfred Herzer. *Schriften zur Homosexualitätsforschung*. Verlag Rosa Winkel / Männerschwarmskript. Berlin/Hamburg, 2000. ISBN 978-3-86149-103-3.

- KNIGHT, R.; ROSENBERG, R.; SCHNEIDER, B. *Classification of sex offenders: Perspectives, methods, and validation*. In: A. W. Burgess (Ed.). *Rape and sexual assault: A research handbook*. Garland. New York, 1985, str. 222–293.
- KOLÁŘSKÝ, A. *Jak porozumět sexuálními deviacím*. Galén. Praha, 2008. ISBN 978-80-7262-504-8.
- KOLÁŘSKÝ, A., BRICHČÍN, S. *Nezávislá sexodiagnostika*. In: *Psychiatrie 4*, 2000, str. 97–111.
- KOLÁŘSKÝ, A., BRICHČÍN, S. *Za poznáním sexuálních variací disponujících k pohlavnímu zneužívání dětí*. In: Weiss, P. a kol. *Sexuální zneužívání dětí*. Grada. Praha, 2005.
- KONTEXTY. *Registr deviantů aneb Kdo opravdu ubližuje dětem?* Česká televize, 2010, délka 50 minut, premiéra 16. 11. 2010 22:15. Scénář: Lucie Vopálenská. Hosté: Jiří Jehlička, advokát Tomáš Sokol, sexuolog Slavoj Brichcín, Ivana Nejedlá (matka zmizelého chlapce), předsedkyně Fondu ohrožených dětí Marie Vodičková, kněz Radomír Kuchař. Dostupné na internetu: <<http://www.ceskatelevize.cz/porady/10267384380-kontexty/210572230810025-registr-deviantu-aneb-kdo-opravdu-ublizuje-detem>>.
- KOLÁŘ, Petr. *Weiss: Pedofilové jsou nejlepší učitelé*. Rozhovor se sexuologem prof. Petrem Weissem. *Lidové noviny*, 12. 6. 2008. Dostupné na internetu: <http://www.lidovky.cz/weiss-pedofilove-jsou-nejlepsi-ucitele-fcn-/ln_domov.asp?c=A080612_090736_ln_domov_fho>.
- KOVÁŘ, Petr a kol. *Sexuální agrese*. Maxdorf. Praha, 2008. ISBN 978-80-7345-161-5.
- KRAFFT-EBING, R. von. *Psychopathia Sexualis*. Původní vydání: Verlag von Ferdinand Enke. Stuttgart, 1886. 14. vydání: Alfred Fuchs. Wien, 1912. Kopie 14. vydání: Matthes & Seitz. Berlin, 1997, ISBN 3-882-21351-5. Dostupné na internetu: <http://commons.wikimedia.org/wiki/Krafft-Ebing_Psychopathia_Sexualis>.
- KRAUS, Jiří a kol. *Nový akademický slovník cizích slov*. Academia. 1. vydání. Praha, 2005, 879 stran. ISBN 80-2001-351-2.
- KRUPKA, Jakub. *Policie rozbila síť pedofilů, zatkla jich na 160*. In: *Deník.cz*, 14. 10. 2009. Dostupné na internetu: <http://www.denik.cz/z_domova/policie-pozatykala-sit-pedofilu-v-cele-jich-skonci.html>
- KRYLOVÁ, I. *Děti nejčastěji zneužívá někdo z rodiny, říká psychologka* [online]. In: *iDnes.cz*, 9. 9. 2008. Dostupné na internetu: <http://zdravi.idnes.cz/deti-nejcasteji-zneuziva-nekdo-z-rodiny-rika-psycholozka-pml-/psychologie.asp?c=A080908_125846_zdravi_deti_bad>.

- KŘÍŽEK, L. *Reverend Dodgson psychoanalyzován, aneb Carrollovo „dítě snů“ v kritickém zrcadle* [online]. 1999 [cit. 23. 2. 2009]. Dostupné na internetu: <<http://interkom.vecnost.cz/2000/20000257.htm>>.
- KUTCHINSKY, B. *Pornography and its Effects in Denmark and the United States: A Rejoinder and Beyond*. In: *Comparative Social Research*. Volume 8. 1985, str. 301–330.
- KVAČKOVÁ, R. *Nebezpeční pedofilové? Ne vždycky*. In: *Lidové noviny*, 14. 5. 2004. Dostupné na internetu: <http://kasz.sweb.cz/LN_14052004-Akademie.JPG>.
- LAWS, D. R., MARSHALL, W. L. *A conditioning theory of ethiology and maintenance of deviant sexual preference and behaviour*. In: Marshall, W. L., Laws, D. R., Barbaree, H. E. (eds.): *Handbook of sexual assault*. Plenum Press. New York, 1990.
- LEACH, C. *In the Shadow of the Dreamchild: a new understanding of Lewis Carroll*. Peter Owen. London, 1999. ISBN 07-206-1044-3.
- LEVINE, J. *Harmful to Minors: The Perils of Protecting Children From Sex*. University of Minnesota Press. 2002, str. 25. ISBN 978-0-8166-4006-5. Dostupné na internetu: <http://www.ipce.info/library_3/files/levine/lev_ex.htm>.
- LIDDEL, D. *Pedofília – pravda vs. mýtus* [online]. 2009 [cit. 14. 4. 2009]. Dostupné na Internetu: <<http://pedofilia.szm.sk>>.
- LIDOVKY.cz *Výjimečný trest. Za pokus otrávit dcerku fridexem dostala žena 25 let*. 11. 3. 2011. Dostupné na internetu: <http://www.lidovky.cz/vyjimecny-trest-za-pokus-otravit-dcerku-fridexem-dostala-zena-25-let-1g0-/ln_domov.asp?c=A110311_142007_ln_domov_OGO>.
- LINKA BEZPEČÍ. *Sdružení linka bezpečí*. Telefonická pomoc dětem. Dostupné na internetu: <<http://www.linkabezpeci.cz>>.
- LOPUCH, diskuzní fórum – *klub Pedofilie* [online]. 2008 [příspěvky archivovány od 14. 11. 2004, cit. 22. 11. 2008]. Dostupné na Internetu: <<http://www.lopuch.cz/klub.php?klub=pedofilie>>.
- MAHONEY, J. M., STRASSBERG, D. S. *Voluntary Control of male sexual arousal*. In: *Arch. Sex. Behav.* 20, 1991, str. 1-16.
- MALINA a kol. *Antropologický slovník*. Přírodovědecká fakulta Masarykovy univerzity, Brno, 2009. Dostupné na internetu: <<http://is.muni.cz/do/1431/UAntrBiol/el/antropos/index.html>>
- MÁTE SLOVO. *Jak děti ochránit před sexuálním zneužíváním na táborech a v kroužcích?* Česká televize, vysílání ČT1, 29. 5. 2008 21:40, moderuje Michaela Jílková. Dostupné na internetu: <<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/208572230800017-mate-slovo/>>.

- MEALEY, L. *Sex Differences: Developmental and evolutionary strategies*. Academic Press. San Diego, 2000. ISBN 0-12-487460-6.
- Mezinárodní klasifikace nemocí, 10. revize. *Duševní poruchy a poruchy chování – popisy klinických příznaků a diagnostická vodítka*. Psychiatrické centrum. 2. vydání. Praha, 2000. ISBN 80-8512-144-1.
- MITLÖHNER, Miroslav. *Sexualita v zákoně č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku*. In: Sborník textů, XXIII. Bohnické sexuologické dny, 2011. ISBN 978-80-7204-783-3.
- MOHR, J. W., TURNER, R. E., JERRY, M. R. *Pedophilia and Exhibitionism*. Toronto University Press, 1964.
- MOSER, Ch., KLEINPLATZ, P. J. *DSM-IV-TR and the Paraphilias: An argument for removal*. In: *Journal of Psychology and Human Sexuality*. Volume 17, Number 3/4. 2005, str. 91–109. Dostupné na internetu: <<http://www2.hu-berlin.de/sexology/GESUND/ARCHIV/MoserKleinplatz.htm>>, <http://www.ipce.info/library_3/files/moser_kleinpl.htm>.
- MR_XGUARD. *Informace o pedofilii* [online]. Administrátor informační stránky na Facebooku, 2012 [cit. 14. 4. 2012]. Dostupné na internetu: <<http://www.facebook.com/#!/pedofilie>>.
- MUSK, H., SWETZ, A. *Pedophilia in the correctional system*. In: *Corrections Today*. Volume 59, Number 5. 1997, str. 24–28.
- NEJEZCHLEBOVÁ, L. *Zpověď MF DNES: Jsem pedofil a učím*. In: *Mladá fronta DNES*, 10. 11. 2007. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/zpoved-mf-dnes-jsem-pedofil-a-ucim-dl0-/domaci.asp?c=A071109_152603_domaci_ton>.
- NEJEZCHLEBOVÁ, L. *Ozvěte se, vzkazují vyšetřovatelé obětem sexuálních deviantů*. In: *iDnes.cz*, 18. 2. 2009. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/ozvete-se-vzkazuji-vysetrovatele-obetem-sexualnich-deviantu-p6t-/krimi.asp?c=A090218_011257_krimi_nel>.
- NEJEZCHLEBOVÁ, L. *Mou dceru miluje pedofil*. In: *Týden*, 6/2010. Dostupné na internetu: <http://kasz.sweb.cz/Tyden_06-2010.pdf>.
- NOVINKY.cz *Až 90 procent případů zneužívání dětí nezpůsobují pedofilové* [online]. 10. 10. 2007. Dostupné na internetu: <<http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/124292-az-90-procent-pripadu-zneuzivani-deti-nezpusobuji-pedofilove.html>>.
- NOVOTNÁ, M., KREMLIČKOVÁ, M. *Kapitoly ze speciální pedagogiky pro učitele*. SPN. Praha, 1997. ISBN 80-8593-760-3.
- NOVÝ ČAS. *Som „úchylák“ – čo s tým? Rozhovor s Petrem Weisem*. Slovensko, 27. 5. 2002.

- PALLOTO, Eva. *Tomáš je pedofil, křesťan a slušný člověk* [online]. 3. 5. 2011. Dostupné na internetu: <<http://pallotto.blog.idnes.cz/c/189950/Tomas-je-pedofil-krestan-a-slusny-clovek.html>>.
- PAZDERA, J. *Empatie závisí na genech* [online]. 16. 3. 2009. Dostupné na internetu: <<http://www.osel.cz/index.php?clanek=4292>>.
- PEDO.cz *Web o pedofilii a názorech pedofilů* [online]. 2012 [cit. 20. 4. 2012]. Dostupné na internetu: <<http://www.pedo.cz>>
- POKORNÝ, J. *Vražda malého Jakuba mění zákony, uvažuje se o evidenci pedofilů* [online]. In: iDnes.cz, 21. 2. 2009. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/vrazda-maleho-jakuba-meni-zakony-uvazuje-se-o-evidenci-pedofilu-psn-/domaci.asp?c=A090221_1143864_domaci_vem>.
- PONDĚLÍČEK, Ivo. *Lidská sexualita jako projev přirozenosti a kultury*. Avicenum. Praha, 1974.
- PRVNÍZPRÁVY.cz *Belgičtí kandidáti na kněze s psychotesty* [online]. 20. 9. 2011. Dostupné na internetu: <<http://www.prvnizpravy.cz/zpravy.php?id=cef341b4-e37c-11e0-8ec4-00259038e91e>>.
- QUINSEY, V. L., LALUMIÉRE, M. L. *Evolutionary perspectives on sexual offending*. In: Sexual Abuse 7. 1995, str. 301–315.
- RAUŠOVÁ, Z. *Pedofil: Ve škole boj nesvádím. Jsem učitel a učím* [online]. In: iDNES.cz, 14. 11. 2007. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/pedofil-ve-skole-boj-nesvadim-jsem-ucitel-a-ucim-fr9-/domaci.asp?c=A071113_150341_domaci_zra>.
- RIND, B., TROMOVITCH, P., BAUSERMAN, R. *A Meta-Analytic Examination of Assumed Properties of Child Sexual Abuse Using College Samples*. In: Psychological Bulletin. Volume 124, Number 1. 1998, str. 22–53. Dostupné na internetu: <<http://helping-people.info/rbt/metaana.htm>>.
- RYCROFT, Ch. *A Critical Dictionary of Psychoanalysis*. Původní vydání 1968. 2. vydání: Penguin Books. London, 1995. Dostupné na internetu: <<http://www.iapsa.cz/Rycroft/>>.
- SEIKOWSKI, K. *Pädophilie: Definition, Abgrenzung und Entwicklungsbedingungen*. In: *Sexualmedizin*. Volume 21. 1999, str. 327–332. Dostupné na internetu: <<http://www.itp-arcados.net/wissen/vortrag.leipzig1999se2.html>>.
- SEXUS.cz. *Sexuologický slovník www.sexus.cz* [online]. 2009 [cit. 4. 4. 2009]. Dostupné na internetu: <<http://www.sexus.cz/tema/11-sexuologicky-slovník.html>>.
- SHILDER, P. *Psychoanalytic Remarks on Alice in Wonderland and Lewis Carroll*. In: Journal of Nervous and Mental Diseases. Volume 87, Number 2. 1938, str. 159–68.

- SCHORSCH, E. *Sexuelle Perversionen: Ideologie, Klinik*. In: Sigusch, V. (ed.): Therapie sexueller Störungen. Thieme. Stuttgart, 1980.
- SMILJANICH, K., BRIERE, J. *Self-Reported Sexual Interest in Children: Sex Differences and Psychosocial Correlates in a University Sample*. California State University. Dominguez Hills, 1996. Dostupné na internetu: <<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/8870214>>.
- SUCHOMEL, P., SLÁDKOVÁ, Š. *Sex už ve 14 letech? Pro je jen třetina čtrnáctiletých* [online]. In: iDnes.cz, 22. 11. 2008. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/sex-uz-ve-14-letech-pro-je-jen-tretina-ctnactiletých-fht/domaci.asp?c=A081121_215445_domaci_dp>.
- SUPERSPY.cz *Foto: Úchylná pedofilní kampaň s malými holčičkami* [online]. 21. 8. 2011. Dostupné na internetu: <<http://www.superspy.cz/jen-pro-muze/6511-foto-uchylna-pedofilni-kampan-s-malymi-holcickami>>.
- ŠEVELA, V. *Vystavte pedofily, žádá otec zavražděného Jakuba* [online]. In: Týden.cz, 2. 2. 2009. Dostupné na internetu: <http://www.tyden.cz/rubriky/domaci/cerna-kronika/vystavte-pedofily-zada-otec-zavrazdeneho-jakuba_103075.html>.
- ŠTĚRBOVÁ, Dana. *Přístup k dětské sexualitě*. In: Sborník referátů z Celostátního kongresu k sexuální výchově, Pardubice, 2005. Dostupné na internetu: <<http://www.planovanirodiny.cz/view.php?cisloclanku=2006010301>>.
- ŠUPINA, Vladimír. *Pornografie, dětská pornografie, znalecké posuzování*. In: XXIII. Bohnické sexuologické dny, sborník referátů, 2011, str. 103-105. ISBN 978-80-7204-783-3.
- TANĚV, P. *Pedofil umí, co my ne*. In: Reflex 38/2008, 18. 9. 2008a. Dostupné na internetu: <<http://www.reflex.cz/Clanek33669.html>>.
- TANĚV, P. *Kastrace? Ani nutit, ani zakazovat*. In: Reflex 39/2008, 24. 9. 2008b, str. 78–79. Dostupné na internetu: <<http://www.reflex.cz/Clanek33746.html>>.
- TÄUBNER, Vladimír. *Metodika sexuální výchovy*. Praha, Státní zdravotní ústav, Fortuna, 1996.
- TÄUBNER, V. *Prevence sexuálního zneužívání dětí*. In: Weiss, P. Sexuální zneužívání dětí. Grada. Praha, 2005. ISBN 80-247-0929-5.
- TOMANOVÁ, L. *Diagnóza: sexuální deviant*. Reportáž z PL Havlíčkův Brod, rozhovor s Želmírou Herrovou. In: Reflex 45/2009, 5. 11. 2009. Dostupné na internetu v placené zóně: <<http://www.reflex.cz/Clanek37999.html>>, nebo bezplatně: <<http://www.regresniterapie.com/blog/clanky/diagnoza-sexualni-deviant/>>.
- TROJAN, Ondřej. *Pár slov k dětské pornografii* [online]. 2007 [cit. 28. října 2008]. Dostupné na internetu: <<http://www.sexualne.cz/novinky/?id=80>>.

- TROJAN, O. *Trestní zákon a sex* [online]. Komentář sexuologa. In: Pavel Miškovský. Pohled lékaře: Sex od čtrnácti [online], 25. 11. 2008. Dostupné na internetu: <<http://zena-in.cz/clanek/pohled-lekare-sex-od-ctrnacti>>.
- TROJAN, O., WEISS, P., BRICHČÍN, S. *Poznámky k ochranné léčbě sexuální delikventů*. In: Československá kriminalistika 23. 1990, str. 124–129.
- TRONÍČEK, J. *Vězení má hrozit i za lákání dětí na internetu*. In: Novinky.cz, 9. 2. 2009. Dostupné na internetu: <<http://www.novinky.cz/krimi/160774-vezeni-ma-hrozit-i-za-lakani-deti-na-internetu.html>>.
- UZEL, R. *Pornografie a komerční zneužívání dětí*. In: Weiss, P. Sexuální zneužívání dětí. Grada. Praha, 2005. ISBN 80-247-0929-5.
- UZEL, R. *PRÁVO: Hrozí epidemie sexuálního zneužívání?* [online]. 26. 11. 2008. Dostupné na internetu: <http://neviditelnypes.lidovky.cz/pravo-hrozi-epidemie-sexualniho-zneuzivani-fmg-p_spolecnost.asp?c=A081125_114946_p_spolecnost_wag>.
- ÚMLUVA o právech dítěte. Sdělení č. 104/1991 Sb. federálního ministerstva zahraničních věcí. Sbírka zákonů České a Slovenské Federativní Republiky, částka 22, 1991. Dostupné na internetu: <http://www.stopdetskepraci.cz/download/pdf/documents_2.pdf>, <<http://www.osn.cz/dokumenty-osn/soubory/umluva-o-pravech-ditete.pdf>>.
- VACA, J., SUCHOMEL, P. *Sex od čtrnácti? Lékaři protestují* [online]. In: iDnes.cz, 14. 11. 2008. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/sex-od-ctrnacti-lekari-protestuji-dr6-/domaci.asp?c=A081113_215500_domaci_abr>.
- VOGT, Horst. *Pedophilia: The Leipziger Study of the Social and Psychical Situation of Pedophilic Men*. Anglický překlad originálu: *Pädophilie: Leipziger Studie zur gesellschaftlichen und psychischen Situation pädophiler Männer*. Pabst Science Publishers, Lengerich, 2006. ISBN 978-3-89967-323-4. Dostupné na internetu: <http://www.ipce.info/host/vogt/vogt_content.htm>.
- WARD, T., HUDSON, S. M., MARSHALL, W. L., SIEGERT, R. J. *Attachment style and intimacy deficits in sexual offenders: A theoretical framework*. In: Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment. Volume 7. 1995, str. 317–334.
- WEISS, P. a kol. *Sexuální zneužívání dětí*. Grada. Praha, 2005. ISBN 80-247-0929-5.
- WEISS, Petr. *Sex*. Alberta Plus. Praha, 1998, str. 161–163. ISBN 80-85792-99-0. Dostupné na internetu: <<http://kasz.sweb.cz/pf03/weiss.htm>>.
- WEISS, Petr. *Sexuální deviace*. Portál. Praha, 2002. ISBN 80-7178-634-9.
- WEISS, Petr. *Rozhovor pro časopis Reflex*. In: TANĚV, P. *Kastrace? Ani nutit, ani zakazovat*. In: Reflex 39/2008, 24. 9. 2008, str. 78–79. Dostupné na internetu: <<http://www.reflex.cz/Clanek33746.html>>.

- WEISS, P., ZVĚŘINA, J. *Sexuální zneužívání v České republice – výsledky národního průzkumu*. In: Sborník referátů, XXIII. Bohnické sexuologické dny, Praha, 2011. ISBN 978-80-7204-783-3. Dostupné na internetu: <<http://www.pedofilie-info.cz/odborna-knihovna/sexualni-zneuzivani-v-ceske-republice-vysledky-narodniho-vyzkumu/>>.
- WEISS, P., ZVĚŘINA, J. *Sexuální chování české populace*. In: Urologie pro praxi, 10(3), 2009, str. 160-163. Dostupné na internetu: <<http://www.urologiepropraxi.cz/pdfs/uro/2009/03/02.pdf>>.
- WIKIPEDIE, otevřená encyklopedie. Jednotlivé články:
- Centrální registr dlužníků* [online]. Poslední aktualizace 7. 5. 2011 13:11 [cit. 10. 4. 2012]. Dostupné na internetu: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Centr%C3%A1ln%C3%AD_registr_dlu%C5%BEn%C3%ADk%C5%AF>.
- Dětská pornografie* [online]. Poslední aktualizace 24. 3. 2009 18:13 [cit. 20. 4. 2009]. Dostupné na internetu: <http://cs.wikipedia.org/wiki/D%C4%9Btsk%C3%A1_pornografie>.
- Giordano Bruno* [online]. Poslední aktualizace 10. 4. 2012 14:55 [cit. 20. 4. 2012]. Dostupné na internetu: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Giordano_Bruno>.
- Heliocentrismus* [online]. Poslední aktualizace 9. 3. 2012 17:27 [cit. 20. 4. 2012]. Dostupné na internetu: <<http://cs.wikipedia.org/wiki/Heliocentrismus>>.
- Léčba pedofilie* [online]. Poslední aktualizace 24. 10. 2008 12:37 [cit. 20. 4. 2009]. Dostupné na internetu: <http://cs.wikipedia.org/wiki/L%C3%A9%C4%8Dba_pedofilie>.
- Lewis Carroll* [online]. Poslední aktualizace 2. 4. 2009 20:06 [cit. 20. 4. 2009]. Dostupné na internetu: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Lewis_Carroll>.
- Mikuláš Koperník* [online]. Poslední aktualizace 11. 4. 2012 9:57 [cit. 20. 4. 2012]. Dostupné na internetu: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Mikul%C3%A1%C5%A1_Kopern%C3%ADk>.
- Morální panika* [online]. Poslední aktualizace 1. 9. 2008 14:56 [cit. 20. 4. 2009]. Dostupné na internetu: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Mor%C3%A1ln%C3%AD_panika>.
- Pedofilie* [online]. Poslední aktualizace 16. 3. 2012 19:41 [cit. 20. 4. 2012]. Dostupné na internetu: <<http://cs.wikipedia.org/wiki/Pedofilie>>.
- WILSON, G. D., COX, D. N. *The Child-Lovers: A Study of Paedophiles in Society*. Peter Owen Publishers, 1983. ISBN 0-7206-0603-9. Dostupné na internetu: <http://www.ipce.info/host/wilson_83/>.
- ZÁKON č. 300/2005 Z.z. *Trestný zákon*. Zbierka zákonov, ročník 2005, ze dne 20. 5. 2005, Slovenská republika. Novelizován předpisem č. 692/2006 Z.z. Dostupné na internetu: <<http://www.trencin.sk/31865>>.

ZÁKON č. 40/2009 Sb. *Trestní zákoník*. Sbírka zákonů, ročník 2009, částka 11, ze dne 9. 2. 2009. Dostupné na internetu:

<<http://www.sagit.cz/pages/sbirkatxt.asp?zdroj=sb09040>>.

ŽÁK, K. *Pedofilie: bakalářská práce*. Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Katedra rodinné výchovy a výchovy ke zdraví. Brno, 2009a, 78 stran. Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová. Dostupné na internetu:

<http://is.muni.cz/th/174448/pedf_b/>.

ŽÁK, K. *Pedofilie*. In: Sborník referátů, 17. celostátní kongres k sexuální výchově, Pardubice, 2009b. ISBN 978-80-7399-835-6. Dostupné na internetu:

<<http://www.planovanirodiny.cz/view.php?cisloclanku=2009110101>>.

ŽÁK, K. *Život a pocity nekriminálních pedofilů – kvalitativní kazuistika*. In: Sborník referátů, XXIII. Bohnické sexuologické dny, Praha, 2011. ISBN 978-80-7204-783-3. Dostupné na internetu: <<http://www.pedofilie-info.cz/odborna-knihovna/zivot-a-pocity-nekriminalnich-pedofilu-kvalitativni-kazuistika/>>.

ŽÁK, K. „*Pedofilie*“ v médiích. In: Sborník referátů, XXIV. Bohnické sexuologické dny, Praha, 2012. Dostupné na internetu: <<http://www.pedofilie-info.cz/odborna-knihovna/pedofilie-v-mediich/>>.

Žena.Centrum.cz *Desetiletá topmodelka: šťavnaté sousto pro pedofily!* [online]. 18. 8. 2011. Dostupné na internetu:

<<http://zena.centrum.cz/deti/fotogalerie/2011/08/18/desetileta-topmodelka-stavnate-sousto-pro-pedofily/>>.

Příloha – seznam referátů a přednášek

19. září 2009 – Pedofilie – referát, 17. kongres k sexuální výchově, Pardubice
25. únor 2010 – Pedofilie – referát, XXII. Bohnické sexuologické dny, Praha
27. duben 2010 – Pedofilie – 2x přednáška pro studenty oboru Výchova ke zdraví, Pedagogická fakulta Masarykovy univerzity, Brno
28. duben 2010 – Pedofilie – přednáška, 6. konference o sexuálním a reprodukčním zdraví, Hradec Králové
24. září 2010 – Život a pocity nekriminálních pedofilů – kvalitativní kazuistika, referát, 18. kongres k sexuální výchově, Pardubice
12. listopad 2010 – Pedofilie – přednáška, Náchodské mezioborové dny, Náchod
6. prosinec 2010 – 8. konference o sexuálním a reprodukčním zdraví, pasivní účast, Praha
22. února 2011 – Pedofilie – přednáška v rámci Celostátní odborné konference Výchovy ke zdraví, Střední zdravotnická škola Jaselská, Brno
25. února 2011 – Život a pocity nekriminálních pedofilů – kvalitativní kazuistika, referát (s vystoupením Jiřího Fx100d), XXIII. Bohnické sexuologické dny, Praha
22. března 2011 – Pedofilie, 2x přednáška pro studenty oboru Výchova ke zdraví, Pedagogická fakulta Masarykovy univerzity, Brno
14. dubna 2011 – Zaostřeno na občana: Drtivá většina pedofilů nechce ubližovat – zatratíme je, nebo jim pomůžeme? Relaci moderuje Lucie Vopálenská, Český rozhlas 6, Praha
4. května 2011 – Pedofilie – přednáška pro studenty předmětu Lidská sexualita, Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy, Praha
28. června 2011 – Pedofilie a psychické zdraví jejich nositelů, aneb věnujeme dostatek pozornosti lidem, kteří u sebe objeví sexuální deviace? Přednáška v rámci konference Škola a zdraví 21, Pedagogická fakulta Masarykovy univerzity, Brno
24. září 2011 – "Pedofilie" v médiích – referát, 19. kongres k sexuální výchově, Pardubice
10. února 2012 – Pedofilie – referát, 5. moravský regionální kongres k sexuální výchově, Olomouc
23. února 2012 – "Pedofilie" v médiích – referát, XXIV. Bohnické sexuologické dny, Praha
24. února 2012 – další rozhovor pro relaci Zaostřeno na občana, moderuje Lucie Vopálenská, Český rozhlas 6, Praha
27. února 2012 – informace o přednášce na Bohnických sexuologických dnech pro Zdravotnické noviny, text předán paní redaktorce Janě Jílkové.
16. března 2012 – Pedofilie – přednáška pro studenty oboru Výchova ke zdraví, Pedagogická fakulta Masarykovy univerzity, Brno
18. dubna 2012 – Pedofilie – přednáška pro studenty předmětu Lidská sexualita, Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy, Praha
27. dubna 2012 – Pedofilie – jedno velké tabu? – beseda, Fórum výchovy ke zdraví, Benešov u Prahy